

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OTACIAN CHRONICLES BOOK 2.5

*The Memories
Of
Merrick*

KYLIE SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KYLIE S ŞİMDİ

Telif hakkı © 2025 Kylie Snow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

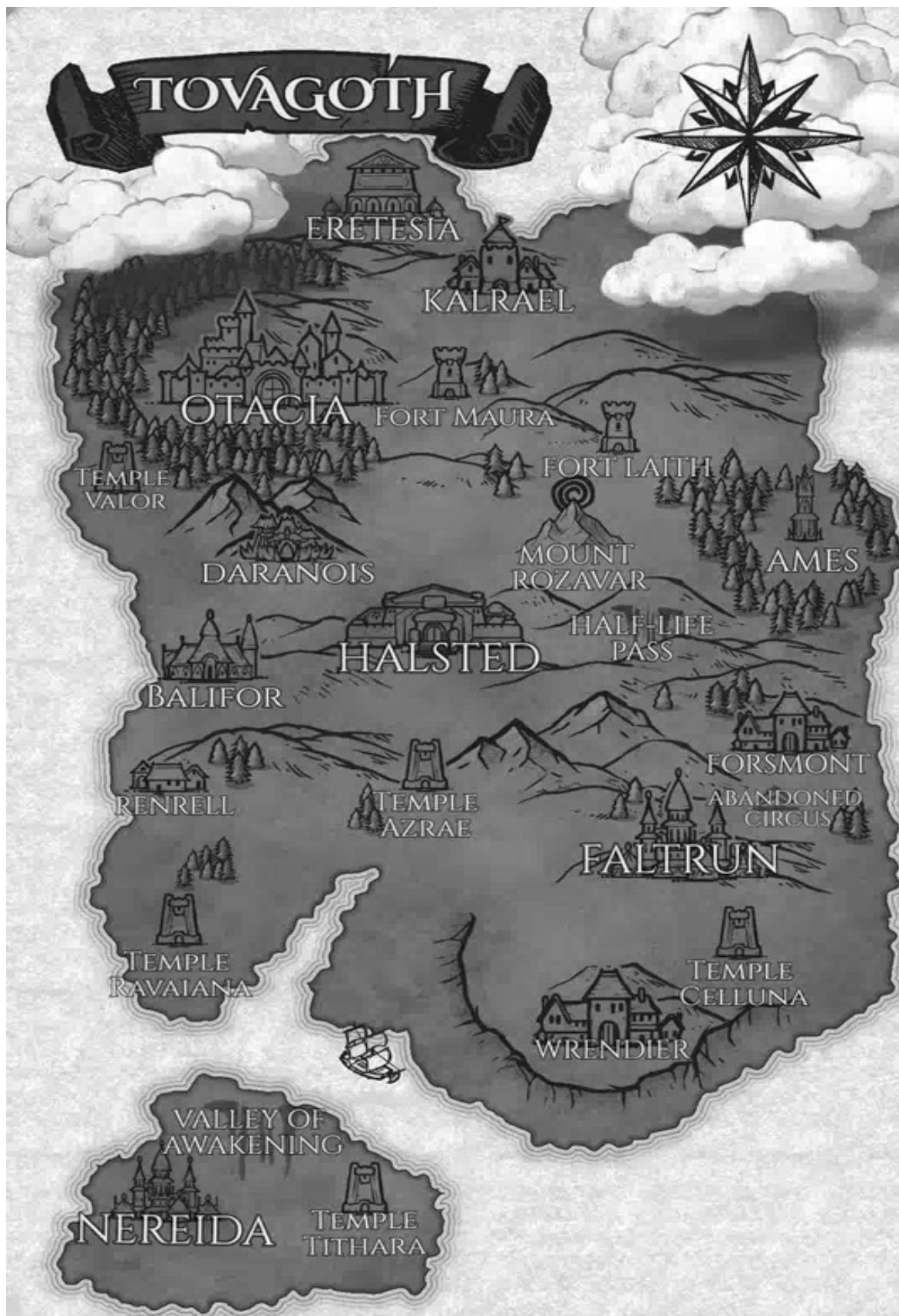
Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Kapak Tasarımı: Kylie

Snow Editör: Allison Smith

ISBN: 979-8-218-78927-5

İletişim: kyliesnowauthor@gmail.com

PLAYLIST

X\ED IC IN E —T3AU GHTE R

FREE - ANDREW CHOI

JOT YOU OF-I)v\Y 1*I1x1D - NF

IOP E LES5 —UA 3ANTEE

YOU 1\IGHT T9OJA CAT

¿8\REN ¿'\OU N DS (BON US) —
TATE k\C!JAE

7/LL h \\"ANT —I/ODALI N E

TO BE ALONE - J\OZIER

\CAVES IF EAT. f»/75Clt) —Y{ORVAN I

GHOSTS —/AlvtE3 Y^1NCENT
MCMORROW

GAN'T }—1OLD ON —
¿SH ILOH

PROIVUßGIATIOIV GUI DE

IGCATI OF S:

GTAGIA- OH-TAB-SHUH

FALTRUN- **FALT-RUNE**

FORSMONT- **FOURS-MONT**

WRENDIER- **REN-DYE-ER**

DARANOIS - **DARE-AH-NOY**

AMES- **AIMS**

ROZAVAR- **ROW-ZA-VAR**

OQUERENE- **OH-KUR-EEN**

NEREIDA- **NUR-AY-DUII**

t* HA R A CİTF.R S:

MERRICK ASTAIR- **MARE-ICK AH-STAIR**

AYANA- **A-ON-AH**

CALIAS AETHRA - **CUH-LIE-ISS A-THRA**

NATHAIRA- **NAH-THARE-UH**

LENA DAELYRA- **LEE-NAH DAY-LIE-RUH**

SILAS- **SIGH-LISS**

TORRIN BRIGHITHIELL- **TOUR-IN BRY-TIELL**

RYIA- **RYE-UH**

HENDRY BONNEVAU- **HEN-DREE BON-UII-VOW**

ROLAND AUBEZE- **ROW-LIND AWE-BEZ**

EDMUND ESTIELOT- **ED-MUND ES-TA-LOT**

IGON NATARION- **EYE-GONE NAH-TAR-E-ON**

VIOLA SONNET- **VEYE-UH-LA SEWN-IT**

TA I — TARE—MH

SAG I USE- SARE-SH U H

A SAE L N E F E L I—AH-SIGH—ALL II UH—F ELL-EE DAG M

E N E F E L I- DAG-I4UI EE W UH—F ELL-EE

KAYIN- **KAY-IN**

LUGRET 1A- LEW-FREE-SHU H

GODS AND GODDESSES

PAVE IATA— HAH—VEYE—AH—SAI-I

AZRAE- **AZ-RAY**

VALO R— VAL—LER

CELLUNA- **SUH-LUNE-AH**

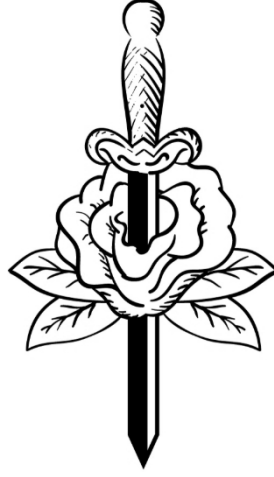
TITI IA RA— I'ITH—ARE—UH

Gerçeklik çok acı verdiği için fanteziye tutunan, hayatta kalmak için hayal
dünyasına ihtiyaç duyan her kırık çocuğa.
Yalnız değilsiniz.

GOHTEHT \$\\$ARHIHG

Lütfen dikkatlice okuyunuz. Bu kitapta açık cinsel sahneler, açık dil, şiddet, sadakatsizlik, CNC, depresyon, düşük, intihar, çocuklara yönelik sözlü istismar, çocuklara yönelik fiziksel istismar, gençlere yönelik cinsel istismar, gençlere yönelik tecavüz, uyuşturucu bağımlılığı, uyuşturucu kullanımı, kayıp ve yas, yanıklar/yakma ve karakterlerin ölümü gibi konular yer almaktadır.

Ruh sağlığınız önemlidir.

Önsöz

MERRICK - YİRMİ YIL ÖNCE

"Doğum günün kutlu olsun, tatlı Mare!"

Gözlerim açılmadan önce dudaklarımın köşeleri yukarı kalktı, taze pişmiş pastanın tatlı kokusu burnuma geldi. Annemin sesini duymak beni her zaman mutlu ederdi, onun varlığı da öyle, ne zaman yanımda olsa göğsümde sıcaklık hissederdim.

Tembelce gözlerimi kırıştırdım ve odaklanabilmek için gözlerimi ovuşturdum. Altın rengi sabah ışığı odama süzülüyordu ve kuşlar dışarıdaki yuvalarından neşeyle cıvıldıyorlardı. Ama dikkatimi dağıtan pek çok şey olmasına rağmen, dikkatim annemin parlak beyaz gülümsemesinde kalmıştı. Her zaman onun gülümsemesi.

O benim yanlarımı gıdıklamaya başladığında yüksek sesle kıkırdadım ve o durduğunda, yorganımdan kurtulup ona sarılmak için öne doğru koştum.

Kucakladım. Beni her kucakladığında, her gülümsediğinde veya evimizde neşeyle şarkı söylediğinde beni saran o harika duyguyu içime çektim.

Beni sıkıca sarıp, yatakta ileri geri salladı ve sonra başımın üstüne öptü. "Bugün kaç yaşında olduğunu biliyor musun, Merrick?"

Ona gülümseyerek baktım. "Dört!"

"Doğru." Saçımı karıştırdı, sonra beni yere indirdi, çıplak ayaklarım sert ahşap zeminde patır patır ses çıkarırken onu yatak odamdan dışarı takip ettim. "Bu da demek oluyor ki bugün ne istersen onu yapacağız."

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Torrin'i görmek istiyorum!" dedim. Torrin kuzenim olabilirdi, ama daha çok ağabeyim gibi hissediyordum. Kulübesi bizimkinden sadece birkaç adım uzakta olsa da, bizimle birlikte yaşamasını dilerdim.

Annemin koyu renkli gözleri yumuşadı. "Bunu yapabiliriz."

Heyecanla zıpladım, sonra eski moda evimizi gözden geçirirken kaşlarımı çatıttım. "Babam nerede?"

Dudakları gülümsemeye uzandı, ama bu gülümsemede bir tuhaflık vardı. "Emin değilim. Ama yakında burada olacaktır." Annem gün için hazırlanmıştı bile — platin rengi saçları temiz ve parlaktı, koyu kırmızı elbisesi, belini saran kahverengi bir korseyle tamamlanmıştı.

Bir prenses gibi çok güzeldi.

Aceleyle dişlerimi fırçalamama ve oyun oynamak için giyinmeme yardım etti. Gümüş rengi saçlarım kısa kesilmişti, bu yüzden annem kafama örgü bir şapka taktı. Saçlarım uzadığında en çok hoşuna giderdi, ama babam kesilmesini ısrarla istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, kendi paltosunu giydikten sonra benim paltomun düğmelerini ilikledi.

Ben heyecanla başımı salladım ve o da ön kapıyı araladı. Soğuk bir rüzgar esti ve kapıyı kilitledikten sonra Toby amcanın evine doğru yola çıktık. Mutlu bir şekilde zıplarken ayaklarımın altında kuru yapraklar çıtırdadı ve henüz kar yağmadığı için bir anlığına suratımı astım. Geçen doğum günümde annemle kar melekleri yapmıştık.

O meleklerin gerçekten var olduğuna inanıyordu, ama ben hiç görmemiştim. Yine de, gökyüzü açık olduğunda, düşüncelere dalmış bir şekilde yukarıya bakardı. Sık sık onun bir melek aradığını merak ederdim.

Torrin'in evine çabucak vardık ve ahşap kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra Toby Amca ve Josie Teyze kapıyı açtı.

"Doğum günün kutlu olsun, Merrick!" diye bağırarak beni evlerine çekip kucakladılar.

Kuzenim köşeyi döndü, kahverengi gözleri parıldıyordu ve kulaklarından kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle "Mutlu yıllar dostum" dedi.

"Torrin!" diye bağırarak ona koştum ve bacaklarına sarıldım. "Figürinlerle oynayalım!"

Torrin güldü ve dikkatini anne babasına çevirdi. "Sorun olur mu?"

Josie teyze başını salladı, sonra uyarıcı bir bakış attı. "Geçen seferki gibi oturma odasını mahvetme, tamam mı?"

"Söz veremem!" diye bağırdı Torrin. İkimiz de kanepenin yanına saklanmış tahta figürinlerin bulunduğu kutuya koştuk. Bir avuç dolusu figürin aldım ve Torrin kendini duvara dayayıp, avuçlarını açarak kendini savunmaya hazır hale gelirken gülerek izledim.

Toby amca, bu oyunu iki yaşındayken benim icat ettiğimi söylemişti. Bir öfke nöbetinde Torrin'e tahta bebeklerden birini fırlatmışım ve o da bir güç alanı kullanarak onu uzağa fırlatmıştı. O kadar çok gülmüştüm ki, Toby amca birkaç tane daha yapmıştı. Beni izledikleri her zaman, figürinlerle oynardık.

Torrin'le oynamayı çok seviyordum.

Oyuncağı kuzenime fırlattım, o da saldırıyı kolaylıkla engelledi. "Hepsi bu mu?" diye alay etti.

Ona dilimi çıkardım ve kafasına bir tane daha attım. Torrin sihir konusunda olağanüstü yetenekliydi; aslında, köydeki çoğu kişi onun bu kadar erken yaşta güçlerini kazanmasına şaşırıyordu.

Benimkiler hâlâ gelmemişti, ama bu küçük bir çocuk için normaldi. Birkaç tane daha fırlattıktan sonra, "Çişim var!" dedim. Torrin'in yüzü buruştu. "İğrenç."

Kıkırdadım ve tuvalete koştum. İhtiyacımı giderip ellerimi çabucak yıkadıktan sonra, elim kapı kolunda donakaldım. Tuvalet mutfağın hemen yanındaydı ve annemle amcamın konuşmalarını duvardan duyabiliyordum.

"Sence nedir?" Amcam Toby'nin mırıldandığını duydum. "Henüz sihirli güçleri olamaz, değil mi? Torrin bile altı yaşında bu gücü elde etti, o da küçüktü."

"Peki, göz rengi değişen başka kim var biliyor musun?" diye cevapladı annem. "Bu sadece hafif bir değişiklik değil Tobias. Gözleri parlak maviden neredeyse siyaha dönüşüyor." Bir sessizlik oldu. "O yetenekli. Biliyorum. Yani, bu onun kanında var, değil mi? Torrin zihin okuyabiliyor." Annem iç geçirdi. "Onun gücünün ne olduğunu bilmiyorum... Daha önce böyle bir şey görmedim."

Onların konuşmalarıyla ilgilenmeden kapıyı açıp banyodan çıktım. Annem gözlerimden ilk kez bahsetmiyordu.

oyunuma devam etmeye hazırdım, ama ön kapı açıldığında koridorda durdum.

Babam içeri girdi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kızgın mıydı?

Yine de onu gördüğüme çok sevindim. Dün akşam yemeğinde yoktu. "Merhaba baba!" Mutlulukla zıpladım.

Bana dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi, sonra dikkatini anneme çevirdi. "Ayana, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Torrin sessizce arkama yaklaştı. Ona baktığımda, babama bakarken gülümsemesi kayboldu.

Amcamın kaşları arasında derin bir kırılganlık oluştu ve Josie teyzem kollarını kavuşturdu. Annem başını salladı, paltosunu alıp babamın peşinden dışarı çıktı. Kapı kapandığında, Josie teyzem "Bu iyiye işaret değil" diye mırıldandı.

Torrin'in gözleri kapalı kapıya sabitlenmiş haldeydi ve içimi kötü bir his kapladı. "Ne oldu?" diye masumca sordum.

Birkaç saniye sonra annem "NE?!" diye bağırdı.

Toby amcam hemen lavabonun üzerindeki pencereye koştu, Josie teyzem ise aceleyle bana ve Torr'in'e gelerek bizi koridordan dışarı çıkardı. "Hadi çocuklar. Oturma odasına gidelim."

Annemin "Onun doğum gününde mi, Vicsin?!" diye bağırdığını duyana kadar, ona uymaya hazır olarak somurtarak durdum.

Kalbim durdu ve neyin yanlış olduğunu görmek için kapıya doğru ilerledim. Torr'in elimi tuttu ve karanlık gözlerine baktığımda, yavaşça başını salladı.

Kapalı kapının arkasından babamın sesi zar zor duyuluyordu. "Üzgünüm. Artık yalanlarla yaşamaya devam edemem."

"Onun kıcını tekmeleyeceğim," diye homurdandı Toby amca, sonra kapıyı ardına kadar açık bırakarak evden fırladı. Babamın gözleri amcama doğru büyüdü ve annem ağzını kapattı.

"Ne oluyor?" diye Torr'in'e gergin bir şekilde sordum.

Torr'in gözlerini sıkıca kapattı, elimi bıraktı, kulaklarını kapattı ve geri çekildi. Birinin düşünceleri kendi düşüncelerine girdiğinde her zaman böyle yapardı.

Josie teyze kapıyı kapatmak için koştu ama babam şu sözleri söylediği anda donakaldı.

"O hamile," dedi babam.

Ailem, hava, hayatın kendisi... dondu.

"Ne?" dedi annem, telaşlı yüzünden tek bir gözyaşı süzülürken.

Yüz

üm. "Heildee." Babamın yanakları kıpkırmızı oldu. "Bildiğin gibi, o hamile." biliyorsun."

Toby amcamın yüzünü göremedim, bize sırtı dönüktü, ama yumrukları titriyordu.

Heildee kim?

"Sen..." Annem boğuldu. "Baba sen misin?"

Anneme odaklandığımda bir acı dalgası beni vurdu ve ağlamaya başladım.

Neden ağlıyordum?

"Onun yanında olmalıyım, ona destek olmalıyım."

Toby amca harekete geçti ve babam irkildi. Ama annem amcamın yumruğunu savurmasını engelledi ve bunu yaparken alaycı bir şekilde güldü. "Onun yanında olman mı gerekiyor? Peki ya Merrick? *Oğlun ne olacak?!*" Sesi titreyerek, "Peki ya ben ne olacağım?" dedi.

Babam yutkundu. "Üzgünüm, Ayana," diye fısıldadı, sonra diğer yöne döndü.

Annem, onun uzaklaşmasını izlerken göğsü inip kalkıyordu. "Bizi terk etme!" diye bağırdı, babamın geri dönmeyeceğini anlayınca omuzları içe doğru çöktü. "Gitme..."

Ama babam gitti.

"Merrick, yapma," diye bağırdı Torrin, ama ben yine de annemin yanına koştum. Toby amca babamı takip etti, arkasından küfürler yağdırarak.

Ama bu, babamın yeni evine, yeni ailesine gitmesini engellemedi.

Annemin parlak gözleri onun yönüne sabitlenmişti ve ona bakarken içimi o korkunç his kapladı.

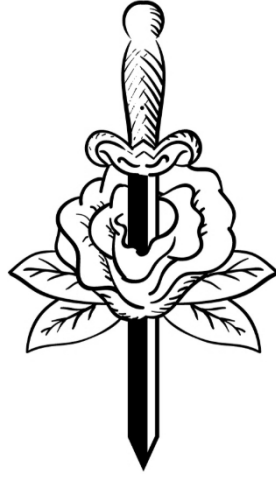
"Anne?" diye fısıldadım. Göğsüm ağrıyordu ve gözlerimden yaşlar akıyordu, ama nedenini bilmiyordum.

Bana bakamıyordu, dudakları şiddetle titriyordu. Küçük elim onun elini tuttuğunda, tamamen yıkıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. O nefes alamayacak kadar ağlarken, ben ne yapacağımı bilmeden yanında kaldım. Yine de elini tuttum.

Annemin ağladığını ilk kez görüyordum. İlk kez onun çöküşünü görüyordum.

Başkasının acısı ilk kez benim acım olmuştu.

Ve annemin içten gülümsediğini gördüğüm son andı.

Birinci Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

BİRİNCİ GÜN

Acı burnumu yakarken, ani bir dalışla acı okyanusa daldığımda burun deliklerimden su fişkırlarak sinüslerimi doldurdu. Ne olduğunu düşünmeye vaktim olmadı, sadece Dani'nin büyüünün başarısız olmasına neden olan bir şey olduğunu ve hepimizin acımasız denize düştüğümüzü fark ettim.

Kolumu Era'ya dolamıştım ve şükürler olsun ki hala öyleydim. İkimizi de yüzeye çıkarmak için çabalarken, oksijensiz geçen her saniye başım zonkluyordu. Ama adrenalinimi yüksek tutan sadece kendi hayatımı kaybetme korkusu değil, kollarımda tuttuğum kadının hayatını kaybetme korkusuydu.

Gittikçe yaklaşıyordum, ta ki sonunda kafam su yüzüne çıkana kadar. Alabileceğim en derin nefesimi aldım ve Era'yı da benimle birlikte su yüzüne çıkardım. O da ciğerlerine giren suyla boğulurcasına nefes nefese kalmıştı.

"İyi misin?!" Panikledim ve o kendine gelirken yüzünü aradım.

"Evet, sanırım iyiyim!" diye bağırdı dalgaların sesini bastırarak, yerinde yüzerek etrafımızı incelerken kahverengi gözleri büyüdü. "Ne oldu böyle? Herkes nerede?!"

Gözlerim her yöne kaydı, ama etrafımızdaki dalgalı suda hiçbir arkadaşımız yüzmüyordu. İleride ada görünüyordu ve orada da kimsenin olmadığını fark ettiğimde korku beni sardı.

"Kıyıya gidelim, sonra her şeyi çözeriz!" Titreyen halini fark ederek onu bir kez daha değerlendirdim. "Yüzebilecek durumda mısınız?"

Hızla başını salladı. "Evet."

"İyi." Adaya doğru işaret ettim. "Seni takip edeceğim."

Uzaklara bakarken kaşlarını çatı. "Hiçbir şey görmüyorum."

Yemin ettim, bu toprakların insanlardan saklandığını hatırlayarak. "Elimi tut," dedim ona ve gergin gözleri benimkilere baktı. "Birlikte yüzeceğiz. İkimizi de içeri almak zorundalar."

"Emin misin?" diye kekeledi, dalgalar bize çarptığında başını zar zor su üstünde tutarak. "Ya sen de kaybolursan?"

Ona uzandım ve söz vermek için elini sıktım. "Eğer bir an bile elin elimde olmazsa, geri döneceğim. Yemin ederim."

Dudaklarını ısırarak başını salladı ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek Nereida'ya doğru yüzdük.

Akıntı güçlüydü, ama silahlarımızın ağırlığı bizi aşağı çekse de sabit bir hızda ilerledik. Mümkün olduğunca çabuk karaya ulaşmak için can atıyordum, ama Era'yı kaybetmek çok daha büyük bir korkuydu.

"Harika gidiyorsun," diye cesaretlendirdim, yaklaşırken. Era bana hızlıca gülümsedi, eli elimi sıktı. Gök gürültüsünün sesiyle dikkatim gökyüzüne yöneldi, fırtına yaklaşırken atmosfer yavaşça kararmaya başladı. "Yıldırım düşmeden buradan çıkmaya çalışalım."

"Önde olduğundan emin misin?" Sesi titriyordu, biz kollarımızı suda hareket ettirirken bakışları hala gizemli adayı arıyordu.

"Öyle olsa iyi olur," diye cevapladım, tüm bunların bir illüzyon olabileceğini düşünmeden. Ama avuçlarım önümdeki ıslak kuma gömüldüğü anda tüm şüphelerim ortadan kalktı. Era da karaya ulaştığında sevinçle bağırdı, geniş bir gülümsemeyle ve etrafına bakarken inanamayan bir şekilde nefesini tuttu.

Nefes nefeseydik, yorgunduk, ama başardığımız için rahatlamıştık. Ancak sırtışlarımız kaybolmadan önce sadece birkaç saniye geçti.

Sarsılmış bir halde, ayakta durup çaresizce birini aradım. Herhangi birini. Ellerimi ağzımın önüne getirip "ELOWEN!" diye bağırdım, ama sadece dalgaların kıyıya çarptığı sesi duydum. "TORRIN?!"

Kahretsin! Nereye gittiler?!

Dönüp adayı taradım. Bu yerin ayrıntılarını fark etmemiştim, sudan bunu yapmam imkansızdı. Önümüzde, birkaç metre ileride, bej renkli tortul kayalardan başka bir şey yoktu. O kadar büyüktü ki, her iki taraftaki kıyı şeridine kadar uzanıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım ve mağara girişine bakışlarımı sabitleyerek yapmamız gerekeni kabul ettim.

"Kesinlikle olmaz," Era benim bakışımı takip ederek itiraz etti. "Karanlık bir mağarayı keşfetmeyeceğim!"

Ama ikimiz de başka seçeneğimiz olmadığını biliyorduk. Kaya oluşumu tırmanmak için çok pürüzsüzdü, zaten bu seçeneği düşünmemiştim.

"Yüzerek geçeceğiz," diye devam etti ve sanki tanrılar onu dinliyormuş gibi, birkaç kilometre doğuda bir yıldırım çaktı. Era sesle irkildi ve yağmur yağmaya başlarken bana doğru sendeledi.

"Barınak bulmalıyız," dedim dikkatlice ve Era inledi. "Tam bir keşif gezisi yapalım demiyorum. Ama en azından fırtına dinene kadar bekleyelim."

Karanlık açıklığı incelerken alnında hafif çizgiler belirdi. Elimi sıkıca tutarken bana bakmadı.

Onun dokunuşuyla yanaklarım ısındı ve mağaraya doğru yola çıktık. Islak giysilerim ve saçlarım beni soğuturken, şiddetli rüzgâr bize çarptı ve ben titredim. Hava ne sıcak ne de serindi, ama ağır ve nemliydi.

Bu gece ateşe ihtiyacımız olacaktı. Ve ben ateş yakmayı bilmiyordum

Mağaranın girişine dikkatlice girerken, çeşitli açıklıklardan en azından çeşitli açıklıklardan biraz ışık sızdığı için memnun oldum. Yukarıdan yağan yağmur, boşluklardan süzülerek mağaranın zeminine düşerken yumuşak bir ses çıkarıyor ve açık alanda yankılanıyordu. Çevremdeki ortamı incelerken, iç mekanın ne kadar büyük olduğunu ve içinde hangi yaratıkların yaşayabileceğini hiç bilmediğimi fark ettim.

Buranın güvenli olup olmadığını bilmiyordum.

Era tekrar elimi sıktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, beni gerçeğe geri döndürdü.

Ona güven verici bir gülümseme atmaya çalıştım, ama onun güzel yüzünü görünce bu gülümseme kendiliğinden geldi. "Hiçbir şey. Şey, karanlık basmadan keşfetmeliyiz diye düşünüyordum. Burada kalmamızın güvenli olduğundan emin olmalıyız."

Era'nın yüzü soldu. "P-peki bize biraz ışık verebilirsin, değil mi? Büyünle."

Başımı salladım. "Evet, ama büyücü ışığı bize ısı sağlamaz ve ben ateş yakmayı bilmiyorum." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Büyüyle ya da başka bir şekilde."

Dudakları yana doğru çekildi. "Şansına, ben nasıl yapılacağını biliyorum." Gözlerini kısarak mağarayı taradı. "Sorun şu ki, çıra ve ateşleme kaynağına ihtiyacımız var."

Era'nın etrafta dolaşp çeşitli kayaları alıp iyice incelediğini hayranlıkla izledim. "Ne arıyorsun?"

Gri bir taşı işaret etti. "Çakmaktaşı." Dikkatini mağara duvarlarına verdi, parmak uçlarıyla oluşumları okşadı. "Ve... demir pirit de işe yarayabilir. İdeal değil, ama bu tür oluşumlarda bulunabilir."

"Şu haline bak," diye övdüm. "Ne kadar bilgilisin."

Omzunun üzerinden bana utangaç bir gülümseme attı. "Görünüşe göre sana bir iki şey öğretebilirim."

Onun imalı ses tonu kalbimin atışını hızlandırdı. "Bundan hiç şüphe etmedim," diye mırıldandım, zihnim ahlaksız düşüncelere dalarken vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti.

Era'yı aktif olarak okumuyordum, ama göz kapaklarının titremesinden ve dudaklarından çıkan yumuşak nefesinden, yorumumun onu tahrik ettiğini anladım. Boğazını temizledi ve duvarları incelemeye devam etti.

Dışarıda gök gürültüsü çakarken ben boş boş duruyordum. Tüylerim diken diken oldu, sadece yukarıdan gelen titreşimlerden değil, Erabella'ya yakınlığımdan da. Onunla ikimizin baş başa olduğumuzu bilmekten.

Anılar zihnimde parladı ve dilinin dilime değdiği hissini, ellerinin saçlarımı okşadığı hissini hatırladıkça, sertleşmemek için büyük çaba sarf ettim.

Onu kapıya sıkıştırdığımda vücudunun benimkine değmesi kadar doğru gelen bir şey yoktu. Böyle bir şekilde kocasını aldattığı için utandığını biliyordum. Ama o da inkar edilemez bir çekim, daha fazlası için yoğun bir çaresizlik hissediyor muydu? Benim için mi?

Faltrun'daki kavgamızdan sonra onu anlamaya korkuyordum. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırmıştım ve sonra onun bozuk evliliği hakkındaki düşüncelerimi dile getirmiştım. Onun savunmasız ve suçluluk duygusuyla dolu olduğunu bilsem de, öfkem ve hayal kırıklığım empati duygumu bastırmıştı.

Bunun sık sık olmasını nefret ediyordum.

"Ah-hah!" diye bağırdı, oluşumdaki parlak bir kayayı işaret ederek. "Burada."

Kollarımı kavuşturarak yaklaştım. "Uh... onu nasıl çıkaracağız?"

Era dudaklarını yana çekti, düşünceli bir şekilde gözlerini tavana dikti. Bana belirsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Buz kıracağıyla mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu... işe yarayabilir."

Normal buz taş çarptığında şüphesiz parçalanırdı. Ama benim büyümlle aşılarmışsa? Yeterince sağlam olabilir.

Onun yanına yaklaştım ve avucuma konsantre oldum. Çenem tıklayıp kaşlarım çatıldı, büyümü itaat ettirmek için irademi kullandım.

Era, önünde buzdan yapılmış bir kazma belirirken şaşkınlıkla izledi. "İnanılmaz," diye fısıldadı.

Aletin sapı elimde donuyordu ve cildimi parlak kırmızıya çeviriyordu. Ama hayatımda alıştığım bir şey varsa, o da soğuktu.

Era kenara çekildi ve ben taşa gömülü kübik kristallere odaklandım. Kolumu geri çekip salladım, kazmanın ucu yüksek bir ses çıkararak parçalandı.

Homurdandım ve büyülü ucu onardıktan sonra tekrar salladım. Ve tekrar.

Bu işlemi birkaç kez tekrarladım ve cildimdeki damlaların ter mi yoksa saçımdan damlayan deniz suyu mu olduğunu anlayamadım.

Son bir vuruşla bir parça demir pirit koptu. Era onu aceleyle aldı ve ben alnımı sildim, baltayı eriterek. "İyi mi?" Nefes nefese sordum.

"Mükemmel." Gözlerini bana çevirdi. "Sen inanılmazsın."

Kalbim küt küt attı ve cevap verecek zamanım olmadan Era ellerimi görünce gözlerini genişletti. "Merrick! Zavallı ellerin!"

Buzdan dolayı kızarmış ve kırmızılaşmış avuç içlerime baktım. Isındıkça kabarcıklar oluşacağını biliyordum. "Sorun yok." Ona yarım bir gülümseme attım ve ellerim altın rengi parlamaya başladı. "Onları iyileştirebilirim."

Ellerimi birbirine bastırdım, avuç içlerim ısınırken yaralarımı iyileştirdiler. Era rahat bir nefes aldı. "Doğru... nasıl untabildim?"

O, elinde döndürdüğü parlak malzemeye baktım. "Neredeyse altın gibi görünüyor."

"Aslında, buna aptal altını deniyor." Gözleri yaramazca parladı. Gülümsememi bastırdım. "Bana aptal mı diyorsun, Prenses?"

"Asla," dedi alaycı bir şekilde, bana o baştan çıkarıcı bakışını attıktan sonra çakmaktaşı ve demir piritini yere kuru bir yere koydu. "Şimdi, çıra için." Mağaranın çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Bunları nereden öğrendin?"

"Silas öğretti," diye cevapladı, mağaranın duvarlarında büyüyen garip bir bitkinin önünde durarak. "Bana dövüşmeyi öğretmek istememiş olabilir, ama hayatta kalmak onun için önemliydi."

Göğsüm korkunç bir acı ile sıkıştı. "Savaşmayı bilmek de hayatta kalmak için gerekli, değil mi?"

Era, bana cevap veremeyecek kadar dikkati dağılmış bir şekilde parmaklarını bitkinin üzerinde gezdirdi. "Liken..." diye fısıldadı ve beline takılı hançeri çıkardı.

"Hey," dedim, ona doğru koşarak. "Bunun güvenli olduğunu nereden biliyorsun?" Yapraklı madde mantar gibi görünüyordu... ya da belki yosun.

"Etrafa dağılmış rastgele dallar dışında elimizde başka bir şey yok." Likenleri güvenli bir şekilde aldıktan sonra hançeri kılıfına geri koydu. "Silas, bulunduğu ortama göre ateş yakmanın farklı yollarını bana anlatmıştı. Sanırım krallık geçmişte soğuktan dolayı birçok askerini kaybetmişti." Gözleri malzemeye indi. "Bu toz haline gelmeli. Üzerine çakmaktaşı ve pirit vurursak ateş yakabiliriz."

Ben başımı salladım ve mağaradan dışarı, her geçen dakika daha da kararan gökyüzüne baktım. "En iyisini sen bilirsin, Prenses."

Gülümsedi. "Bulabildiğin tüm dalları topla ve bir yığın yap. Mümkün olduğunca ince olsunlar ve kuru olduklarından emin ol."

"Tamam."

Era daha fazla liken toplarken, ben de bulabildiğim tüm dalları topladım. Çok fazla değildi, ama geceyi geçirmemize yetecek kadar vardı. Umarım.

Era'ya gizlice bakarak, çalışırken dişlerinin dolgun alt dudağına batışına, nemli saçlarının çene hattı boyunca kıvrılmasına hayranlıkla bakıyordum.

Ve ne kadar becerikli olduğuna hayran kaldım. İki ayrı yığın oluşturmuştu — küçük olanı bir kayanın üstünde, büyük olanı ise yanında. Ne yaptığını hiç anlamadım, ama kendinden emin görünüyordu.

Era topladığı malzemelerin önüne diz çöktü. "Hadi bakalım, seni piç kurusu," diye mırıldandı ve çakmaktaşı ile sırlı altınları birbirine vurarak aşağı doğru hareket ettirdi.

Yanına gidip, dalları daha büyük liken yığınının yanına koydum. Era, çakmaktaşının üzerinde aynı hareketi tekrarladı ve sonunda küçük kıvılcımlar çıktı.

Likenin turuncu renkte parladığını görünce ağzım açık kaldı. Era hızlıca hareket ederek duman oluşana kadar üzerine üfledi. Sonra yanan yaratığını tutan taşı kavradı ve nazıkçe daha büyük liken yığınının üzerine bıraktı. O üflerken göğsüm gururla doldu ve yığın alev aldı.

İnanamadan güldü ve yanındaki taşları düşürdü. "Başardım! Gerçekten başardım!"

O dönüp bana gülümsediğinde, benim de yüzümde bir gülümseme yayıldı. Birlikte çalıştık, topladığım sayısız dalı ateşe attık. Kısa sürede ateş çıtırdamaya başladı ve bizi hoş bir ısı dalgası sardı. Islak giysilerimiz hala vücudumuza yapışmıştı, ama sabaha kadar kururlar umuyordum.

Bir sonraki hamlemizi düşünmeden önce oturup biraz dinlenelim diye önermek üzereydim ki, mağaranın girişinden yüksek bir ses geldi.

Ben döndüğümde Era geriye atladı ve girişin zemininin yükselmeye başladığını görünce midem bulandı.

Bizi buraya hapsetmişti.

"HAYIR!" diye bağırdı Era ve biz de girişe koştuk. Ne için koştüğümüzü bilmiyordum, çünkü taşın yukarı doğru kaymasını durdurmanın bir yolu yoktu. Giriş kapısı kapanıp bizi içeride hapsettiğinde Era'nın tüm vücudu titremeye başladı.

Era'nın yüz hatlarını zar zor ayırt edebiliyordum, tek ışık kaynağımız küçük alevimiz ve tavandaki minik açıklıklardı.

"Oh... oh hayır..." Era'nın eli göğsünü kavradı, nefesi hızlandı.

"Hey, hey, hey," diye fısıldadım, omuzlarını nazikçe kavrayarak ve tartışmamızdan bu yana ilk kez sihrimi kullanarak onun zihnini okudum.

Onun tedirginliği benim de tedirginliğim oldu — onun zayıflatıcı *dehşeti*. Onun duygularını, saf panik halini hissettiğim her saniye benim de nabzım hızlandı.

Ben de karanlığı sevmiyordum... ama bu? Bu düzeyde bir korku dayanılmazdı, o kadar ki, aramızda bir duvar hayal ederek sihrimi aniden kapattım.

"Hey." Onu daha sıkı tuttum ve onun sulu gözleri benimkilere baktı. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Era. Ama biz iyi olacağız. Bu vadi zihne oyunlar oynuyor."

Lena, son birkaç haftadır yaptığımız seyahatler sırasında topladığı tüm bilgileri grubumuzla paylaşmıştı. Immeron bir şeyden bahsetmişti... Uyanış Vadisi.

Şu anda orada mıydık? Neden sadece Era ve ben vardık?

Yüzü buruşmaya başladı, sesi titreyerek nefes nefese, "Karanlıktan korkuyorum..." dedi.

Kaşlarım çatıldı ve zihnim o akşam terk edilmiş sirkte paylaştığımız anı hatırladı.

"Karanlıktan çok korkuyorum... Bu sihre minnettarım."

Korku, hissettiği dehşeti tam olarak ifade etmiyordu. "Benimle güvendesin," diye mırıldandım, parmaklarımı yanağına sürterek. "Ben yanındayım."

Yüzü düştü ve sonra kollarıyla bana sarıldı. Onu sıkıca tuttum, ağlamasını susturdum, *"Güvendesin"* ve *"Ben yanındayım"* diye tekrar ederek ateşe yaklaştık.

Onu izleyen kimse yoktu. Kırılmak istediğinde bana soğuk davranma ya da sert davranma ihtiyacı hissetmedi. Hiçbir şeyi saklamak zorunda değildi. Alevlerin yanına vardığımızda, bir şans denedim ve onu tekrar okudum. Hala baskın duygu kaygısıydı, ama şimdi utanç da ona sızmıştı.

"Utanma" diye ısrar ettim ve başının üstüne öpücük kondururken ondan büyük bir rahatlama hissettim. "Sana sarılayım, bebeğim."

Daha önce kimseye böyle hitap etmemiştim ve Era'dan hissettiğim hoş sıcaklığa bakılırsa, onun da daha önce böyle hitap edildiğini sanmıyorum. Kırık bakışları benimkilerle buluştu. "Buradan nasıl kaçacağız? Giriş..."

"Lumen."

Parlak mavi bir büyücü ışığı küresi elimden fırladı, üzerimizde süzülerek mağarayı aydınlattı. Era derin bir nefes aldı, ışık ona biraz rahatlık verdi.

"Sabah bir çözüm buluruz," dedim ona yumuşak bir sesle, tatar yayımı çıkarıp yere koyarken. Gözlerim tavana kaydı. "Öncelikle, tavanda küçük bir giriş var. Buzdan merdiven yapabilirim, belki de onu kırıp oradan kaçabiliriz."

"Ama..."

İki avucumla yüzünü tutarak ona yoğun bir şekilde baktım. "Dinlenmen gerek."

Titremeyen vücudunu ateşin yanına yatırdım. Yayını ve ok kılıfını çıkardığımda itiraz etmedi.

"Hâlâ kurulanıyoruz," diye devam ettim, yanına uzanıp onu kollarımın arasına aldım. "Bu ısı varken onu kullanmak yapabileceğimiz en iyi şey."

Era bir anlığına ateşe baktıktan sonra kollarımda dönerek yüzünü göğsüme gömdü. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldadı.

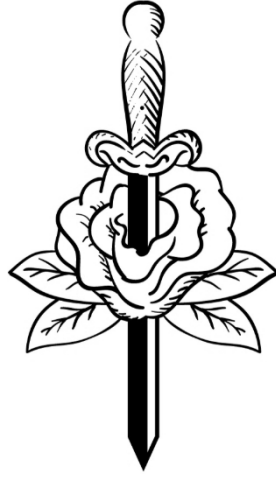
Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama yine de başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Şey... *Sensiz* ne yapardım biliyorum. Donarak öldürdüm."

Rahatsız olmasına rağmen, o güzel yüzüne bakarak gülümsedi. yüzüne bakarak gülümsedi.

Uzun bir sessizlik oldu ve ben yumuşak bir ifadeyle sordum "Neden karanlıktan korkuyorsun, Era?"

Çenesi gerildi, gözleri benimkilerle tereddütle bakiştılar, mağara duvarlarının ötesinde gök gürültüsü duyuldu.

Ve sonra bana her şeyi anlattı.

İkinci Bölüm

ERABELLA - ON BİR YIL ÖNCE

Çoğu gün evimizin her yerinde dolaşan yanık ve keskin kokuya alışmıştım, bu koku bana yaşamak zorunda olduğum hayatın acı bir hatırlatıcısı olsa da.

Annem ve babam ilk başta gizlice kullanmaya başladılar, ancak büyümüş göz bebekleri ve sürekli kıpır kıpır olmaları, bir şeylerin ters gittiğini açıkça gösteriyordu. Benim gibi genç bir kız olarak, kişilik değişikliklerinin nedenini bilemezdim, ama kız kardeşlerimin fısıltıları bana tam olarak neyin yanlış olduğunu söyledi.

Annem ve üvey babam thiloxal bağımlısıydılar.

Onların cam pipolarını ısıttıklarını gördüğümde midem bulanırdı, çünkü her kullanımda bağımlılıklarının daha da kötüleştiğini biliyordum. Ama hangisi daha iyiydi, onların yerde baygın yatmalarını görmek mi, yoksa uyuşturucu almadan önceki acımasızlık ve ajitasyonlarını görmek mi?

Sanırım hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

Zamanla durum daha da kötüleşti. Annem, sanki kendi kanı zehirden kaçmak istiyormuş gibi, cildini şiddetle kaşıyordu. Ayıkken işlev görebilme yetenekleri her geçen gün azalıyordu.

Ama en kötüsü bu değildi. Sürekli çatışmalar, bağırışlar, yumruklar vardı. Annemle babam birbirleriyle kavga etmediklerinde, bizi korkutuyorlardı.

En kötüsü en büyük ablam Vera'nın başına geliyordu. Sanırım bunun nedeni, onların yalanlarını görmesi ve sürekli onlarla kavga edip durmalarını istemesi idi.

Bugün de durum farklı değildi.

Ortanca kardeşim Mabel beni sıkıca tuttu, ikimiz bir köşede kıvrılmıştık, tam o sırada annem Vera'nın yüzüne tokat attı. Ergenlik çağındaki kız kardeşim dayanma sınırına gelmişti, öfkeyle bağırarak babamın pipolarından birini fırlattı, pipo duvara çarparak parçalandı.

"Nankör velet!" üvey babam öfkeyle bağırdı, açık renkli irisleri göz bebekleri tarafından yutuldu. Annem, Vera'nın yarattığı karmaşaya bakarak, hayal kırıklığıyla saçlarını tuttu, tam da Ragnall Maulore, Vera'nın altın rengi saçlarını sertçe tuttuğu sırada.

Bu hikayenin nasıl biteceğini biliyorduk. Ragnall, Vera'yı her zamanki gibi yaramazlık yaptığında olduğu gibi odasına sürükleyecekti. Son üç yıldır böyle oluyordu.

Vera tüm gücüyle kurtulmaya çalıştı, hatta yüzüne tükürdü. Ama o sadece on altı yaşında bir kızdı. Yetişkin bir erkeğe karşı hiç şansı yoktu.

"Ona zarar verme!" diye bağırdı Mabel, ama nafileydi.

O kapalı kapılar ardında neler olduğunu hiç konuşmadık. Tek bildiğim, Vera bir saat sonra geri döndüğünde gözlerinin donuklaşacağı ve günlerce ağzından tek kelime çıkmayacağıydı.

Annemin karanlık, çılgın gözleri bize doğru fırladı. "Ne yaptığını görmüyor musun?" diye bağırdı. "Şimdi de Vera'ya zarar veriyor!"

"Ne yaptık?!" diye öfkeyle bağırdı Mabel. "Sen onun bize zarar vermesine izin veriyorsun! Kendine bir bak!"

Annem bize doğru koşarken beni ondan koparacağını bilerek Mabel'e daha sıkı sarıldım.

Beni o dolaba kilitleyeceğini.

"HAYIR!" diye protesto ettim, annem omuzlarımı sertçe tutarken kollarımı ve bacaklarımı çırpıyordum.

"ERA'YI RAHAT BIRAK!" diye bağırdı Mabel.

Annem Mabel'e elinin tersiyle vurdu ve kız kardeşimin burnundan kan damlamaya başladığı anda pes ettim. Zaten ne kadar bağırıp ağlasam da, ne kadar yalvarsam da, ne kadar yakarsam da fark etmezdi. O dolapta kilitli kalacak, onların kulakları sağır eden bağırıışları ve camların kırılma sesleriyle işkence görecek, biri beni kurtarmayı hatırlayana kadar orada mahsur kalacaktım.

Annem, Mabel beni yakalamaya çalıştığında onu sertçe geri itti. Annem beni küçük odaya itip kapıyı sertçe kapatmadan önce gördüğüm son şey, kız kardeşimin endişeli kahverengi gözleri ve kanlı burnuydu.

"Neden? Neden onunla evlendin?!" Mabel kapının diğer tarafından, nefes alamadan ağlıyordu. "Vera'ya bunu yapmasına nasıl izin verebilirsin? Kendi kızına?"

Annem Mabel'e vururken, onun kırık ağlamaları acınasıydı. Kapı kolunu çektim, ama her zamanki gibi, içeride kilitliydim. Zavallı kız kardeşlerimin canavarların öfkesinden kaçmasına yardım edemiyordum.

Karanlığı nefret ediyordum çünkü kaçış yoktu. Odaklanabileceğim başka hiçbir şey yoktu, sadece işitsel olarak değil, görsel olarak da. Bacaklarımı göğsüme çekip ellerimle kulaklarımı kapattım.

Mabel ve Vera'ya zarar verdiği için üvey babamdan nefret ediyordum. Annemden neredeyse daha çok nefret ediyordum çünkü ona izin veriyordu. Çünkü o da bizim istismara uğramamızı kabul edilebilir buluyordu. Onun sert sözlerinden ve soğuk tavırlarından nefret ediyordum.

Babam öldükten sonra dönüştüğü kişiden nefret ediyordum.

Onları kurtaramadığım için, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca ileri geri sallandım.

Babam bu dünyadan ayrılalı yedi yıl olmuştu ve Ragnall ile thiloxal onun yerini alalı altı yıl olmuştu.

Nefesimi düzenlemeye ve zihnimle başka bir yere gitmeye çalıştım. Annem masallara olan sevgimle dalga geçmişti, ama daha iyi bir hayat hayali, böyle anlarda beni kurtaran tek şeydi. Bir gün bir prensin gelip beni kurtaracağı umudu. Bir gün birinin beni güvende tutacağı umudu.

Bir gün, birisi beni sevebilir.

Ama ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da, bu dolapta *her şeyi* duydum. Mabel'in yumuşak ağlamaları, Vera'nın parçalanmış çığlıkları. Ragnall'ın mide bulandırıcı homurtuları ve annemin sağır edici sessizliği.

Çocuklarının bu şekilde zarar görmesine nasıl izin verebilirdi?

Üvey babamın sefil yüzünü hayal ederken dudaklarım kıvrıldı. Ragnall Maulore saygın bir soyluydu. Belki de annem bu yüzden onunla evlenmişti. O zamanlar sadece altı yaşındaydım, evlilik törenleri bittiğinde annemin gerçek babamızın soyadını bizden almasının ne kadar yanlış olduğunu anlamıyordum. Erabella Maulore benim bildiğim tek isimdi, ama Vera bana hep "*Dreason. Adın Erabella Dreason. Bunu asla unutma.*" derdi.

Vera, Ragnall'ın öfkesiyle yüzleşirken, annem Mabel'e en acımasız davranan kişiydi. Ve sonra ben vardım... her şeyi gören, unutulmuş olan.

Dışarıdaki herkes bizi mükemmel bir aile olarak görüyordu, iyi bir uyum içinde ve onların olmak istedikleri her yönden başarılı. Para, lüks giysiler, güzel bir ev. Çığlıkları duymuyorlar mıydı?

Göz bebeklerinin irislerini yuttuğunu, kırmızılaşmış gözlerinin cam gibi parladığını fark etmiyorlar mıydı?

Eskiden mutlu bir aileydik, ama artık değil. Annem Ragnall ile evlendiğinden beri değil. O uyuşturucuyu kullanmaya başladıklarından beri değil.

Sonunda, Mabel'in çığlıkları uzaklaştı, tıpkı yukarıdan gelen ayak sesleri gibi. Görünüşe göre kardeşim artık itiraz etmiyordu ve annem onu akşam için yatak odasına atıyordu.

"Ona çok fazla zarar verme, Ragnall!" Annemin boğuk sesini avuçlarımın arasından duyabiliyordum. "Bir hafta sonra Lord Achard ile buluşacak!"

Üvey babam, Vera'yı Daranois'teki zengin bir asilzadeyle evlendirmeyi planlıyordu. Bu yerden kaçma hayalleri olmasına rağmen, Mabel'e korkularını fısıldadığını duymuştum.

Ragnall cevap vermedi, ya da verdiyse ben duymadım. Ellerim hala başımın iki yanında sıkıca duruyordu.

Kız kardeşimle birlikteyken çıkardığı iğrenç sesleri duymak istemiyordum.

Boşlukta saatler geçmişti ki, sonunda kapı kolu hafifçe tıklattı. Başımı dizlerimin üstünden kaldırdım, gözlerimi kısarak karanlık figürün arkasından gelen loş ışığa alışmaya çalıştım.

Elini uzattı ve ben onu tuttuğum anda, onun Vera olduğunu anladım.

"Hadi," diye fısıldadı. "Uyuyorlar."

Dikkatlice dar alandan çıktım ve Vera ile birlikte ikinci kata çıkarken nefesimi tuttum. Merdivenlerin her gıcirtısı kalbimin hızla atmasına neden oluyordu, gözlerim oturma odasındaki kanepelerde yatan iki hareketsiz silüete kayıyordu. Neyse ki, onları uyandırmadan Mabel'in yatak odasına ulaştık.

Vera arkamızdan kapıyı dikkatlice kapattı ve ben bir nefes aldım. Dikkatim anında Mabel'e, sol şakağındaki morluk ve patlamış dudağındaki şişliğe kaydı.

"İyi misin?" diye sordu Vera, yüzümü inceleyebilmek için çenemi kendine doğru eğerek.

Gözyaşlı gözlerim Mabel'den ayrıldı ve Vera'nın endişeli ifadesini görünce yeni gözyaşları akmaya başladı. "İyi *miyim* mi?"

Vera bana elinden gelen en güzel gülümsemeyi gösterdi ve beni kucakladı. Kız kardeşlerimin istismar edilip dövülmesine rağmen benim zarar görmememden dolayı duyduğum suçluluk duygusu dayanılmazdı.

"İkinize zarar verip bana zarar vermemeleri adil değil," diye sessizce ağladım.

"Era." Vera geri çekildi. "Hiçbiri adil değil. Sen yanlış bir şey yapmadın." Acı dolu mavi gözleri kız kardeşlerimize kaydı. "Benim hatam. Onları kıskırtmamalıyım."

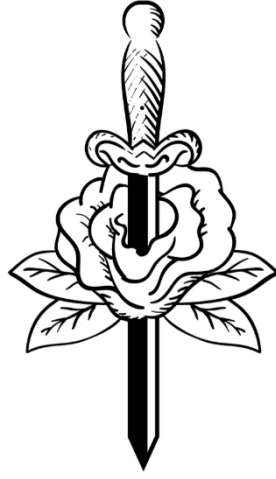
Kız kardeşlerim beni her şeyden çok severdi. Birçok yönden benim ebeveynlerim gibiydi. Vera benden dört yaş büyüktü, Mabel ise ondan sadece birkaç yaş küçüktü, bu yüzden beni onların "yetişkin" konuşmalarından uzak tutarlardı. Ama ben her zaman dinlerdim. Geceleri yatağında, yan odada ya da o dolapta dinlerdim. Sadece on iki yaşında olabilirdim, ama çoğu kişinin fark ettiğinden daha bilinçliydim.

Ve bu sefer, kız kardeşlerim de bunun farkına varmış gibi görünüyordu.

Vera'ya, onların kötü muamelesinin onun sorumluluğu olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama Mabel önce konuştu. "Bir planım var," diye fısıldadı.

Vera hareketsiz kaldı, kaşları çatıldı. "Nedir?"

Derin bir nefes aldım ve ardından gelen sözlere hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Üçüncü Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

"Tanrım," diye fısıldadım, ağzım açık kalmışken, onun parlak gözleri tereddütle benimkilere doğru yükseldi. O anıları anlatırken hissettiğim çaresizlik... Bir insan nasıl küçük bir kıza böyle bir şey yapabilir?

Bunu nasıl atlatmıştı? Nasıl bu hale gelmişti?

Bu kadar... dengeli?

Burnunu çekti, sonra bana kırık bir gülümseme attı. "Bu yüzden korkuyorum," diye fısıldadı.

Dudak halkamı ısırarak başımı salladım. "Buraya gel," diye mırıldandım ve onu göğsüme çekerek kucakladım. Kolaylıkla kucaklamama eridi, onu sıkıca tutarken rahatlık onu sardı.

"Bu yüzden uyuşturuculardan çekiniyorum..."

Onu benim dagga'mı denemeye ikna ettiğimi hatırlayınca midem düğümlendi. Bu, thiloxal gibi bir uyuşturucu ile aynı seviyede miydi? Hayır. Ama yine de. "Siktir..." Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Era, sana baskı yaptığım için çok üzgünüm..."

Yumuşak bir kahkaha attı ve bana daha da yakınlaştı. "Sen benim ailem gibi *değilsin*. Özür dileme." Parmakları göğsümü okşadı. "Ayrıca, o akşam sakinleşmeme yardımcı oldu. Bunun için minnettarım."

Onu kollarımda hissetmenin tadını çıkardım, o gece dudaklarımızın ne kadar yakınlaştığını hatırladım. Kimsenin yapamadığı gibi kalbimi nasıl hızlandırdığını. Sonra, onu iki kez öptüğümü düşündüm... ve bunun ne kadar mutluluk verici olduğunu.

Elim sırtında tembel daireler çizdi. "Ablan... bana Torrin'i hatırlatıyor. Olgun, koruyucu bir yapıya sahip." Durakladım. "Ona ne oldu? Mabel'e ne oldu? Plan neydi?"

"Vera kısa süre sonra Daranois'teki asilzade Lord Achard ile evlendi. Plan..." Era içini çekti, derin bir hoşnutsuzluk duygusu onu sardı. "Bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye."

Kalbimin o korkunç sıkışmasından, daha fazla ısrar etmemem gerektiğini anladım. Her ne olursa olsun, o konuya girmeye hazır değildi. Cesaretimi toplayıp bir sonraki sözleri söylediğimde yanaklarım kızardı. "Umarım benimle her zaman güvende olduğunu biliyorsundur."

Era'nın kalbi parmaklarımın altında hızla atıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Era'nın nefesi yavaşlarken gözlerim ateşte kaldı ve çok geçmeden mağara duvarlarından yankılanan çıtırtı ve patlama sesleri ikimizi de uykuya daldırdı.

İKİNCİ GÜN

Sabah geldi, en azından gün ağardığını düşündüm. Ateşin közleri azalıyordu, ışığımız ve ısıımız hızla kayboluyordu. Era hala uyuyordu, göğsüme kıvrılmıştı.

Bu evli kadının üzerimde uzanması, yüzünü boynumun kıvrımına gömmesi günahkâr bir şeydi. Ama onun evliliği, aşk değil, çıkar, kraliyetin gerekliliği ve güvenlikten doğmuştu.

Silas ona değer vermiyor değildi. Ona değer veriyordu, tıpkı onun Silas'a değer verdiği gibi. Ama bu, bir karı kocanın sahip olması gereken sevgi düzeyinde değildi. Silas'ın Lena'ya olan yakıcı arzusuyla kesinlikle kıyaslanamazdı.

O daha iyisini hak ediyordu. *Daha fazlasını* hak ediyordu. *Ona söylemeliyim.*

Suçluluk duygusuyla dolu düşüncelerimi gözden geçirirken, Era kucağımda kıpırdadı. Aşağıya baktım, gözlerim o muhteşem kahve rengi gözlerle takıldı. Era uykulu bir sesle, "Hala... hala buradayız, değil mi?" diye sordu. Tam uykusunu silkelemeye başlamışken, ikimiz de gürültülü bir sesle irkildik.

Mağara girişi açılmaya başlayıp dışarıdan ışık içeri sızmaya başladığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Era birden ayağa fırladı. "M-Merrick! Giriş!"

Gülümsedim, ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Era'nın gülümsemesi o kadar parlaktı, o kadar umut doluydu ki, hayatımın geri kalanında her gün o ifadeyi görmek istedim.

O duygunun yoğunluğuna şaşırarak yutkundum. Era'nın ayağa kalkmasına yardım ettim ve silahlarımızı kuşandıktan sonra mağaranın ağzına koştuk.

Ancak bizi kalın bir sis tabakası karşıladı.

Ellerimizi birbirine kenetledik ve dışarıda birkaç adım attıktan sonra, ayaklarımızın dibinde duran küçük, tahta bir kutu dikkatimizi çekti.

Eğilmeye başladım ve Era elimi sıktı. Kafamı geriye doğru eğip ona bakmam için, "Beni bırakma" diye fısıldadı.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Hayatta bırakmam."

Küçük kutuyu kavrayarak ayağa kalktım ve koyu renkli ahşaba oyulmuş deseni incelerken kutuyu döndürdüm. Basit bir el izi. Kapağı kaldırdığımda kutu hiç ses çıkarmadı ve bordo kadife yastığın üzerinde duran tek bir pirinç anahtar ortaya çıktı.

Era kaşlarını çatarak içeri uzandı, anahtarı aldı ve elinde çevirdi. "Bu garip." Anahtarı bana doğru uzattı, gözleri yay kısmına oyulmuş desene kaydı. "Bu sembol ne anlama geliyor?"

Kutudaki tasarımla aynıydı, bir el izi. Omuz silktim ve sıcaklık ani bir şekilde değişince başımdan ayaklarıma kadar bir titreme geçti.

Era burnundan keskin bir nefes aldı ve etrafımızı saran soğuk rüzgardan korunmak için kollarını kavuşturdu. "Neden birdenbire bu kadar soğudu?"

Şaşırtıcı bir şekilde, giysilerimiz bir gecede kurumuştı. Ama giysilerimiz Tovagoth'ta yaz için tasarlanmıştı; cüppemin kumaşı nefes alabilirdi ve Era'nın zırhı sağlam ama hafifti.

"Belki de sis dağılana kadar içeri girmeliyiz..." Mağaraya doğru döndüğümüzde, önümüzde sadece sert kaya olduğunu görünce sözlerim boğazımda kaldı. "Ne oluyor lan?!" diye bağırdım.

Era elimi bıraktı ve oluşuma doğru koştu. "Neler oluyor..."

Rüzgâr etrafımızda dönmeye devam ediyordu, sıcaklık her dakika düşüyordu. Era anahtarı yumruğunda sıktı ve bana dönerek yüzündeki ifade endişeye dönüştü. "Hay sıçayım."

Döndüm ve önümdeki görüntü karşısında tüm düşüncelerim kayboldu. Sis yoktu.

Okyanus yoktu.

Sadece kilometrelerce uzanan kar vardı.

Bakışlarım yukarıya kayarken nefesim önümde buharlaşıyordu, milyonlarca narin kar tanesi gökyüzünden süzülüyordu.

Era da bu manzaraya hayran kalırken, kar gözlerine kondu. Ancak, rüzgâr etrafımızda giderek şiddetini artırırken, bu tuhaf kışa duyduğumuz hayranlık hızla kayboldu.

Rüzgara karşı mücadele ederek cüppemin kapüşonunu kaldırdım ve sivri kulaklarımın uçlarını dondurucu havadan korumaya çalıştım. Erabella, fırtınaya karşı kendini korumak için kollarını beline doladı. Kısa saçları çılginca dans ediyordu, yüzü ise keskin soğğun rahatsızlığından buruşmuştu.

Çevremizi telaşla inceledim. Okyanus yok olmuştu, en azından görünmüyordu. Aslında, kar fırtınası şiddetini arttıkça, *bir şey* görmek giderek zorlaşıyordu.

"Bana tutun!" diye bağırdım ve dirseğimi Era'ya uzattım.

O koşarak geldi ve kolunu benimkine kenetledi. "Nereye gidiyoruz?!"

"Sığınacak bir yer bulmalıyız!"

Fırtınaya karşı mücadele ettik, botlarımız birkaç santimlik, hayır, birkaç metrelik karın içinde çamurdan çıkıyordu. Birbirine kenetlenmiş kollarımız birbirine titriyordu, sert rüzgar yüzlerimizi dövüyordu.

Ne oluyor böyle?!

Onu sürekli kontrol ediyordum, dışarıda kaldığımız her saniye cildinde kızarıklık yayıldıkça midem düğümleniyordu. Altında giydiğim ince gömlek bana hiç sıcaklık sağlamasa da, ona bornozumu vermek istedim. Ama burada fazla zaman kaybedemezdik.

Barınacak bir yere ihtiyacımız vardı. *Hemen.*

"Merrick!" diye bağırdı, yan tarafı işaret ederek. "İleride bir kulübe var!"

Dikkatim sağa kayd. Gerçekten de, belki bir mil uzaklıkta, tek başına duran küçük bir ahşap bina vardı. Bir umut ışığı.

Elimizden geldiğince hızlı hareket ettik, ama soğuk uzuvlarımızı sertleştiriyordu.

Era'nın kirpiklerinde buz kristalleri oluşmuştu, bakışları odaklanamıyordu.

Artık titremezdi. Neden titremezdi? "Ben... oturmak istiyorum. Ben... ihtiyacım var..." diye mırıldandı.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Neredeyse vardık!" diye cesaretlendirdim, vücudu ağırlaşırken onu yanımda sürükledim. "Hadi!"

Her adımda, Era'ya her baktığımda kalbim güm güm atıyordu. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, cildi o kadar soluyor, dudakları rengini kaybediyordu.

Her insan, ne pahasına olursa olsun yaşamaya devam etme, hayatta kalma içgüdüsüne sahiptir. Ancak benim yaşama isteğim, Era'nın nefes almasını sağlama arzumun yanında bir hiçti

Nefes almasını sürdürme arzumun yanında bir hiçti. Vücudum "*Artık yeter*" diye haykırda da, beni ayakta tutan itici güç buydu.

"M-Merr..." Durdu.

Ona dönmek için hızla döndüğümde gözlerim dehşetle dolmuştu. "Durmamalıyız, Era!"

Gözleri kapanıyor, omuzları içe doğru eğiliyordu. "A-yapamıyorum..."

Her nefes, göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. "Siktir! Era, durursak ikimiz de öleceğiz," diye nefes nefese, sesim hıçkırıklarla boğuldu. "Öleceğim."

Göz kapakları benim sözlerimle açıldığında, irislerinde en ufak bir yaşam kıvılcımı parladı.

"Hemen önümüzde! Başarabiliriz!"

Buz kristalleri saçlarına, kaşlarına, burnunun ve yanaklarının çevresine yapışmıştı.

O ölüyordu. İkimiz de öyleydik.

Ama vücudu iflas etmesine rağmen, başını salladı ve elinden geldiğince kolunu bana daha sıkı sarıldı.

Ve sonra hareket ettik.

Bir adım.

Rüzgâr acımasızdı, kapüşonum geriye doğru uçtu ve yüzümü sert koşullara daha da maruz bıraktı. Tek şansım, gümüş rengi saçlarımın hala arkada bağlı olmasıydı; aksi takdirde, gözlerimi kör ederdi.

İki adım.

Vücudum da titremeyi bıraktı ve zihnim bulanıklaştı.

Üç adım.

Kulübe hemen önümdeydi.

Dört adım.

İşte.

Hemen kapı kolunu tuttum ve kapının kilitli olduğunu fark edince kalbim sıkıştı.

"SİKTİR!" diye bağırdım ve tüm gücümle kapıyı çekerek, menteşelerinden koparabilmeyi diledim.

"B-bak!" Era işaret etti. "Bir el izi!"

Dikkatim, anahtar deliğinin üzerindeki metale kazınmış küçük sembole kaydı. "Anahtar," diye fısıldadım.

Era'nın uzuvları kaskatı kesilmişti, ama cebine uzanıp pirinç anahtarı çıkarıp bana uzattı. Titriyordum, kırmızı ellerim titriyordu.

Anahtarın dişlerini kilide sokarken. Ama elim kaydı. Anahtarı karın içine düşürürken küfürler savurdum.

Era'nın gözleri yavaşça kapanıyordu.

Altımızdaki kar yığınının anahtarı geri alırken kar cildime yapıştı. Titreyen ellerimle anahtarı kaldırdım ve kapıyı bir kez daha açmaya çalıştım.

Başaramazsam, kurtulamayacaktık.

"Hadi, h-hadi," diye fısıldayarak anahtarı ileri geri salladım.

Ve sonra bir klik sesi duydum. "İşte!"

Omzumla kapıyı iterek açtım ve Era ile birlikte içeri girdik. Arkamızdan kapıyı çarptım ve hızla odayı inceledim.

Isı. Isıya ihtiyacımız var.

Era yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve yere bir *gürültüyle* düştü.

"Hey!" Panikledim ve eğilip omuzlarını salladım. "Bana gel, Era!"
Mümkün olduğunca çabuk cüppemi çıkardım. Ama kar eridiğinde kumaş nemlendi ve ona pek sıcaklık veremedi.

Cüppeyi bir kenara attım ve Era'yı kollarımın arasına aldım. Ateş yakamazdım, bu yüzden en iyi seçenek kuru battaniyelerin altına girmekti.

Era'nın gözleri, onu kucağımda tutarken kapandı. Bu küçük evde duyulan tek ses, ahşap zeminde çılginca attığım adımlar ve çaresiz, ağır nefeslerimdi.

Yatak odasını bulduğumda, onu dikkatlice yere yatırdım. Nefesi zayıftı, ama hala hayattaydı.

Sol duvarda bir şömine vardı, ama bana bir faydası yoktu. Era'nın nasıl ateş yaktığını hatırlasam bile, titreyen vücudumda bunun için yeterli güç yoktu.

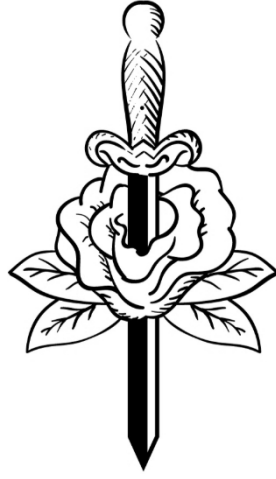
Ateş büyüsü bilmediğim için kendimi lanetledim!

Silahımı düşürdüm ve Era'ninkini de çıkardım, sonra ayakkabılarımı ve iç çamaşırlarım hariç tüm giysilerimi çıkardım. Onu hızlı ama nazikçe soyup botlarını ve zırhını çıkardım. Sütyen ve iç çamaşırlarıyla kaldığında, onu kalın yorganın altına yerleştirdim.

Sonra yatağa girip onu kendime yaklaştırdım, gövdelerimiz birbirine yapıştı. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve boynunun kıvrımına nefesimi üfledim, aramızdaki sıcaklığın onu hayatta tutmaya yeteceğini umarak, dua ederek.

"Benimle kal, Prenses," diye fısıldadım. "Seni kaybedemem. Lütfen..."

Nefes alıp almadığını kontrol etmeye devam ettim ve kısa süre sonra gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

Dördüncü Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

ÜÇÜNCÜ GÜN

Yanımda hafif bir hareket beni uyandırdı. Gözlerimi kısarak aşağıya baktığımda, Era beni inceliyordu, eli kalbimin üzerinde gizli bir alev gibi duruyordu, kaslar yakınlığımdan dolayı hızlanıyordu.

"İyisin," diye rahat bir nefes aldım ve elimi sırtından çekip yanağına koydum. "Tanrılara şükür..."

Gözleri parladı ve bakışları avucunun göğsümde durduğu yere düştü. "Uyandığım anda kalp atışlarını aradım," diye fısıldadı. Bakışları tekrar benimkilere değdiğinde gözyaşları döküldü. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Mağarada bile. Karanlıkta bile."

Geçmişimde bile.

Onun sözleri, benim ölümümün karanlıkta mahsur kalmaktan daha korkutucu olduğunu itiraf etmesi, özellikle de ışığın yokluğunda ne kadar dehşete kapıldığını bildiğim için... Bu itiraf, göğsümün üzerine bir yıldız tozu dalgası çökmüş gibi hissettirdi.

Sıcak. Hoş. Yabancı.

Başparmağım yanağına dokundu. "Ben de," diye mırıldandım, buraya gelmek için ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlayarak. Gözlerim yine eline kaydı ve bronzlaşmış cildinde soğuktan kaynaklanan hiçbir hasar görmemek beni şaşırttı. Donma yoktu. Kızarıklık bile yoktu. Dikkatimi kendi parmaklarıma çevirdim ve çenesinin kıvrımlarını izledim. "Yaralandın mı?" diye nazıkçe sordum. "Seni iyileştirebilir miyim?"

Dişlerini dudağına sürterek başını salladı. "Kendimi gayet iyi hissediyorum," diye cevapladı, bakışları meme uçlarımı delen barbellere kaydı.

Eli yavaşça göğsümün ortasından karın kaslarıma doğru kaydı. Bu basit hareket kanımın bacaklarımla arasına akmasına neden oldu, yüzüm onun ifadesindeki ince değişiklik ve hafif nefes alışını karşısında kızardı. Gözleri hafifçe

ve onun alt karnına bastırarak sertliğini hissettiğini anladım.

Her yanıma ona çekiliyordu ve bu dayanılmazdı, lanet olsun, bir *işkence* gibiydi.

Birkaç dakika boyunca yoğun bakışlarımızla birbirimize kilitlendik, bacaklarımız birbirine dolandı, göğüslerimiz aynı anda inip kalktı. Dudaklarımız gittikçe yaklaştı ve sonra onu okumaya cesaret ettim. Onun duygularına odaklandım, ama karşılaştığım şey o kadar yoğun, o kadar güçlü bir arzu dalgasıydı ki, ciğerlerimden çaresiz bir nefes kaçtı. Sanki sikim yeterince sertleşmemiş gibi.

Era'nın dudakları ve benim dudaklarım neredeyse birbirine değiyordu, ama tüm iradesini kullanarak benden uzaklaştı, elini saçlarında gezdirerek yatağın kenarına oturdu.

Hemen yeteneğimi kapattım. "Özür dilerim..." diye başladım.

"Özür dileme," dedi kayıtsızca, avuç içleriyle kendini yataktan iterek.

Yutkundum. Tanrım, bu kadının vücudu kusursuzdu. Fit ve sıkı, ama doğru yerlerde yumuşaktı. Hâlâ sadece sütyen ve külot giyiyordu. Odayı incelerken kollarını beline dolamıştı. "Burası oldukça soğuk."

Başlığa yaslanarak oturdum ve saçımı tutan bağı çıkardım. Gümüş rengi saçlarımı ellerimle taradım ve ona utanarak yarım bir gülümseme attım. "Ateş yakma dersine yeterince dikkat etmemişim." ateş bana bir sırttı bir omzunun omzunun ama onun yüzü hemen ciddiye büründü.

Dudakları aralandı, bakışları parmaklarımın saçlarımı taradığı yerden çıplak göğsüme ve karnıma kaydı. Kendini tutması takdire şayandı, ama yine de arzusu kendini ele veriyordu. Benim de gördüğünü merak ettim... Gözlerim onu açgözlülükle yutarken, ben de onun gözlerinde aynı şeyi görebiliyor muydu?

Duygularını gizlemekte pek iyi olmasa da, onlardan kaçınmakta ustaydı. Era boğazını temizledi, sonra şömineye odaklandı. Buraya geldiğimizde ateş yakmaya bile niyetim yoktu; birbirimize sarılmak tek mantıklı seçenektir. Ama ateşi yakmak için ihtiyacımız olan her şey şöminenin yanındaki küçük bir kutuda duruyordu, bu yüzden Era hemen işe koyuldu.

Şöminenin yanındaki odayı incelemeye karar verdim. Tuvalet, lavabo ve porselen küvet bulunan bir banyoydu. Sabunlar ve tuzlar küçük lavabonun üzerinde dağılmıştı ve köşedeki bir sepete asılıydı. Burası çok güzel kokuyordu.

Küvetin musluğunu açtım ve sıcak su akmaya başlayınca hoş bir sürpriz yaşadım.

"Bu ses su sesi mi?" diye seslendi Era.

Yüzümde bir gülümseme yayıldı ve kafamı odadan çıkardım. "İlk sen banyo yapmak ister misin?" diye sordum.

Gözleri yumuşadı. "Sen önce yıkan. Ben sonra yıkanırım."

Nazikçe başımı sallayarak odaya geri çekildim ve kapıyı kapattım. Küvet dolarken diş fırçası ve macunu buldum, ağzımda nane tadını hissetmekten büyük keyif aldım. Bu işi bitirdikten sonra kendimi suya bıraktım ve eklediğim sıvı sabunun portakal ve vanilya kokusuna mutlu bir şekilde iç geçirdim. Kirli olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Saçımı şampuanla ovuşturdum, saç uçlarıma saç kremi sürdüm ve başımı geriye eğip hepsini duruladıktan sonra, sepetin içindeki ev yapımı sabunlardan biriyle vücudumu köpürttüm. Zamanımı ayırıp kaslarımı gevşetmek istesem de, Era'nın da burada olmayı hak ettiğini biliyordum. Bu yüzden, temizlendikten sonra dışarı çıktım ve suyu boşalttım.

Sonra ona bir banyo hazırladım, yüzeyinde köpükler oluşan o rüya gibi sabundan biraz daha ekledim. Rafta kurutulmuş portakal kabukları, gül yaprakları ve Epsom tuzu ile dolu bir kavanoz vardı, ben de onları da içine attım.

Küvetin yanında duran yumuşak havlulardan birini belime gevşekçe bağladım ve yatak odasına geri döndüğümde, Era'nın yaktığı ateşin yanında ısınırken gördüğüm manzara beni çok mutlu etti.

O da bana doğru baktı, dudağını dişlerinin arasına aldı, ben kapı çerçevesine yaslanırken gözleri tereddütle üzerimde dolaştı. Bunu sık sık yapardı — bakışlarının uzun sürmemesi gerektiğini biliyormuş gibi, gergin bir şekilde görünüşüme daldı.

Ama bakışları her zaman kalırdı.

Yana doğru başımı salladım. "Sana banyo hazırladım. Sıcaklığın tadını çıkarmak istiyorsan acele etsen iyi olur."

Yumuşak bir gülümsemeyle yaklaşıp odaya başını uzattığında gözleri parladı. "Merrick... Ben portakala alerjim var."

Omuzlarım düştü. "Hay aksi, gerçekten mi? Hiç bilmiyordum. Özür dilerim... belki ben..."

O, omzunun üzerinden bana haylaz bir gülümseme atarak burnunu çekti. "Sadece şaka yapıyordum. Çok safsın."

Dilimle dudaklarımı yaladım, sonra dilimi şaklattım. "Ah, öyle mi olacak?" Gülümsemem büyüdü. "Senin için son kez tatlı bir şey yapıyorum."

Elini reddedercesine salladı. "Uh-huh. Tabii."

O banyoya girerken kışına şaplak atmaktan kaçındım ve o kapıyı içeri doğru kapatırken ben orada öylece durdum. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle, kilit kapanmadan önce.

Era manyetik biriydi. Büyüleyiciydi. Sinir bozucu derecede karşı konulmazdı. Hayatımda hiç bir kadına karşı bu kadar güçlü duygular hissetmemiştim ve onun kayıtsızlık ile alaycılık arasında bu kadar kolayca geçiş yapmasını görmek işkence gibiydi. O kesinlikle baştan çıkarmayı *seviyordu*; sanki beni baştan çıkarmak onun için bir zevk gibiydi.

Lanet olsun ona.

Era banyo yaparken, onun yumuşak mırıldanmaları duyulurken, komodinleri karıştırırken gülümseyerek başımı salladım. Çeşitli çekmeceleri karıştırırken, birkaç büyük tişört, ev kıyafeti ve hatta bazı güzel giysiler buldum.

Burada kim yaşıyor? Bu giysiler kimin?

Uygun seçenekler bulduktan sonra, rahat bir pantolon giydim, tereyağı rengi kumaş güçlü uyluklarımı sarıyordu. İki tişörtten daha büyük olanını aldım, ama yine de mor tişört dar geliyordu. Yine de rahatsız değildi.

Era'nın işini bitirmesini beklerken yatak odasını keşfetmeye karar verdim. Şöminenin üzerinde gece gökyüzünü resmeden güzel bir tablo asılıydı, ama bunun dışında dekorasyon minimaldi — burada burada birkaç biblo dışında. Bakışlarım pencerelerin yanlarına çekilmiş lacivert perdelere kaydı ve kaşlarım çatıldı.

Dün gece kapalı değiller miydi?

Parmaklarımın uçları buz gibi cama değdiğinde, hatırlayamadım. Uzakta hiçbir şey göremiyordum; sanki biri pencereyi beyaza boyamış gibiydi, gökyüzü o kadar kapalıydı ki. Kış fırtınasının uğultusu, fırtınanın hala devam ettiğini gösteren tek şeydi.

Birkaç dakika geçti ve kapı gıcırdadı, Era dışarı çıktı. Vücudunu saran kabarık beyaz havlu, güneş ışığıyla parıldayan teninde parlıyordu.

Yanağımın içini ısırdım. Seksi kadın artı bol pantolon. İyi bir kombinasyon değildi.

Dikkatimi başka yöne çekmek için çirkin veya iğrenç bir şey düşünmeye çalıştım. Cildinden aşağı kayan su damlacıkları değil. Nemli

saçları ya da dudakları.

O bacaklar. Bacaklarını düşünmemeliyim.

Era çıtır çıtır yanan ateşin önünden geçti ve hazırladığım diğer pantolonu inceledikten sonra, onun da çok büyük olduğuna karar verdi. Tişört büyük olsa da, en azından pantolon gibi üzerinden kayıp düşeceğinden endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırdı. "Ee? Biraz mahremiyet?" "Oh! Tabii." Ona sırtımı döndüm ve bana dönmem için izin verene kadar bekledim.

dönmeme izin verene kadar bekledim.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Era büyük, fildişi rengi üstünü giymişti ve ince bacaklarını örtmek için bir seçenek yoktu, ama çantasından bir çift çorap ve yeni bir külot bulabilmişti. Dağınık saçlarını yana doğru taradı ve ıslak, altın rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Utangaç bir gülümsemeyle bana bakarak, küçük bir dönüş yaptı.

"Çok sevimli," dedim ve üstümün soluk mor kumaşını çimdikledim. "Benimki kadar şık değil, ama sorun değil."

O, göğsümü işaret ederek burnunu çekti. "Göğüs piercinglerini görebiliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin için çok tahrik edici mi, prenses?"

O, koluma vururken ben güldüm, eğlencesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Onları görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum."

Dudaklarımı emdim, diğer piercinglerimi görse yüzünün nasıl olacağını hayal ederken gülmemeye çalışarak.

Karışık ifademi görünce, "Ne?" diye sordu.

"Oh, hiçbir şey," dedim, sonra bakışlarımı yana çevirdim. "Evi bir gezmeliyiz. Ne bulabileceğimize bakalım."

Era, yatak odasından çıkarken hemen arkamdan geldi. Duvarları kaplayan kitaplıklar ilk dikkatimi çeken şeydi, bir de havada asılı kalan eski kağıt kokusu. Yüzlerce, belki binlerce kitap rafları dolduruyordu, sırtları loş ışıktaki bile renk cümbüşü oluşturuyordu. En yakınimdaki kitapların üzerine parmaklarımı gezdirdim, tam o anda odadaki tüm yağ lambaları sihirli bir şekilde yandı ve yumuşak, altın rengi bir ışık odayı doldurdu.

"Ne..." Era fısıldadı, bana yaklaşıp, geniş gözleriyle her şeyi içine çekiyordu.

"Dün gece bizim için ateş yakmış olsaydın ne güzel olurdu!" Işıkları yakan her neyse ona seslendim. Era tokat attı.

kolumu, dikkatimi ön kapıya çevirdim.

Ve boğazım düğümlendi.

"Ne oluyor?" Koşarak gittim ve önümdeki üç anahtar deliğine şaşkın bir sessizlikle baktım. Kapı kolunu çevirmeye çalıştığımda, korkularım doğrulandı.

İçeride mahsur kalmıştık.

"Dalga geçiyorsun," dedi Era.

"Dışarıda olmaktansa burada olmak daha iyi, sanırım," diye mırıldandım, tasarımları inceleyerek. Her anahtar deliğinin üzerinde, dıştakine benzer benzersiz bir sembol vardı. Ancak bu sefer, bunlar bir pentagram, bir melek kanadı ve bir tür spiral gibi görünen bir şeydi.

Era, el izi anahtarını almak için yatak odasına koştu. Geri döndüğünde, her kilide denedi, ama nafile. Hiçbiri tıklamadı.

İnledi ve anahtarı kapının yanındaki meşe yan sehpa koydu. "Demek buradan çıkmak için üç anahtar daha bulmamız gerekiyor."

"Pencereleri kırsak olmaz mı?" diye önerdim.

Gözlerini devirdi. "Evet, ve dondurucu havayı ve karı içeri mi alalım?"

"...Haklısın." Kollarımı kavuşturdum. "İlk anahtar birdenbire ortaya çıktı. Bunun tekrar olacağını düşünüyor musun?"

Era evi tararken omuz silkti. "Etrafa bakalım. Belki burada saklıdırlar."

Bu ev çok büyük değildi. Mutfak kütüphanenin solunda yer alıyordu — sadece bir duvarla ayrılmıştı ve girişi, açık alandan yemek masasını ve dolapların başlangıcını görebileceğiniz kadar büyüktü. Banyosu olan yatak odası dışında, hepsi bu kadardı. Era koyu yeşil kanepenin minderlerini yoklarken, ben mutfak çekmecelerini karıştırıyordum. Hiçbir şey olağandışı görünmüyordu, sadece gümüş çatal bıçak takımı ve baharatlar vardı.

Duvarı, ocağın yanında, tek bir parşömen kağıdı asılıydı. Üstüne "*KAYBOLAN GÜNLER*" yazılmıştı ve altında koyu kırmızı mürekkeple üç çizgi çizilmişti.

Kayıp günler... Bu ifade hiç hoşuma gitmedi.

Panik yapmamaya çalışarak dolapları aradım ve biraz ekmek ile ahududu reçeli gibi görünen bir şey buldum. Kurutulmuş etler, yulaf, bal ve peynir. Oldukça iyi stoklanmış bir mutfak.

Elimdeki kavanozu inceledim, midem gurulduyordu. "Sen astın..." diye Era'ya sordum ve ona baktığımda, sözlerim boğazımda takıldı.

Dört ayak üstünde, başı yere eğik bir şekilde kanepenin altını arıyordu. Mükemmel kalçaları havada duruyordu.

Tithara, beni rahat bırak. Bütün bunlar sadece benim zavallı irademi sınamak için miydi? Son zamanlardaki boktan ahlakım mı? Sahip olamadığım bir kadına karşı dayanılmaz çekiciliğim mi?

Öyleyse, ben feci şekilde başarısız olmuştum.

Donakaldığım sırada Era başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gözlerimi hızla başka yöne çevirdim, boğazımı temizledim ve kavanozu inceledim.

Evet. Kırmızı. Ahududu olmalı. Ya da çilek.

Sesi ipeksi, şehvetliydi, alaycı bir şekilde, "Senin için çok tahrik edici mi, Merrick?" dedi.

Ona cesaretle bir bakış attığımda, diz çökmüş, zaferle sırtıyordu.

Alaycı bir şekilde, reçeli tezgahın üzerine koydum. "Sen küçük bir pisliksin, biliyor musun?"

O kıkırdadı ve ben kavanozu açtım, tatlı kokusu hoşuma gitti. Hızlıca bir arama daha yaptıktan sonra, ev yapımı tereyağı bile bulmayı başardım.

"Orada başka ne var?" Era masaya otururken sordu, ben de bizim için ekmek dilimlemeye başlamıştım. "Nasıl bilebiliriz ki... bilirsin. Zehirli olmadığını?"

Kesmeyi bıraktım. "Siktir. Bunu düşünmemiştim."

"Bu, kalede her zaman dikkatli olmamız gereken bir şeydi," dedi, parmağıyla saçını kıvrarak. "Bir lokma almadan önce hizmetçilerimize yiyecekleri tattırırdık."

Gözlerim yere düştü ve kesmeye devam ettim. "Bazı hayatların diğerlerinden daha az değerli olması üzücü," dedim sessizce. "Ne boktan bir iş."

Era yüzünü avuçlarına dayadı. "İnsanların başkalarını zehirlemek istemesi üzücü," diye cevapladı. "Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Ekmeği kaldırdım ve bir an tereddüt ettikten sonra bir ısırık aldım.

Era'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, avuç içleriyle masaya vurarak ayağa kalktı. "Merrick!"

"Ne?" dedim ağzım doluyken. "Birimiz denemek zorundaydı ve bu kesinlikle sen olmayacaktın."

Şaşırmış, gözlerinde incinmişlik parlıyordu. "Ne, test mankeni olmak için çok bencil olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil." Yutkundum, karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Senin deneme köpeği olmana izin vermezdim."

Bana kaşlarını çatı ve aniden reçel kavanozunu kaptı.

"Hey!" diye bağırdım ve ona uzandım. Ama o sinsi kadın çok hızlıydı. Era sandalyesini ahşap masadan uzaklaştırdı ve kavanozun içindeki kaşığı aldı. Diline bir kaşık reçel koymadan önce şeytani bir gülümsemeyle bana baktı.

Boğazını hareket ettirip yutkunmasını korkuyla izledim. "Ee?"

Kendi kendine başını salladı. "Ahududu." Kollarını kavuşturdu ve burnunu bana doğru kaldırdı. "Bütün bu yiyecekleri tek başına sen denemeyeceksin. Ben de gayet yetenekliyim."

Gözlerimi ona dikerek baktım. Sonra ikimiz de tereyağına uzandık. Bıçağa önce ben ulaşınca ona güldüm, sonra dilimin üzerine küçük bir parça koydum.

Tadına baktığımda kaşlarım çatıldı ve Era da ağzına biraz koymadan önce onu uyarmak için vaktim olmadı.

Hemen yüzünü buruşturdu ve dudaklarını şapırdatarak, "Ne oluyor? Neden tadı böyle?" dedi.

Bezle sarılmış tereyağı çubuğunu tutup kokladım. "Oh, lanet olsun."

"Ne?!"

Korkarak, "Uh... bu kesinlikle... otlı tereyağı." dedim. Omuzları düştü. "Olamaz," dedi gergin bir şekilde.

Gülmemi zorla bastırdım. "Sonunda beni denek yapmalıydın

."

Yüzünü kapattı ve inledi. "Harika," diye mırıldandı, parmaklarının arasından bana bakarak

"Ne kadar vaktimiz var?"

Koku dagga'ya benziyordu, ama bir şey farklıydı.

Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. "Fazla bir şey yemediğimizi düşünürsek, yarım saat kadar."

Era, şakacı tavırları bir anda kaybolarak hızla ayağa kalktığı anda sandalyesi gıcırdadı. "O lanet anahtarları aramaya devam edeceğim."

"Yemek istemiyor musun?"

Kafasını salladı ve kitap raflarına baktı. "Bugünlük bu kadar risk yeter."

Tereyağındaki bitkinin etkisi başlamadan önce biraz zamanımız vardı.

Aynı şey, ekmeğin veya reçelin

bir şey katılmış olup olmadığını anlamak için de geçerliydi. Aslında bir seferde birden fazla şey yememeliydik... ama artık geri dönüş yoktu. Ekmeği nemini korumak için sardım, reçelin kapağını kapattım ve sonra ona aramada yardım ettim.

Burada saat yoktu, çalıştığımız süre boyunca kaç dakika veya saat geçtiğini bilmenin bir yolu yoktu. Kar pencerelere yapıştığı için gündüzü geceden ayırt edemiyorduk.

Tek bildiğim, saatler gibi gelen ama muhtemelen kırk dakika kadar süren bir süreden sonra yorgun düştüğümdü. Era'nın göz kapaklarının düşmesinden, onun da yorgun olduğu belliydi. Anahtarları bulma çabamızda yenilgiyi kabul ettikten sonra, başka hiçbir şey için iştahımız kalmadan yatak odasına sendeledik.

"Belki de o tereyağı uyumak içindir," diye esneyerek yatak üzerine oturdu. Ben ona katılmayıp kapı eşiğinde kalınca Era kaşlarını çatı.

"Ben nöbet tutacağım," diye açıkladım.

Yüzü sertleşti. "Uyumayacak mısın?" "Uyursam seni koruyamam."

Bakışları omzumun üzerinden geçti ve sonra hızla öne adım attı, arkamdaki kapıyı kapattı. Kapı kolundaki basit kilidi kurcaladı, sonra bana kaşlarını kaldırdı. "Kapı şimdi kilitli, önündeki diğer kilitli kapının üstüne. Bir sorun olursa mutlaka duyarsın ve gerekirse beni korumak için görevini yerine getirebilirsin." Çenesini kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Senin de uykuya ihtiyacın var. Gözlerinde bulanıklık görüyorum."

Birkaç dakika önce göğsümde bir sıcaklık hissetmeye başlamıştım, ama ona kendimi iyi hissettiğimi söyleyerek onu endişelendirmek istemedim.

Yatağa bir göz attım, sonra o çekici kahverengi gözlere geri döndüm. "Ah, anladım." Yüzümde bir gülümseme yayıldı. "Sadece benimle yatakta olmak istiyorsun."

Koluma vurdu.

"Ah!" diye sızlandım. "Koluma vurmayı gerçekten seviyorsun, ha?"

Era, gözlerini devirerek öfkeyle uzaklaştı. Ama sonra yatağın önünde durdu. Bir an sessiz kaldı, sonra omuzları düştü. Bana sırtını dönerek fısıldadı, "Seninle yatakta olmak istiyorum. Çünkü korkuyorum."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı ve onun duygularının içime işlemesine izin verdim. Endişelerini, korkularını hissedince ona doğru yaklaştım ve arkadan sarıldım.

Rahatlama onu bir battaniye gibi sardı. "Yanımda olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı, başını göğsüme yaslayarak. "Ya işler yine değişirse? Ya ayrılırsak?"

Kulağına "Her şey yoluna girecek. Seni bırakmayacağım" diye fısıldadığımda, titrek bir nefes verdi.

Onun sayesinde içimi bir sıcaklık kapladı ve o başını geriye yaslayarak yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı.

Ateşe biraz daha odun attıktan sonra, battaniyenin altına girdik ve birbirimize bakarak uzandık. Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmeme gerçekten şaşırmıştım. Fiziksel temas pek meraklı değildim. Birçok yönden kendime güvenim yoktu. Yine de onun yanında uzanmak, dünyadaki en doğal şey gibi geliyordu.

Onu incelerken, yüzünde bir gülümseme belirdi, ardından yumuşak bir kahkaha attı. "Ne komik?" diye yavaşça sordum.

Dudaklarını ısırды ve o anda gözlerinin beyazlarının ne kadar kırmızı ve cam gibi olduğunu fark ettim. "Beni yemek istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Durmadan kıkırdamaya başladı, kahkahası bulaşıcıydı. "Seni *yemek* mi?" diye haykırdım, inanamayan bir gülümsemeyle. "Beni bir canavar mı sanıyorsun?"

Bana biraz daha yaklaştı, göğsüme sokuldu, kolunu gövdemın etrafına doladı. "Hayır... kesinlikle değil."

Onu kendime doğru çekerek mırıldandım ve o bana bakmak için geri çekilene kadar rahat bir sessizlik içinde uzandık. Parmakları çene hattımı, burun köprümü izledi.

Nabzım hızlandı. "Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum.

Gözleri parmaklarının izlediğı yolu takip etti, yukarı doğru kayarak kulağımın kıkırdağını ve deliğinden geçen halkaları izledi. "Sen büyüleyicisin..."

O tereyağına ne katılmışsa, tüm duyularım keskinleşmişti. "Öyle mi?" Ne diyeceğimi bilemeyerek aptalca bir şekilde mırıldandım.

Dokunuşu aşağı kaydı, işaret parmağı dudaklarımdan geçen metali izledi. "Tanrım, seni çok istiyorum," diye fısıldadı. "Düzgün düşünemiyorum."

O bana yaklaşıırken gözlerim ağırlaştı, cesaretimi toplayıp kalçasını tutarken kalbim güm güm atıyordu.

"Merrick," diye fısıldadı, dudaklarımız birbirine yaklaşmıştı.

"Era," diye fısıldadım.

Sonra dudaklarım onun dudaklarına yumuşakça dokundu, bir öpücük fısıltısı gibi, sonra tekrar ağzını ele geçirdim. Ve tekrar. Ve tekrar. Onun hissine sarhoş oldum. Onun tadına boğuldum.

Era'nın dili benim dilimi yavaş, işkence verici daireler çizerek dolaştı ve ben onun alt dudağını ısırduğımda ondan yumuşak bir inilti çıktı. Elimini aşağı kaydurdım, onun etini kavrayarak elimdeki kalçasının hissini tadını çıkarırken, hoş bir sürtünme arayışında kalçalarımı ona doğru yuvarladım.

Bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Bu kadar iyi hissettiremezdi.

Ama iyi şeyler benim için asla uzun sürmezdi, değil mi? Birdenbire Era beni itti ve geri çekildi. "Hayır." Hâlâ uçuyordu; gözleri bunu ele veriyordu. Ama ifadesi değişmişti, suçluluk duygusu taşıyordu. "Hayır, ben... ben hâlâ evliyim." Gözleri benimkilerle oynuyordu. "Yapamam." Hızla başını salladı. "Yapamam."

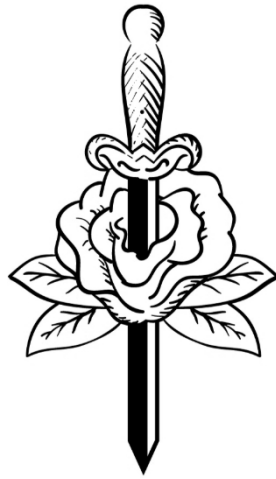
Yüzümdeki incinmişliği gizleyemedim. Dudakları titriyordu ve titremesini durdurmak için dudaklarını ısırıldı.

"En azından sana sarılabılır miyim?" diye sordum sessizce.

İçindeki çatışmanın onu parçaladığını biliyordum. İçinde umutsuz bir savaşın yaşandığını, özlem ve utanç karışımını hissedebiliyordum. Ama Era sonunda pes etti, sırtı göğsüme yaslanana kadar kaydı, başını dirseğimin içine dayadı.

Şakağına öpmek istedim, ama kendimi tuttum. "Tatlı rüyalar," diye mırıldandım ve onu kollarımın arasına aldım.

Era sözlü olarak cevap vermedi, ama eli benim elime doğru kaydı, hafifçe sıktı ve sonra yüzünü koluma yasladı.

Beşinci Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

DÖRDÜNCÜ GÜN

Ertesi sabah, ya da benim öyle sandığım bir şey, içimde panik dalgası yükseldi. Uyandığımda Era'nın yanımda uyuduğu yer boş ve soğuktu. Yarı uyanık halde yataktan kalkarak gözlerimi ovuşturdum ve kapıyı açtım.

Era'yı elinde bir kitapla kanepede kıvrılmış halde gördüğüm anda içimdeki fırtına dindi. O kadar dalmıştı ki odaya girdiğimi fark etmedi bile, kaşları çatılmış, gözleri sayfaları dikkatle tarıyordu.

Rahat bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm. "Beni korkuttun. Beni yalnız uyandırman... çok acımasızca."

"Üzgünüm..." dedi telaşsızca, gözleri önündeki metne yapışmış halde.

Vay canına. Gerçekten dikkati dağılmıştı. "Ne okuyorsun?" diye sırıttım. "Müstehcen bir şey mi?"

Bu onun dikkatini çekti. Gözlerini sayfalardan ayırdı, bana ifadesiz bir bakış attı, sonra dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Ha-ha. Çok komik." Bana gelmem için işaret etti ve yanına oturduğumda bana kitabı uzattı. Kitabın adı **THE TALES OF NEREIDA** idi.

"Burada Uyanış Vadisi hakkında daha fazla bilgi var." O eğilip parmağını sayfaların üzerinde gezdirirken, vücudunun bana yaslanmasına tepki vermemeye çalıştım. "Amacı, kötü niyetli insanları ayıklamak, evlerini güvende tutmak."

"Evet, Immeron da Lena'ya aşağı yukarı böyle söylemişti," diye cevap verdim, eski metni gözden geçirirken.

Karanlık kalpli, kötü, kurtarılamaz olanlar Nereida'ya giremezler.

Vadi, kabul etmeyi reddettiğiniz gerçekleri size gösterecektir.

O zaman, ve ancak o zaman, özgür olacaksınız.

"Aynı zamanda, buradan geçenlere de bir şey öğretmek amaçlanıyor," diye devam etti. "Kendileri hakkındaki gerçekleri. Vadi, buradan geçmeye çalışanları kurtarılamaz olarak değerlendirirse, onlar burada sonsuza kadar mahsur kalırlar."

Gözlerim sayfalardan ayrıldı, kalbim hızlanarak *DAYS LOST* parşömenine bakakaldım.

"Takvimi işaretledin mi?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak, benim baktığım yere göz attı. "Hayır. Neden?"

Dört günü işaretleyen taze kırmızı işarete bakakaldım. Midem düğümlendi. "Buradan çıkamadığında ne olacağına dair bir şey yazıyor mu?"

Yavaşça bakışlarımı tabeladan ayırdım ve Era kaşlarını çatarak sayfaları taradı, sayfaları çevirdi. "Burada bir isim var... Ketsia..." İnce parmağı bir paragrafı işaret etti. "Lanet olsun bu sayfalara. Çoğu okunaksız." Dudaklarını ısırdı, sonra donakaldı, endişeli gözleri bana doğru yükseldi.

Bu iyiye işaret olamazdı. Onun endişelendiği pasajı okumak için gözlerimi indirdim.

Toprak sakinlerinin tüm karanlık ruhları, kendi isimleri bile unutulana kadar, bir daha gün ışığını görmeden Rüyaar Diyarı'nda hapsolacaklar.

"Siktir..." Başımı ileri geri salladım. "Siktir, siktir, siktir."

"O zaman öğrenmediğimiz bir şey olmalı, değil mi?" diye kekeleydi, beni rahatlatmak için kendinden emin görünmeye çalışarak. Ya da belki de kendini. "İkimizin de karanlık ruhu yok."

Mükemmel olmaktan uzaktım, ama kötü bir adam olmadığımından emindim. Kaşlarımı kaldırdım. "Ve cevabın bu kitaplardan birinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Era gergin bir şekilde parmaklarını uyluğuna vuruyordu. "Başka neden burada olsunlar ki?"

Dudaklarımı büzüp, sıralar halinde dizilmiş kitaplara bakarak başımı salladım, sonra dikkatimi mutfağa çevirdim. "Acıktın mı? Bütün gün kitap okuyacaksak enerjiye ihtiyacımız var."

Utangaç bir gülümsemeyle kitaba odaklanmaya devam etti. "Tereyağı yoksa olur."

Ayağa kalkarken hafifçe güldüm. "Söz veremem."

"Garip," dedi bir saniye sonra, ben mutfağa doğru yürürken. "Bir süredir yokuz, ama yine de çok aç hissetmiyorum. Sanki zaman... durmuş gibi."

Dün kestiğim ekmeği elime aldığımda durdum. Bezi geri çektiğimde, onu Era'ya uzattım. "Sanırım haklısın."

Era, kesilmemiş ekmek somununu görünce hafifçe nefesini tuttu. "Ne ilginç."

Bir bıçak aldım ve dün olduğu gibi aynı parçaları kestim. "En azından yiyeceğimizin bitmesinden endişelenmemize gerek yok."

Ben reçel alırken Era sordu: "Hiç periler hakkında bir şey duydun mu?"

Meyve ezmesini sürerken düşünceli bir şekilde alt dudağımı çıkardım. "Masallardaki periler gibi mi? Kanatlı yaratıklar mı?"

"Bunların kanatları yok gibi görünüyor ve çocuk masallarındakinden farklı yazılmışlar. 'I' yerine 'E' kullanılmış." Bir sayfa daha çevirdim. "Bu metin... kurgu gibi yazılmamış."

Ekmek parçalarını birbirine yapıştırdım. "Perilerin gerçek olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Emin değilim." İki ahududulu reçelli sandviçi tabağa koyduktan sonra Era, "Şimdi buraya gel ve bir bak" diye bağırdı.

"Kahretsin." Sandviçimden bir ısırık aldım, onun sandviçini vermeden önce aceleyle kanepeye oturdum. "Bu kadar otoriter olabileceğini kim bilebilirdi?"

Yanına oturduğumda şakacı bir şekilde bana vurdu ve ben de yıpranmış sayfalara baktım.

Uzun zaman önce, Soltis'te tek bir büyücü bile yaşamadan ve deniz perileri denizde yüzmeden önce, periler yaşıyordu. Endros'un en güçlü yaratıkları olan periler, gökyüzünün ve tüm bitki örtüsünün iradesini bükebiliyordu. Zorla boyun eğdirilemeyen bu varlıklar, bir tehdit oluştuyordu...

"Ugh!" diye şikayet ettim. "Yazı okunmuyor."

Era ağzını kapattı, sandviçini yemeye devam ederken cevap verdi: "Aşağıyı oku."

Gözlerimi kısarak, okunabilir olan bir sonraki paragrafı okudum. *Kader, üçler zamanında sonsuza dek değişir. İşin sırrı, kimin akraba olduğundadır.*

Kutsal beşli kanlarını sunacak, Böylece

Periler yeniden dirilebilecek.

Sadece... yeniden doğarak

...onun ölümüyle

öldürüldü... o

parçalandı

Kardeş ve kız kardeş...

Gözlerimi kısarak, eksik metinlerden rahatsız oldum. "Kutsal beşli," diye mırıldandım. "Üçlerin zamanı mı? Bu ne anlama geliyor ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi ve boş tabağını kanepenin önündeki alçak masaya koydu. "Ama sembolü görüyor musun? Köşede?"

Kaşlarımı kaldırdım.

Bir spiral.

Kitabı ters çevirip başlığını okudum: **ENDROS'UN TARİHİ.**

İnledim ve kitabı kucağıma bıraktım. "Beynim ağrıyor," diye sızlandım.

Era içini çekerek kanepenin minderine dramatik bir şekilde geriye yaslandı. "Bana mı söylüyorsun?" Dişlerini sıkarak şakaklarını ovuşturdu.

"Hâlâ başın ağrıyor mu?" diye nazikçe sordum.

"Evet, ne yazık ki. Beni uyandıran da bu." Gözlerini sıkıca kapatarak inledi. "Nedenini bilmiyorum. Hiç başım ağrımazdı. Kesinlikle bu sıklıkta değil."

Gizemli kitabı yere bıraktım ve ona daha yakın oturmak için bacaklarımı ona doğru çevirdim. "Seyahatlerimizin stresi de buna katkıda bulunmuştur eminim." Bir süre durdum. "Arkanı dön."

Era gözlerini açtı. "Ne?" "Sadece dinle."

Şüpheyle bir bakış attı ve sırtını bana dönerek vücudunu çevirdi.

Ellerimi omuzlarına koyup ovmaya başladığımda donakaldı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Gerginliğini azaltıyorum. Dikkatini dağıtıyorum," diye mırıldandım, başparmaklarımla boynunu dairesel hareketlerle yukarı aşağı ovuşturarak.

O çok yumuşak bir şekilde inledi, başı öne düştü. "Bana böyle dokunmamalısın," diye fısıldadı.

"Nasıl?" diye masumca sordum. "Bu sadece dostça bir masaj."

Nefes nefese güldü, başını bir yandan diğer yana salladı, ama benim hareketimi kabul etti.

Kendimi kontrol edemediğim için, yatıştırıcı hareketlerle telafi ettim. Başparmaklarımla boynunu ve omuzlarını dairesel hareketlerle okşarken, onun rahatlamasından keyif alarak onun duygularına odaklandım.

Onun arzusunun tadını çıkarıyordum.

Düşüncelerim zihnimde şimşek gibi çaktı, dün gece dilimin onun ağzının içinde olduğunu düşündüm. Her şey ne kadar doğru gelmişti, sadece birkaç dakika sürmüş olsa bile.

Era başını eğdi ve ben parmak uçlarımı yukarı aşağı, saçlarına, köprücük kemiğine doğru gezdirirken boynunun bir tarafını uzattı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandım, nefesim kulağında dans ediyordu.

Gözleri kapalıydı, dudakları birbirine sürtünüyordu. Cevabı nefes nefese bir fısıltıdan ibaretti. "Evet."

Saçlarını kulağının arkasına attım ve dudaklarımı boynuna yaklaştırdım. "Durmamı ister misin?"

Göğsü inip kalkıyordu. "Hayır."

Era nefesini tuttu, eli içgüdüsel olarak tekrar uyluğumu kavramak için geri çekildi, ben ise dilimi boynuna kaydırıp narin cildini emmeye başladım. Yeteneğimi kullanmaktan kaçınmam gerektiğini biliyordum, onun arzusu benimkine karışıkça kontrolüm her saniye biraz daha kayıyordu. Ama onun şehveti başımı döndürüyordu, her zevk dalgası içimi sarsan bir coşku gibi beni sarstı.

Diğer elim gömleğinin altına kaydı, dişlerim onun cildini ısırırken, karnının çıplak derisini yatıştırıcı hareketlerle yukarı aşağı okşadım. Era'nın bacaklarının arasında sıcaklık dalgalandıkça penisim sertleşti... Tanrılar, dokunuşumun ona ne yaptığını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım.

Era yumuşak bir inilti çıkardı, elim daha aşağı, daha aşağı kayarken, parmaklarımın uçları külotunun kumaşının üzerinde kaymaya başladı. Kalçaları yükseldi, cinsel organını dokunuşuma bastırdı ve ben parmaklarımı kumaşın altına sokmaya cesaret ettim.

Onun yarıklarından kayarken inlememi tutamadım, parmaklarımla ıslak amını keşfederken onun kendi ihtiyaç duyduğu inlemesi duyuluyordu.

Siktir.

Nefesimi yakalamak için boynunu öpmeyi bıraktım, hareketlerim hızlanırken ağır ağır nefes alıyordum, Era'nın başı geriye düşerek omzuma yaslandı.

Evet... bu işe yarıyordu. Parmak uçlarımı klitorisinde döndürmeye devam ederken, onun boşalmasının yaklaştığını hissedebiliyordum, tıpkı benim de penisimin ucundan ön sıvının sızdığını hissedebildiğim gibi.

Sadece onun orgazmını hissederek boşalabilir miydim?

"Merrick..." diye inledi, o uçurumdan düşmek üzereyken. Ama sonra hayal kırıklığıyla bağırdı, benden uzaklaşarak kanepeden sendeledi. "SADECE DUR!"

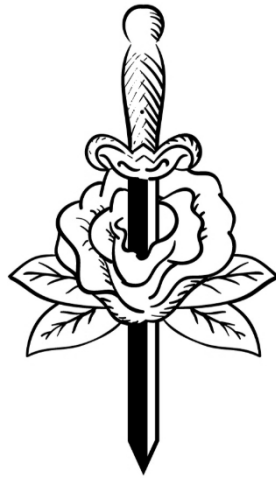
Yüzüm kızardı, utançtan gözlerim büyüdü. "Özür dilerim..."

Saçını çekerek benden uzaklaştı. "Yapamıyorum... Buna dayanamıyorum."

O kitapları kollarının arasına yığarken ben aptal gibi oturuyordum.

"Bana... bana mesafe lazım." Donakaldı, gözlerime bakamıyordu. "Lütfen ben uyuyana kadar yatağa gelme, tamam mı? Orada kitap okuyacağım." Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, arkasını dönerek, "Bu... bu çok zor," diye mırıldandı.

O uzaklaşırken kalbim biraz kırıldı ve yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda bir çatlak hissettiğime yemin edebilirim.

Altıncı Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

ONUNCU GÜN

Arkadaşlarımızı son gördüğümüzden bu yana on gün geçmişti. Her sabah dolaplardaki yiyecekler yenileniyordu. Era ve ben cevapları aramaya devam ediyor, saatlerce kitap okuyup o lanet anahtarları arıyorduk. Ama onları asla bulamadık.

Her sabah, burada ne kadar süre mahsur kaldığımızı takip etmek için *KAYBEDİLEN GÜNLER* parşömenine kırmızı bir işaret eklenirdi. Bunun için minnettardım, çünkü her gün bir sonrakine karışıyordu. Era olmasaydı, deliye dönecektim. Onun yanında olmak, geceleri vücudunun yakınında olmak ve uyanıkken onun soğuk tavırlarıyla karşılaşmak giderek zorlaşıyordu. uyanıkken onun soğuk tavırlarıyla karşılaşmak giderek zorlaş

Ona baskı yapmak istememiştim... ama yaptığım tek şey buydu.

Ben tam bir pisliğim.

Temelde bir kural koyduk. Günümüzün bir kısmını evi keşfetmekle, bir kısmını okumakla geçirecektik, sonra da konuşacaktık. Birbirimizden oldukça uzak oturarak. Onu okumamayı seçtim, bundan sonra saygı duymam gereken bir sınır olduğunu kabul ettim.

Geçen hafta birçok küçük konu hakkında konuştuk. Era bana gök mavisinin en sevdiği renk olduğunu söyledi, çünkü ona babası vefat etmeden önce yaz aylarında yaşadığı birkaç güzel anıyı hatırlatıyordu. Benim en sevdiğim rengin turuncu olduğunu söylediğimde, nedenini sormadı. Ona gerçeği söylemezdim... Onun irislerindeki o kadife çiçeği parçacıkları, bana bu renge yeni bir takdir kazandırmıştı.

Mabel veya ailesiyle ilgili başka hiçbir şey hakkında ona baskı yapmadım. Merak etmediğim veya umursamadığım için değil, hazır değilse onu zorlamak istemediğim için. Diğer konularda bunu yeterince yapmışım zaten.

Bana geçmişini anlattığında onu kaplayan o karanlık his... Sanırım korkunç bir şey olmuştu.

Araştırma, okuma ve küçük sohbetlerden sonra gece gelirdi. Era, ben yatağa katılmadan önce uykuya dalmakta ısrar etmişti. Onu daha rahat hissettirecekse kanepede yatmayı teklif ettim, ama bu fikri reddetti.

Benim yanımda kendini güvende hissettiğini, buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sadece cazibeden kaçınmak istiyordu. Bu rutini birkaç gün sürdürdükten sonra, benimle yatakta yatmak istediğini söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

Hiçbir şey söylemedim. Alaycı bir yorum yapmadım. Sadece kaşlarımı kaldırıp başımı salladım ve ona katıldım.

Yorganın altına girerken mesafemi korudum, sırt üstü yatarken vücudum gergindi. Yanlış bir hareketin onu tekrar geri çekmesine neden olacağından endişeleniyordum.

"Bana kendinden biraz daha bahset, Merrick," dedi, yanına dönüp bana bakarak. Suçluluk duyarak yüzünü buruşturdu. "Son birkaç gündür bana çok şey sordun, ama ben senin hakkında hâlâ pek çok şey bilmiyorum."

Vücudumu ona doğru çevirdim. "Ne bilmek istersin?" Dudaklarını kenara çekti. "En sevdiğin atıştırma?"

"Gerçekten ayrıntılara giriyorsun, ha?" Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Yolkstingers." Kaşlarını çatığında, "Jalapeño biberiyle yapılan baharatlı yumurta" diye açıkladım.

Burnunu kırıstırdı. "Gerçekten mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Beni yargılayacak mısın? Ne kaba." Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Teyzem hep yapardı. Sanırım Torrin küçük bir çocukken ilk kez denediğinde, 'Acıyor!' diye bağırmış." Kıkırdadım. "Sanırım o, ilk kez acı bir şey deniyordu. İşte yolkstingers ismi de buradan geliyor."

Era kıkırdadı. "Çok tatlı."

Gülümsemem genişledi. "Peki ya sen? Dur tahmin edeyim..." Düşünürken dudağımı ısırdım. "Çikolata kaplı çilek gibi, titiz bir şey."

İnanamıyormuş gibi homurdandı, sonra elini kaldırıp gülümsemesini sakladı. "Bunu doğru tahmin etmeme imkan yok."

"Sanırım umduğum kadar gizemli değilim." Ellerini başının altına koyarak iç geçirdi. "Ama çok güzeller. Beni suçlayamazsın."

Öyle duymuştum. "Daha önce hiç çikolata yemedim." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?!"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Ames'e girmek çok zordu. Çoğumuz ayrılmaktan korktuğumuz için yemeklerimizin çoğu yerel olarak yetiştiriliyordu."

Hayatımın yirmi dört yılını aynı küçük kasabada geçirdiğim gerçeğini hala kafamda sindirebiliyordum. Ayrılmak, yeni ortamlar ve yeni insanlar tanımak için gerçek bir istek duymuyordum. İnsanlara olan nefretim çok derindi.

Era'yı inceledim, yumuşayan yüz hatlarına baktım. Bir insana bu kadar bağlandığımı da inanamıyordum. "Üzgünüm," dedi nazikçe.

Gülümsemem devam etti, yolculuğumuzu düşündükçe bakışlarım düştü. Elbette, yeni insan arkadaşlarım arasında Era en sevdiğimdi. Ama şaşırtıcı bir şekilde Edmund'a da değer vermeye başlamıştım. Hendry sadık ve nazikti, Roland ise... Hayatımda daha samimi bir insan tanımamıştım. Sanırım onu da sevmeye başlamıştım. Hatta, halkımın yıllardır şeytanlaştırdığı Silas bile bir şekilde affedilebilirdi. Cadı Avcısı...

Era elini uzatıp omzumu okşayarak beni düşüncelerimden çıkardı. "İşler yoluna girdiğinde ya da fırsat bulduğunda, mutlaka denemelisin. Birlikte." Gözlerinde bir mizah ışığı parladı. "Belki yokstingerleri bile denerim."

Gülümsedim, onun aile tarifimizin tadını çıkarışını hayal ederken göğsümde hoş bir his yayıldı. "Bunu görmek isterim."

Burun deliklerinden yumuşak bir kahkaha atarak, gözlerini yavaşça kapattı. Ben de kısa süre sonra gözlerimi kapattım, şömineden gelen rahatlatıcı çığır ve patlama sesleri dışında havada hiçbir ses yoktu.

Ve sonra, birdenbire Era sordu, "Onunla seks nasıldı?"

Gözlerimi açtım, kaşlarım yukarı doğru kalktı, onun ciddi bakışlarının bana kilitlendiğini fark ettim. "Ne?"

"Onun hissettiklerini hissetme yeteneğinle," diye açıkladı. "Sen ve Viola."

"Oh." Utangaç bir sıcaklık yanaklarıma yayıldı. "Dürüst olmak gerekirse, yaparken onu kapattım. Çok korkmuştum."

Gözlerinde bir şey parladı. "Neden?"

Bu ani konuşmanın sebebi ne?

Omuzlarımı kaldırdım. "Ya benden iğrenirse? Ya zaten yüzeysel olan ilişkimiz daha da yüzeysel hale gelirse?" Dudaklarımdaki halkayı dişlerimle çiğnedim. "Sanırım... Sanırım onunla keşfetmekten rahatsız olduğum bir samimiyet düzeyiydi. Viola'yı sevmeme rağmen, o yıllardır yakın arkadaşım."

Derin bakışları benimkilerle buluştu, kaşları hafifçe çatıldı. "Onu seviyor musun?" diye sordu sessizce.

Onu okumak istedim, onu hangi duyguların rahatsız ettiğini bilmek istedim. Ama kendimi tuttum. "Öyle değil," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Birkaç kez gözlerini kırptı, düşüncelere dalarken gözleri aşağıya kayd. "Öpüştüğümüz sırada gözlerin kararmıştı." Sözleri aramızda birkaç saniye asılı kald. "Seks kadar samimi bir şey olmadığını biliyorum, ama..." Bakışları benimkilere takıldı ve nazikçe ekledi, "Benim yanımda genellikle kararmış olurlar."

Son zamanlarda öyle değildi, ama haklıydı. Onun kadar kimseyi okuyamadım. "Her şeyi seninle birlikte hissetmek istedim," diye dürüstçe cevap verdim. "En kötü ihtimalle, sahip olamadığım bir kadını özlemekten vazgeçerim. En iyi ihtimalle... sen de benim hissettiklerimi hissedersin." Gözleri bilmiş bir parıltıyla titredi ve ben "Bu benim ilk seferimdi," diye itiraf edince yanaklarımda hissettiğim sıcaklık daha da yoğunlaştı.

Bu, Era'nın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Büyünü bu şekilde kullanmanın ilk seferi miydi?"

Onunla göz teması kurmaya çalışırken gergin bir kahkaha attım. "Evet. Herkes gibi ben de Viola'yı okumuştum, ama hiç samimi bir an sırasında okumamıştım, ve ilk öpücüğümüzden sonra da okumamıştım." Boğazımı temizledim. "Ama ilk kez demek istediğim..." Yüzümü buruşturdum. "...seks yapmak."

Era'nın ağzı açık kaldı. "Ondan önce bakire miydin?!" diye haykırdı.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve yana doğru çektim. "Evet."

Beni bir anlığına inceledi, şoku meraka dönüştü. Sessizlik, hissettiğim mide bulantısını hiç hafifletmedi.

Bunu itiraf etmenin neden bu kadar utanç verici olduğunu bilmiyordum. "Neden vazgeçmek istedin? O kadar uzun süre beklemişsen?"

Keskin bir kahkaha attım. "Yirmi dört yıl o kadar da uzun değil," diye karşılık verdim, sesim normalden daha tiz çıkmıştı. Era'nın seğiren dudaklarına bakarak inledim. "Bilmiyorum. Savaştayız; herhangi birimiz yarın ölebiliriz. Sanırım nasıl bir his olduğunu bilmek istedim, tanrılar bana bir şey olmasın diye."

Bir an sessizlikten sonra, "Beklentilerini karşıladı mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Öyle miydi?

Harika bir duyguydu. En azından fiziksel olarak. Seks o an için harikaydı, kaşınmak için bir kaşıntı gibiydi... ama sonra? Sonra, öncekinden daha da yalnız hissettim. Kabul etmekten nefret etsem de, asıl istediğim şey bağlantıydı, gerçek bir anlayış.

Sevgi.

Ugh. Neden her şeyi bu kadar derinden hissetmek zorundayım? Ne kadar acınası.

Ona duygusal hislerimi dökmek yerine, utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Güzeldi."

Era'nın dudakları birbirine kenetlendiğinde boğazıma bir ağırlık çöktü, midem burkuldu.

Lanet olsun! Ne zaman onu okumaya başladım?

Era dudaklarını sıkıca kapatıp gülümsediğinde kaşlarımı çattım, sözleri kesik kesikti: "Peki. Bu iyi." Yatakta bana sırtını dönerek yattı, yorganı omuzlarına sertçe çekti.

Ona yaklaştım. "Kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum," diye yalan söyledi.

Ben de battaniyenin altındaki elimi dikkatlice kaldırdım ve onun yan tarafına dokundum. Era, ben "Seninle olsaydı daha çok zevk alırdım, bunu bilmelisin" diye mırıldanmadan hemen önce keskin bir nefes aldı.

Era yavaşça nefesini verirken kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Dokunuşumun yarattığı o bağımlılık yapıcı beklenti, bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası yarattı. "Böyle şeyler söyleyemezsin," dedi nefes nefese.

Onun yan tarafını okşamaya devam ettim ve daha da yaklaştım, dudaklarım kulağına değdi. "Neden?" diye fısıldadım, "Bunu ne kadar sevdiğini hissedebiliyorken?" Avucum aşağı kaydı ve nazikçe kalçasını kavradım. Vücudumu onun vücuduna bastırduğimde dudaklarından çok tatlı bir inilti çıktı. "Senin içimde benim sikimi ne kadar çaresizce istediğini anlayabiliyorken?"

Gergin bir nefes verdi, tüyleri diken diken oldu. "Merrick..." diye fısıldadı, tanıdık suçluluk duygusu boğazına kadar yükseldi.

Beni ne kadar istediğini bilsem de, ona olumsuz duygular yaşatmaktan nefret ediyordum. O gün kanepede onu ne kadar kötü hissettirdiğimi hatırladım ve bunu tekrar yapmaktan korktuğum için onu bıraktım ve uzaklaştım.

Vücudunu çevirdi, gözleri parlıyordu. Yalvarırcasına. "Lütfen kızma..." diye başladı.

"Kızgın değilim," diye cevap verdim şefkatle, onun karmaşık duygularını hissetmemek için sihrimin kapağını kapattım. Tavana baktım. "Bu durum berbat, hepsi bu."

Dudaklarını ıslattı, bakışları yere düştü. "Evet... berbat."

Kapının dışından gelen yüksek bir gürültü Era ve beni irkitti. "O da neydi?!" Era tısladı ve bana daha yakın oturdu.

Çenem gerildi ve ayağa kalkmak istediğimde Era kolumu tuttu. Sözleri dudaklarından çıkmadan önce gözleri bana yalvarırcasına baktı. "Gitme."

"Ya arkadaşlarımızsa? Kontrol etmeliyim, Era." Sözlerim onun korkusunu pek hafifletmedi. Alnını öptüm, kolumu tutan eli gevşedi. "Burada kal."

Ayağa kalktım ve Era yataktan düştü. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Şimdi tartışmanın sırası değildi. Sessizce başımı sallayarak, "Arkada kal."

Elim soğuk kapı kolunu kavradığında adrenalin damarlarımdan akmaya başladı.

kapı kolunu kavradığımda adrenalin damarlarımdan akıyordu. Günlerdir yalnızdım. Şimdi burada kim olabilirdi?

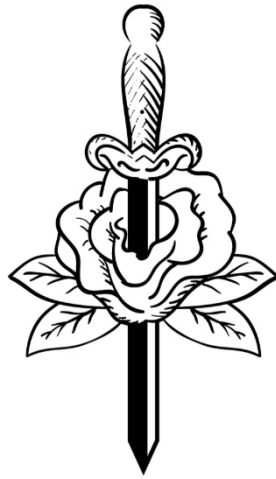
Gözlerimi sıkıca kapattım, sadece bir anlığına, tüm korkunç, üzücü duyguların beni doldurmasına izin verdim — bizi korumak için kullanmam gerekirse, buzumu beslemelerine izin verdim.

Derin bir nefes aldım, sonra kolu çevirdim, kapıyı yavaşça ittiğimde gıcırdadı. Bakışlarım mutfığa, sonra oturma odasına, sonra kitaplıklara kaydı.

Yavaşça ilerledim, parmak uçlarım donuyordu. "Kim var burada?" diye sordum.

Era arkamda kaldı ve karşımızda sadece sessizlik vardı. Ama sonra yerde bir dağınıklık dikkatimi çekti. Kilitli kapının önünde parçalara ayrılmış büyük bir dekoratif zemin vazosu.

Beyaz ve mavi seramik parçalarını inceledim. "Mesaj ne?" "Sanırım biliyorum," dedi Era sessizce. Kafamı ona çevirdiğimde, kollarını kendine doladı, vücudu içe doğru kıvrıldı. "O vazoyu ben kırdım... Silas'la tanıştığım gün."

Yedinci Bölüm

ERABELLA - GEÇEN YIL

"Nankör kaltak."

Ragnall'ın avucunun yanağıma çarptığı ses bodrum duvarlarımızda yankılandı, ama keskin acının beni etkilemesine izin vermedim. Başarmıştım, üvey babam onun zulalarından bir kısmını çaldığımı ve kendi bağımlılığımı beslemek için kullandığımı sanıyordu.

Onu kandırmak o kadar da zor değildi aslında. Yıllardır davranışlarını incelemiştim ve onun rahatsızlığının beni de etkilediğine inandırmak için hangi semptomları taklit etmem gerektiğini biliyordum.

Ne aptal adam.

"Benim evimde BEDAVA yaşıyorsun!" diye bağırdı, ağzından tükürükler sıçrayarak kokuşmuş nefesi burnuma giriyordu. "Ve *benim* malımı kullanabileceğini mi sanıyorsun? Benim malımı çalmakla, başını sokacak bir evin olmasını sağlayan şeyi çalmakla mı uğraşıyorsun?!"

Vay canına. Neredeyse iyi bir adam olduğuna inanıyormuş gibi konuşuyordu. Sanki bu kasıtlı değilmiş gibi, burada bedavaya yaşıyordum. Mabel'in ya da benim iş bulmamıza asla izin vermedi. Hiçbir zaman bizim bir kuruş paramız olmasını istemedi.

Hiçbir zaman bir çıkış yolumuz olmasını istemedi.

Onu ikna etmek için kendime yeterince iz bırakacak şekilde cildimi tırmaladım. Ancak çok fazla değil, çünkü bu tüm maskeyi ortaya çıkaran olay için mümkün olduğunca düzgün görünmek istiyordum.

"Benim sadece... biraz ihtiyacım vardı..."

"BİRAZ MI?!" Gömleğimin yakasını sertçe tutup beni beton duvara çarptı. "Bana seksen gümüş para kaybettirdin!"

Aslında elli.

Hayır, kendime thiloxal bağımlılığı yaratmamıştım. Birkaç kez evimize uğrayan bir adama bir kese dolusu satmıştım. Ona düşük fiyat teklif edersem satın alacağını biliyordum ve sırrımı saklarsa ona daha sık böyle fırsatlar sunacağıma söz vermiştim.

Geri dönmeyi planlamamıştım.

Başımı eğdim ve annem gibi şakaklarımı çektim.

Ragnall derin bir nefes aldıktan sonra gömleğimi bıraktı. "O parayı bir şekilde geri ödeyeceksin," diye homurdandı. "Şimdi yukarı çık. Eşyalarını topla."

Zafer kazanmış gibi sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimi ona dikip baktım. "Toplamak mı?"

"Seni malzemeyle burada bırakmamın imkanı yok. Mabel ve benimle birlikte Otacia'ya gideceksin. O baloya katılırken, biz de bulduğumuz bir handa kalacağız."

"A-ama nasıl..."

"ŞİMDİ TOPLA!" diye yüzüme bağırdı ve ben hızla yukarı çıktım.

Otacia hakkında araştırma yapmışım, hangi lüks mağazaların olduğunu öğrenmişim. Sınıf ayrımının olduğu bir krallık, İç Halka denen yerde bir elbise mağazası vardı.

Prens Silas La'Rune'un nişan balosuna gizlice girip bir şekilde evlilik garantilemek, boş bir hayaldi. Doğrusu, normal bir akşam geçirmek istiyordum. Umut dolu bir akşam. Hatta göz maskesi bile bulmuştum, şık siyah kumaştan yapılmış, basit ama etkili bir maske.

Hiç maskeli baloya gitmemiştim ve Mabel'in bunun için özellikle heyecanlı olduğunu biliyordum. Suçluluk duygusu kararımdan vazgeçmeme neden olacaktı... ama Prens kime evlenme teklif ederse etsin, Kalrael'e geri dönmeyecektim. Dış Çember'in sokaklarında yaşayacaktım, belki de göçebe olacaktım ve ormanlarda bir hayat kuracaktım.

Bu evde bir dakika daha yaşayamazdım.

2 hafta sonra

"Dış Çember'de kalmalıydık," diye mırıldandı Mabel, ben onun bordo elbisesinin kopçalarını takarken. Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış attı. "Davranışların utanç verici."

Hiçbir şey söylemedim, her zamanki gibi göz teması kurmaktan kaçındım. Kız kardeşim beni uzun zaman önce sevmeyi bırakmıştı. Ayrıca, dağınık görünüşümden ve ağır gözlerimden utanması için onu suçlamıyordum. Bunun bir rol olduğunu da bilmiyordu.

"Bu odanın içinde kimseyi rahatsız etmeyecek," dedi Ragnall yatak odamıza girerken, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Öyle değil mi?"

Ragnall iğrenç bir domuzdu, ama kendini toparlayabilmesi beni hayrete düşürüyordu. Etrafındaki herkesi ne kadar kolay kandırabiliyordu. Tuz ve biber rengi saçları kısa kesilmiş ve geriye taranmıştı; bıyığı ve sakalı yeni tıraş edilmişti.

Mabel'in uzun, koyu renkli saçları yüzünü yumuşak dalgalar halinde çerçevesliyordu ve bir tarafı altın bir toka ile arkaya tutturulmuştu. Saçları her zaman çok güzeldi. Benim sarı saçlarım da güzeldi, ama hiç uzamasına izin vermedim. Kendimi çok suçlu hissediyordum...

"Doğru," diye cevapladım, ellerimi yanlarıma indirdim. "Harika görünüyorsun."

Kız kardeşim hiçbir şey söylemeden odanın köşesindeki boy aynasına doğru yürüdü ve yüzüne tüylü altın göz maskesini taktı.

"Hadi," diye homurdandı Ragnall, kapıya doğru büyük adımlarla ilerlerken. "Akşam yemeğine geç kalacağız ve prensle tanışma şansını kaçıracamız."

Bu geceki muhteşem ziyafete gizlice giremeyeceğimi biliyordum. Ragnall çılgına dönerdi ve beni anında dışarı attırırdı. Ama dans sırasında? Balo elbiseleri, müzik ve bolca içki? Ortama uyum sağlayabilirdim. Bundan emindim.

Mabel eldivenli elleriyle balo davetiyesini tuttu. "Seninki nerede?" diye üvey babamıza sordu. O da tunikasının göğüs cebine uzandı ve davetiyesini kız kardeşime gösterdi.

Teknik olarak gizlice girmiyordum sanırım. Bana da bir davet gönderilmişti. Ragnall'ın gitmeme izin verme niyeti olmadığı için onu çöpümüzden çıkarmak zorunda kalmıştım. Buruşuk parşömen, onların haberi olmadan sütyenimin içindeydi.

Kimse bana başka bir şey söylemeden hemen ayrıldı ve ben de yaklaşık otuz saniye bekledikten sonra Mabel'in makyaj malzemelerini yağmaladım. Planım çılgınca ve gerçekçi değildi, ama kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. En iyi ihtimalle, baloya gizlice girip prensi benimle evlenmeye ikna ederdim; en kötü ihtimalle ise tutuklanıp günlerimi zindanda geçirirdim.

Kazan-kazan durumu.

Balo sırasında içeri sızıp fark edilmeden, sonrasında da Dış Halka'da bir dilenci olarak günlerimi geçirme ihtimalim vardı. Eve dönmeye niyetim yoktu.

Koyu renkli göz kalemi sürüp kirpiklerime maskara uyguladıktan sonra, kız kardeşimin koyu kırmızı rujunu sürdüm ve dudaklarımı birbirine sürterek rengi yaydım. Hiç makyaj yapmazdım, özellikle Mabel'in yanında, bu yüzden göz maskesi olmasa bile kendimi tanınmaz hissediyordum. Kendimi güzel göstermek için hiçbir şey yapmazdım.

Başımı iki yana eğip, kısa, sarı bob saçımı inceledim. Saçımı da hiç farklı şekillerde yapmamıştım. Belki giyim mağazasındakiler bana ilham verebilirdi.

Mabel ve Ragnall seçkinlerle ziyafet çekerken, ben de o thiloxal'ı satarak kazandığım parayla kendi elbisemi alacaktım.

Derin bir nefes aldım, odadan çıktım ve hanı aceleyle terk ettim. Neyse ki giyim mağazası sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. İçeri girdiğimde yukarıdan bir zil çaldı ve ahşap kapı gıcırdayarak açıldığında, boş bir mağaza ortaya çıktı. O anda, benim bedenime uygun bir elbise olup olmadığını bilmediğimi fark ettim. Ya da sahip olduğum gümüşün yeterli olup olmayacağını.

Tezgahın arkasında duran orta yaşlı kadın, ben içeride oyalanıp endişeyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, beni baştan aşağı süzerken.

Neyse ki, Ragnall imajına önem veriyordu, bu yüzden bu mekanda yerimden sırtımayacak kadar şık görünüyordum. Ama yine de kendimi bitkin hissediyordum. "Bu akşam için bir elbiseye ihtiyacım var," diye mümkün olduğunca kendinden emin bir şekilde cevap verdim.

Ela gözleri parladı. "Bu akşam mı?" diye gergin bir şekilde sordu. "Genellikle elbiselerimizi özel dikim yapıyoruz ve bu haftalar sürebilir..."

"Mükemmel olması gerekmez!" diye patladım, sonra sabırsızca sergilenen birkaç elbiseye baktım. "Sadece düzgün görünmesi yeter."

Koyu saçlı bayan tezgâhın etrafından dolaştı. "Bu, Prens Silas'ın nişanı için mi?" diye fısıldadı ve ben, şok olmuş ifadesiyle karşılaşmak için elbiselerden gözlerimi ayırdım. "Kaleye benim elbiselerimden birini giymek mi istiyorsunuz?"

İç Çember orta sınıfı barındırıyordu... Kraliyet ailesinin önünde giyilen elbiselerin buradan değil, Merkez'den gelmesi mantıklıydı. "Evet." Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. "Hazırlıksızım ve bu olay için en iyi şekilde görünmek istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve hemen odanın ortasındaki elbise rafını karıştırmaya başladı. "Sen zayıfsın... burada sana uygun bir şey mutlaka vardır."

"Teşekkür ederim," diye ekledim hemen ve bayan — Esther, bana öyle söyledi — bana bir elbise bulmak için aramaya başladı. Beklerken süslü, yastıklı bir sandalyeye oturmam için ısrar etti.

"Oğlum asker," dedi, dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle, "ama ben hiç kaleye gitmedim. Kesinlikle orada hiç elbise giymedim. Oh! Kraliçe Ryia'nın birkaç kez yaptığı alışverişler hariç..." Yüzündeki ifade yavaş yavaş düştü. "Eskiden."

Merhum kraliçe hakkında duyduğum her şey olumluydu. "Otacia'da uzun süredir mi yaşıyorsunuz?"

Esther, askıları parmaklarıyla karıştırırken gülümsedi. "Hayatım boyunca. Dört kızım ve bir oğlum var. Ve tabii ki kocam." Kapı zili çaldı ve Esther arkama bakarak gözleri parladı. "Çocuklarımdan bahsetmişken."

Güzel bir kadın içeri girdi, parlak kahverengi saçları annesine benziyordu. Parlak mavi gözleri, benimkine benzer altın rengi teniyle büyüleyici bir kontrast oluşturunuyordu. Bana nazıkçe el salladı, sonra Esther'e özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Zamanlaman mükemmel," diye ısrar etti Esther, eliyle benim yönümü işaret ederek. "Bu sevimli hanımefendi, bu akşamki balo için bir elbise arıyor."

Esther'in kızının gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bu akşamki balo mu?*" Ben utandım. "Gördüğün gibi, işleri erteliyorum."

"Kaba olma," diye Esther kıza fısıldadı. "Kendini tanıt." "Oh! Tabii."

Gülümsedi yumuşak bir gülümsemeyle yumuşak bir gülümsemeyle uzattı elini elini "Katerina Aubeze."

Elini sıkarak bu jesti kabul ettim. "Erabella Dreason."

Katerina çapraz askılı çantasını ön tezgahın üzerine koydu. "Roland bu gece Hidden Rhythm'de çalışıyordu, ama bugünkü turizm nedeniyle gösteriler ertelendi."

"Kardeşin yetenekli... ama başa bela." Esther içini çekerek, seçtiği ürünleri incelerken düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Bulduğu seçeneklerden memnun kalmayınca, aniden "OH!" diye bağırды.

Katerina ve ben irkildik, Esther ise ensesini ovuşturdu. "Özür dilerim, hanımefendi, az önce üzerinde çalıştığım elbiselerimden birini hatırladım arkada!" diye heyecanla mırıldandı.

Katerina nefesini tuttu, elleri ağzına gitti. "Kırmızı olan mı?!"

Esther heyecanla başını salladı. "Gidip getireyim! İğnelememiz gerekebilir, ama bence işe yarayabilir."

Ben de hevesle başımı salladım ve ikisi hızla arka odaya koştular. Ama ağır kumaşla geri döndükleri anda gülümsemem kayboldu.

Güzel olmadığı için değil. Muhteşemdi. Şarap kırmızısı elbise, ısıltılı payet kumaştan yapılmıştı ve tam olarak göremesem de, yapısal kalp yakası benzersiz bir şekle sahipti, sanki omuzlara doğru uzanan küçük boynuzlar gibiydi.

Hayır... çünkü onu almaya gücüm yetmezdi. Esther'in yüzü düştü. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, bayıldım." İç geçirdim ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Maalesef, bunu alacak kadar param yok. Ama önerin için teşekkür ederim..."

"Yeterli paran yok mu?" Esther başını salladı. "Canım, bunu baloda giyeceksin! Bedavaya al!"

Başımı kaldırdım ve onların şefkatli bakışlarını görünce suçluluk duygusu beni sardı.

Onlara davet edilmediğimi nasıl söyleyebilirdim? Aslında *davet edilmişim*... ama ailem baloya gitmemi desteklemiyordu.

Tam itiraf etmek üzereyken, Esther elini kaldırdı. "Seni gördüm, biliyorsun. Baban ve kız kardeşinle buraya geldiğinde, sanırım." Kaşlarımı çatarken, devam etti, "Bak, durumunun ne olduğunu bilmiyorum, ama evinde destek görmediğine bahse girerim."

Cevabımı oluşturmaya çalışırken, sudan çıkmış balık gibi görünmüş olmalıyım. "Ben... şey, ben... kardeşim..."

Esther başını salladı. "Biliyorsun, rahmetli Kraliçe Ryia şefkatli bir kadındı. Krallığımızdaki tüm işletmeleri desteklerdi." Terzi, anısını hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. "Ve en ilginç olan ne biliyor musun? Bana, iyi şansımın muhtaç bir kadın şeklinde geleceğini söylemişti."

"Anlamıyorum..."

Katerina söz aldı. "Kraliçe Ryia burada ve orada birkaç elbise satın almıştı, ama yine de kraliyet terzileri Merkez'de daha çok tercih ediliyordu. Ancak Kraliçe'nin vefatından bu yana, Otacia'daki tüm terziler satışlarında düşüş yaşadı."

Esther bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bir anlaşma yapalım. Beni baş terziniz olarak atadığınız sürece benim elbiselerimi giyebilirsiniz."

"...Seni atamak mı?"

"Tabii ki kraliçe olduğunda."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten benim bir şansım olduğuna inanıyor musun?"

"Bu gidişle hayır!" dedi ve beni giyinme odasına yönlendirdi. "Baloya bir saat kaldı! Seni hazırlamalıyız!"

Anne-kız ikilisi elbiseyi bana hızlıca giydirdiler. Biraz büyüktü ama korse bel kısmı ve iğnelerin etkili kullanımıyla bana çok yakıştı. Boy aynasında kendime bakarken, bacaklarımın bir kısmını ortaya çıkaran ve gizemli bir hava katan, tam da doğru miktarda bacak gösteren yırtmaçlı eteği takdir ettim. Etek sıvı yakut gibi dalgalanıyordu ve uyumlu dirsek uzunluğundaki eldivenler ve gerdanlık ile kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissettim.

Ve tamamen yersiz.

Esther, endişemi hissederek, "Harika görünüyorsun," diye ısrar etti, "ve bunu sadece önyargılı olduğum için söylemiyorum." Geri adım atarak, gözlerinde parıltılarla manzarayı hayranlıkla seyretti. "Şimdi, saçını yapmama izin ver!"

"Saçımı mı?" Sarı saç tellerimi çekiştirdim. "Saçım çok kısa, bir şey yapamazsın ki?"

"Saçmalık!" Katerina oturmam için ısrar etti ve birkaç saç tokası ve tarak aldıktan sonra işe koyuldu.

Boynumdan başlayıp yukarı doğru dört sütun halinde saçımı dört at kuyruğu şeklinde topladıklarını hayranlıkla izledim. Nasıl yaptıklarını göremiyordum, ama birkaç dakika saçımı büküp tutturduktan sonra, çok güzel bir topuz saçım olmuştu.

"Annem eskiden köylülerin saçlarını yapardı," diye açıkladı Esther son tokayı takarken. "Ben de kızlarımın saçlarını büyürken yapardım, izin verdiklerinde tabii."

Katerina burnunu çekerek bana yarı gülümsedi. "Bazen kardeşiminkini bile."

Esther başını salladı, gözleri bu anıyı hatırlayarak parladı. "Roland her zaman iyi niyetli olmuştur. Addie'mizin aksine."

Katerina, saç çizgimin etrafındaki narin saç tellerini tarakla ayırdı. "Bir avuç dolusu mu demek istiyorsun? O Adelaide."

Ailelerinin sağlıklı dinamiklerini kıskanarak hafifçe gülümsedim. "Bu çok tatlı. Annem kız kardeşlerime ve bana saçımızı nasıl yapacağımızı hiç öğretmedi. Saçım hiç bu kadar güzel olmamıştı." Aynada başımı iki yana çevirdim, sonra gözlerim yaşararak sandalyemde döndüm. "Moral bozmak istemem ama bu, şimdiye kadar yaşadığım en anneye yakın muameleydi." Gözlerimi hızla sildim. "Teşekkürler, Esther." Katerina'ya başımı salladım. "İkinize de."

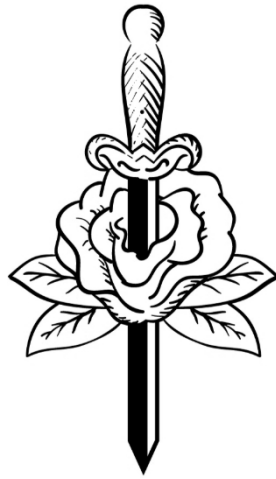
Yüzlerinde acıma ifadesi belirdi ve Esther nazikçe sırtımı okşadı. "Çok yazık... Çok üzgünüm. Ama benim için bir zevkti, hanımefendi."

Ayağa kalktım ve onlarla birlikte kapıya doğru yürüdüm. "Ya başarısız olursam?" diye sessizce sordum. "Ya size borcumu ödeyemezsem..."

Esther başını salladı. "Başarısız olmanın tek yolu vazgeçmektir." Umut dolu bir gülümsemeyle elini eteğin kumaşı üzerinde gezdirdi. "Bu elbise... bu elbise hayalperestler içindir. En kötü ihtimalle, benimle yaşamaya gelirsin." Bana göz kırptı. "İstersen sana dikiş dikmeyi öğretirim."

Dudaklarım titredi ve gözlerimden birkaç damla yaş düştüğünde ikisi de şakacı bir şekilde beni azarladı.

"Şimdi acele et! Baloya başlamak üzere!"

Sekizinci Bölüm

ERABELLA - GEÇEN YIL

Utanç duygusuna odaklanamıyordum, kaledeki muhafızlara dağınık davetiyemi uzattım. Hayır, devasa oniks kale tüm dikkatimi çekmişti. Mimari muhteşemdi, bu kadar yakından bakınca daha da muhteşem görünüyordu.

"Akşam yemeğini kaçırdınız," diye mırıldandı muhafızlardan biri.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye şaka yollu cevap verdim ve adamlar birbirlerine bakiştılar.

Davetiyemi tutan adam yavaşça başını salladı. "İyi şanslar."

Bana onay verdiğinde, La'Rune Kalesi'nin girişine giden siyah merdivenleri tırmanarak ilerledim. Beklenti ve korku vücudumu sardı, saç çizgimde ter damlaları belirdi.

Bunu yapabilirim.

Koyu mavi ve oniks renkli giysiler giymiş bir haberci beni karşıladı. Onu takip ederek içeri girdiğimde, ilk dikkatimi çeken şey, ailenin arması olan bir kuş olan anka kuşunun devasa mermer heykeli oldu. Göz maskesi aracılığıyla onun güzelliğine hayran hayran baktım, sonra sola dönerek adamı takip ettim ve çift kapıdan içeri girdik.

Elimden geldiğince ifademi kontrol etmeye çalıştım, ama tanrılarım, balo salonu büyüleyiciydi. Altın rengi ışıklar, pürüzsüz, parlak zeminler. Tavanda çok karmaşık bir duvar resmi vardı, ama tasarımı hayranlıkla izlemek istesem de, içeriye yönlendirildim.

"Geç kalmanız hoş karşılanmadı, hanımefendi," dedi haberci. Neyse ki, müzik ve sohbet arasında kimse benim girdiğimi fark etmemişti, sadece birkaç kişi yan gözle baktı. Sarı saçlı haberci bana yarı gülümsedi. "Ama prens bu akşam gelmedi, bu yüzden sanırım affedileceksiniz."

Midem altüst oldu.

Silas burada değil mi?

"Nerede?" diye sordum sessizce ilerlerken. "Oh, teşekkürler," diye mırıldandım, bir hizmetçi bana neşeyle bir kadeh köpüklü şarap uzattığında.

"Kimse bilmiyor," diye cevapladı. "Ama en kısa zamanda gelse iyi olur! Kral, gelmemesinden hoşnut olmayacaktır."

Nazik bir gülümsemeyle selam verdi ve görevine devam etmek için geri çekildi.

Şimdi ne yapacağım?

Şarabı yudumlarken etrafı gözden geçirdim. Küçük sohbetlerle hiç ilgilenmiyordum. Ve şimdi burada dururken, yanımda babamın olmaması ne kadar tuhaf görüldüğünü fark ettim. Tamamen yalnızdım... burada kimse yalnız değildi.

Ve sonra onu gördüm. Mabel.

O ve Ragnall, içkilerini ellerinde, kenarda konuşuyorlardı. Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim, başımı eğip içkimi yudumladım. Burada olmamı beklemiyorlardı, ama riske girmek istemedim. Gergin bir şekilde, içkinin geri kalanını bir dikişte içtim, umarım bu bana biraz cesaret verir. Kadeh hızla elimden alındı ve bana bir tane daha ikram edildiğinde, kibarca reddettim.

Gözümün ucuyla Mabel'in bana doğru geldiğini fark ettim ve panik içinde balo salonunu geçtim.

Buradan çıkmam lazım.

Gözlerim gergin bir şekilde her yöne bakınıyor, gidecek bir yer arıyordu. Biriyle konuşmayı deneyebilirdim, ama Mabel yine de beni konuşmadan çıkarabilirdi. Gidebilirdim, peki sonra ne olacaktı? Denemeden tüm bunlar neye yarardı ki?

Başarısız olmanın tek yolu vazgeçmektir.

Esther'in sözleri güvenimi artırdı. Ya da alkol. Derin bir nefes alarak, bu alanda korumasız olan tek kapıya yaklaştım.

Kapı kolunu tuttuğumda, bir ses "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Başımı çevirip somurtkan bir muhafızın bakışlarıyla karşılaştım. Gergin bir yudumla çenemi kaldırdım. "Tuvaleti arıyordum."

Gözleri kısıldı.

Daha iyi yalan söyle.

Kollarımı kavuşturdum. "Bilmek istiyorsan, kanamam var ve hemen tuvalete gitmem gerekiyor."

Muhafızın ifadesi anında ciddileşti, neredeyse komik bir şekilde. "Oh. Bu taraftan, hanımefendi."

Sahte bir gülümseme attım, sonra mutlu bir şekilde onun peşinden gittim, kapı arkamızdan kapandığında şık müzik sesi kayboldu.

Tuvaletin bu tarafta olduğunu tahmin etmem iyi olmuştu.

Koridorda iki kez döndükten sonra, gardiyan başka bir girişin önünde durdu. Minnettar bir şekilde başımı salladım. "Teşekkür ederim... Oh! Bu çok utanç verici, ama adet bezimi unuttuğumu fark ettim." Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bana bir tane getirir misiniz? Lütfen?"

Ağzını açıp kapattı. Zavallı çocuk. "Evet, getirebilirim."

Bir kez daha teşekkür ederek tuvalete girdim, on saydım ve kafamı dışarıya uzattım.

Gitmişti.

Hırıldadım ve sonra bir fare gibi dışarı koştum. Burada ne işim vardı ki? Muhteşem bir kılık değiştirmiş olabilirdim, ama içgüdülerim Mabel'in bildiğini söylüyordu... beni hemen tanıdığını.

Eğer öyleyse, prensi kendi başıma bulmam gerekiyordu. Bu devasa kalede.

Burun köprümü sıktım, sonra rastgele bir koridora koştum. Yine, en kötü ihtimalle tutuklanırım. Keşif yaptığım için beni öldüreceklerini sanmıyorum.

... Değil mi?

Zırh sesleri duyunca — belki de bot sesleri — sırtımı duvara dayadım ve ağır ağır nefes aldım. Muhafızların konuşmaları duyuldu, sesleri kaybolunca yürümeye devam ettim.

Burası çok... sıkıcıydı. Beyaz duvarlar, beyaz zeminler. O muhteşem balo salonuyla ne kadar da zıtlık oluşturunuyordu. Bu koridorlar çirkin değildi, ama bir şekilde cansızlardı.

Bulduğum bu koridor, pencereleri veya belki de duvarlara yaslanmış birkaç zemin vazosu sayesinde, şimdiye kadar gördüklerim arasında en güzeli idi. Camlar dışa doğru baskı yapıyordu, her pencerede iki pencere koltuğu vardı. Yağmurlu bir öğleden sonra, burada bir kitapla kıvrılmış, camdan dışarıya bakarken kendimi hayal edebiliyordum. Dışarıya bakıp aşağıya doğru baktığımda, bir avlu gibi görünen bir şey gördüm. Belki de eğitim için?

Önümdeki hareket, endişeli bakışlarımı yukarıya çevirdiğinde durdum. Avlunun karşısındaki cam pencerelerden, köşeyi dönüp bana doğru gelen, kasvetli bir ifadeye sahip, uzun boylu, dövmeli bir adam gördüm.

Siyah saçlı. Bronz tenli. Taç.

Taç!

Midem bulandı ve kendimi pencerelerin arasına attım, kendimi saklamak için duvarın kenarına yapıştım. Göğsüm genişliyor ve daralıyordu, gözlerimi sıkıca kapattım, sessiz kalmak için dudağımı ısırdım.

Dur, ben bunu istememiş miydim? Prens'le doğal bir şekilde tanışabilirdim.

Yasadışı olarak evini keşfeden bir kadından kesinlikle etkilenirdi, değil mi?

Alnıma vurmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Belki beni fark etmemişti. Sorun yok. Ben iyiyim...

"Seni görebiliyorum," dedi derin bir ses.

Çılgılık attım ve o kadar hızlı döndüm ki yanımdaki vazoyu devirdim. Seramik çarpmanın etkisiyle parçalandı ve vücudumu bir korku dalgası sardı.

Panik içinde bakışlarım onunla yaptığım dağınıklık arasında gidip geliyordu. "Özür dilerim!" diye kekeledim. "Ben-ben..."

Bir bahane bile bulamadım.

Tanrım! Prensini önünde kraliyet malını kırdım! Mahvoldum!

Mücevherlerle süslü göz maskesinin ardında altın rengi gözleri yumuşadı, ışıktaki gümüş ve mavi renkler parıldıyordu. O yanımdaki pencere kenarındaki koltuğa otururken, ben şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Bu balolardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Kalbim güm güm atıyordu. Benimle... sohbet mi ediyordu? Başım belada değil miydi?

Sormak istedim ama onun rahat tavrına uymaya karar verdim. Onunla kırık vazo arasında bakışlarımı gezdirdikten sonra, yavaşça yanına oturdum, çıplak kolum soğuk cama bastırıyordu. "Neden?"

Yorgun bir nefes verdi. "Politikadan başka bir şey değil. Beni bir kadının serveti veya arazisi için onunla evlenmeye zorluyorlar." Gözleri dövmeli ellerine indi. "Elimden geldiğince erteledim. Doğrusu, bir eşe sahip olmak istemiyorum. Sohbet etmek veya gözlerini dikip bakmak istemiyorum."

İtirafına kaşlarımı kaldırdım. "Şaşırdım," diye cevap verdim birkaç saniye sonra ve Silas bakışlarını kaldırdı. "Genelde erkekler kadınları severler."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı, ama altın rengi gözlerinde eğlence yansımadı. "Bekar bir erkek olarak bunu bolca yaşıyorum."

Yüzüm kızardı. "Oh... tabii." Silas başka yere baktı ve birkaç saniye sonra ısrar ettim. "Yine de, emrinde olan sayısız kadını sevmiyorsun."

emrinde olan sayısız kadını sevmiyorsun?"

Çenesi gerildi, kollarını kavuşturdu. "Kimseyi sevmiyorum. Nokta."

Ah. Bir benzerlik.

Dudaklarım seğirdi. "Oof. Sen huysuzsun."

Şaşkın bakışları benimkilere çarptı. Gülümsemeyi zor tutuyordum, bu da onun gülümsemesine neden oldu. "Saman kokuyorsun," dedi.

İnanamayan bir şekilde alaycı bir ses çıkardım, yüzüm daha da kızardı. "Bir hafta boyunca ata binmeyi dene ve daha iyi kokup kokmadığını söyle."

Bal rengi irisleri yaramazca parladı. "Genellikle, seçkinler at arabasıyla giderler. Ve prensle görüşmeden önce mutlaka banyo yaparlar."

Koltuk altlarımı kontrol etme dürtüsüne direndim. "Banyo yaptım," diye mırıldandım, yanaklarım yanıyordu. Bu elbiseyi giydiğimde bir sorun fark etmemiştim. Kesinlikle saman gibi kokmuyordu...

Öyle miydi?

Silas'ın gülümsemesi genişledi ve benimle dalga geçtiğini anladım. "Çok komik, Majesteleri." Durup, onun yanıt olarak verdiği yumuşak kahkahanın sesinin tadını çıkardım. "Ben de onları hiç sevmedim."

Kahkahası dinince, başını soru işareti şeklinde eğdi.

"Sahte etkileşimleri," diye açıkladım. "Şey... Ben sadece bir kez baloya gittim. Sekiz yıl önce." Silas kaşlarını kaldırdı ve ben kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Kötü bir izlenim bıraktım diyelim, bu da bir daha denememe engel oldu."

O günü düşünmekten hoşlanmıyordum. Benden on beş yaş büyük olan iğrenç Eretesia Prensi. Ben, on dört yaşında bir kız. Bana yapmaya çalıştığı şey... üvey babamın seve seve desteklediği şey.

Onun tecavüzünden kaçmışım. Prensi tüm sarayının önünde rezil etmişim. Ragnall'ın beni dövdüğü için gözlerim şişmiş ve kapanmıştı.

Neyse. O canavarın vücuduna onun yumruğunu tercih ederdim.

Silas beni merakla inceledi. Gözleri gerçekten eşsizdi, orası kesindi. "Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Yutkundum, başım pencereye yaslanırken başım öne düştü. "Hayır. Üvey babam kız kardeşimi getirdi. Benimle birlikte evde yaşayan diğer kız kardeşim."

Mabel bir koca bulmak için can atıyordu, onu o evden kurtaracak, ona bir tür hayat sunacak *herhangi birini*. Ama kaza sonrası hiçbir erkek ona dokunmak istemiyordu. Ragnall, Prens'in

Otacia, herkesten çok onu seçecek olan kişiydi. Ben de öyleydim, özellikle de onun ne kadar yakışıklı olduğunu gördükten sonra. Seçkin sınıf, gerçek kraliyet ailesinin yanında hala sönük kalıyordu ve dans pistinde ne kadar çok güzel kadın olduğunu gördükten sonra, şansımın sıfır olduğunu anladım.

"Adın ne?" diye sordu Silas.

"Erabella Drea..." diye başladım, sonra boğazımı temizledim. "Yani, Erabella Maulore."

"Ah." Başını yukarı doğru eğip tavana baktı ve gözlerim onun dövmeli boğazına, keskin çene hattına kaydı. "Maulore'lar. Kraliyet ailesi değil, ama Kalrael'in zengin elitleri."

Başımı salladım.

"Neden tereddüt ettin?" diye sordu, suçlayıcı bir şekilde değil, meraklı bir şekilde. Bu prens, beklediğimden çok farklıydı. Ben, kıkırdayıp saçımı kıvırmam gereken, kendini beğenmiş bir pislik bekliyordum. Ama Silas, beni tanımakla gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Gerçek babamın adı Aiden Dreason'dı," dedim, "ama annem, Ragnall ile evlendiğinde benim ve kız kardeşlerimin onun soyadını almamızı istedi."

Bana bakarken kaşlarını çatı. "Onu sevmiyor musun?"

Buraya gizlice girdiğim ortaya çıktığında dayak yiyecektim zaten. Otacia Prensi'ne gerçeği söylemenin ne önemi vardı ki? "O kötü bir adam. Şiddet uygulayan bir piç. Onu tüm kalbimle nefret ediyorum."

Gözlerinde bir şey parladı. Anlayış gibi geldi, ama kaşlarını çatması ve göz bebeklerinin büyümesi bana bunun aynı zamanda öfke olduğunu da gösterdi. "O zaman neden onunla yaşıyorsun, Erabella?" Bakışları vücudumu taradı; erkeklerde alışılmadık bir şekilde, zevk almak için değil, gözlemlemek için. Bu beni güvende hissettirdi. "Yirmili yaşların başında görünüyorsun. Evden ayrılmak için yeterince büyüdün, değil mi?"

Yutkundum, gözlerim kucağıma düştü. Ragnall'a borçlu olduğum gerçek nedeni ona söyleyemezdim. Evden ayrılmaya çok korktuğum nedeni.

"Hiçbir becerim yok," dedim. Yalan değildi. "Hiç param yok. Bu kadar uzun süre dayandım çünkü bir gün öleceğini ve servetinin onun elinde çektiğim yıllarca süren işkenceyi telafi edeceğini umuyordum."

Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ama Silas'ın bakışlarında hiçbir yargılama yoktu. "Bu mantıklı bir neden gibi görünüyor. Ama çok üzücü bir neden."

Bu konuşmayı sindirmek için birkaç dakika zaman ayırdım. "Buraya neden geldiğimi sormayacak mısın?" Bakışlarımı parçalanmış seramiğe indirdim. "Vazonu kırdığım için kızgın değil misin?"

Dudakları hafifçe seğirdi. "Görünüşe göre aileden kaçınıyorsun, değil mi?" Kırık parçalara keskin bir bakış attı. "Ve açıkçası o vazo umurumda bile değil. Onu kırdığın için paniğe kapılmanı izlemek, onun bu koridorda boş boş durmasından çok daha eğlenceliydi."

Bir anlığına ona bakakaldım ve kendimi tutamayıp burnumdan soludum. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Dudaklarının köşeleri yavaşça yukarı kalktı. "Ne istiyorsun, Erabella?" diye sordu, sesi erkeksi ve yumuşaktı. "Neden buraya geldin?"

Gözlerim yere indi, cevaplar arıyordum. "Özgür olmak için," diye cevapladım sonunda. Silas daha fazla eklememi bekledi, ama ona göstermemin daha kolay olacağını biliyordum. Eteğimin kumaşını ayırdım ve kalçamdaki sarımsı kahverengi morlukları görünce kaşları çatıldı. Ragnall, ondan çaldığımı keşfettiği için beni yere attığından bu yana iki hafta geçmişti ve izler hâlâ oradaydı. Ancak bu benim için yeni bir şey değildi. Bana el kaldırmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Ama cinsel olarak değil. Tanrıya şükürler olsun. O sadece Vera'ydı...

"Evden kaçmayı birçok kez düşündüm," diye itiraf ettim sessizce. "Rahat bir hayat umudunu tamamen bırakmayı. İçki servisi yapmayı, hatta sıradan bir fahişe olmayı. Bu seçenekler, bir yırtıcıyla yaşamaktan kesinlikle daha iyidir."

Silas'ın öfkeli bakışları morluklarımdan yüzüme kaydı.

"Ne yapmam gerektiğini düşünmek her gün bir savaştı. Onun eli mi, yoksa diğer tarafta beni bekleyen şey mi daha iyi, daha kötü karar vermek." Eteğimi düzelterek başımı cama yasladım ve iç geçirdim. "Gerçekten neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Sanırım umut tatmak için." Boğazımdan acı bir ses çıktı ve fısıldadım, "Bir masal tatmak için."

"Masallar, işte bunlar masal, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

Gözlerimi sıkıca kapattım, korkunç anılar zihnime hücum etti.

Oraya gitme. Şu anda değil.

Silas uzun bir süre sessiz kaldı. "Özgürlük istiyorsun. Sana bunu verebilirim."

Gözlerimi açtım. "Nasıl?"

"Benimle evlen," dedi ve nefesim kesildi. "Benimle evlen, yine de başka bir yerde aşk bulabilirsin, eğer istediğin buysa. Sana hiçbir şeyi zorla kabul ettirmeyeceğim, tıpkı senin de bana hiçbir şeyi zorla kabul ettirmemeni umduğum gibi."

Nefes alamıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını rahatça silkti. "Yatağıma yatman gerekmiyor. İstedığın kişiyle görüşmekte özgürsün. Aynı şey benim için de geçerli."

Nedenini bilmiyordum, ama bu sözler bana istediğim rahatlığı vermiyordu. Belki de bunun nedeni, gerçek aşka ve fanteziye inanan genç halimdi.

Silas, kararın ruh halimi fark etmiş gibiydi. "Ya da gerçekten karı koca olabiliriz. Sadık olabiliriz, istersen sevişebiliriz." Bunu bu kadar kolayca söylemesine yüzüm kızardı, sonra dudakları çekici bir sırıtışa dönüştü. "Cömert davranıp her iki seçeneği de sunayım dedim, çünkü beni pislik bulup benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilirsin."

Gülüşüm gecikti, şaşırmıştım. Bu adam ne kadar çok konuşursa, onun kişiliğinden o kadar çok keyif alıyordum. "Bundan ne kazanacaksın?" diye sordum, başımı sallayarak. "Üvey babam benim seçimimi kabul etmeyecek."

"Üvey babanın ne düşündüğünü gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?" Gözlerim büyüdü ve Silas'ın gözleri yumuşarken gülümsememi bastırdım.

"Dışarıdaki kadınların çoğuyla tanıştım bile. Ama sen..." Kendi kendine başını salladı. "Bence bu ilişki yürütebiliriz. Eğer istersen."

Sorumu tekrarlamak için ağzımı açtım, ama Silas devam etti, "Biriyle evlenmek zorundayım. Başka seçeneğim yok ve sen tanıdığım en hoş kadınsın." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyduğunda midemde bir heyecan hissettim. "Oldukça... alışılmadık bir şekilde."

"Emin misin?" diye sessizce sordum. "Gerçekten saman kokan kızı mı seçmek istiyorsun?"

Gülümsemesini bastırdı, ama sonra gözlerinde bir tür acı belirdi ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Sanki kötü bir anı yeniden canlanmış gibiydi. Ayağa kalktı ve elimi tuttu.

Ben de kabul ettim.

Silas'ın peşinden çeşitli koridorlardan geçerek balo salonuna doğru her adımda nabzım hızlandı, nemli elim

onun eline kenetlendi. Küçük bir kızken, böyle bir anı hayal etmişim, bir prensin beni kaderimden kurtarmasını. O adamın bana aşık olmasını ummuştum... ama bir tanıdık, bir düşmandan kesinlikle daha iyiydi.

Gergin bakışlarım, onun heykel gibi çenesini, simetrik yüz hatlarını incelemeye başladı. Yakışıklıydı, buna şüphe yoktu. Belki bir gün beni sevecekti, ama sevmese bile, sabah uyandığımda karşımda bu kişinin olması beni rahatsız etmiyordu.

Ama sonra o sözler kafamı doldurdu, bir hastalık gibi beni alay ediyordu.

"Masallar, hepsi bu, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki, demir tadı aldım. O anıyı uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Silas ve ben süslü çift kapının önünde durduk ve girişi koruyan iki muhafız saygıyla eğildi. Silas bana bir bakış attı. "Hazır mısın?"

Elimden geldiğince kendimi hazırladım. "Evet."

Silas muhafızlara kısa bir selam verdi ve onlar da ağır kapıları bizim için açtılar.

İfadem kontrol etmek için elimden geleni yaptım, ama nefes verirken dudaklarım açıldı ve önümdeki manzarayı içime çektim. Balo salonundaki birçok aplikten altın ışıklar parıldıyordu ve kaynaşan düzinelerce güzel kadının yüzlerini aydınlatıyordu. Gülümsemeleri sert bakışlara dönüştüğünde, Otacian Prensi bir kez daha elimi tuttu.

Odaya adımımızı attığımızda tüm sesler kesildi, uzak köşede çalan kemanlara minnettar olarak yutkundum.

İlk olarak Kral Ulric'i fark ettim, başında parıldayan gümüş taç, çene hattının yanında, boynuna doğru kıvrılan siyah bukleler. Karanlık bakışları, göz maskesinden sızarak, tahtında arkanıza yaslanırken daraldı. Tanrılar, bu adam korkutucuydu. Oğlu gibi yakışıklıydı, ama kötü niyetli tavırları omurgamda bir ürperti yarattı.

Onu daha önce fark etmemiştim.

"Prensim!" başka bir haberci, belki de yüksek rütbeli bir görevli, bize yaklaşırken haykırdı. "İki saattir sizi bekliyorduk!" Habercinin gergin bakışları kral ile Silas arasında gidip geliyordu. "Kral memnun değil."

Silas somurtarak, "Hiç memnun olur mu ki?" diye mırıldandı, ama bu bir soru değil, daha çok bir ifade gibiydi.

Haberci boğazını temizledi, dövmele prensin yanına adım attı ve kolunu kaldırdı. "Prens Silas La'Rune'u takdim ediyorum..."

"Ve Erabella Dreason," diye araya girdi Silas, sesi gür ve emrediciydi, elimi dudaklarına götürüp hafifçe öptü. "Nişanlım."

Oda inanılmaz bir konuşma sesleriyle doldu, bazı kadınlar ağlamaya başladı, babaları öfkeleni. Çok azı memnun görünüyordu.

Sonra gözlerim kız kardeşime takıldı.

Mabel'in karanlık bakışlarında, adını koyamadığım, tarif edemeyecek kadar yıkıcı bir duygu vardı. Üzüntü, öfke, kin...

ve rahatlama, hepsi bir arada.

Ragnall bağırdı, "Baloya daha resmi olarak başlanmamışken, prensin nasıl bir eşi olabilir?!"

Silas, onun yükselen sesine vücudumun nasıl irkildiğini, elimle onu nasıl daha sıkı tuttuğumu fark etti. Otacian Prensi başını eğdi, sefil üvey babamı, sonra da acınası kız kardeşimi inceledi.

Ragnall beni suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Bu sefil kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! O ne kadar kötü şeyler yapabilir! O..."

"Sen kimsin ki benim şatomda sesini yükseltiyorsun?!" Ulric'in derin sesi odada yankılandı ve müzik durduğunda etrafımızdaki herkes hafifçe nefesini tuttu.

Ragnall'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sinirli bir şekilde kralın yönüne doğru eğildi. "Ö-özür dilerim, Majesteleri," diye kekeledi.

Kral Ulric'in dudağı kıvrıldı. "Lütfen. Gerçekten deforme olmuş kızının kraliyet ailesiyle bir şansı olduğunu mu düşünüyorsun? Otacia'nın gelecekteki kraliçesi olarak bir şansı olduğunu mu?"

Onun acımasız sözleri yüzümü buruşturdu ve Silas bana bakmasa da elimi sıktı. Beni teselli etmeye çalışıyordu.

Ragnall'ın çenesi sıkıldı, öfkeli bakışları yere kilitlendi. Bu, Mabel'e gösterilen saygısızlığa duyduğu öfke değildi. Hayır, bu, parayı kaçıracığına duyduğu öfkeydi.

Kırık bakışlarımı kız kardeşime çevirdim, kalbim sıkışıp parçalandı, maskesinin altından gözyaşları akarken, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Kutlama başlasın!" diye ilan etti Kral Ulric. "Oğlum sonunda karısını buldu!"

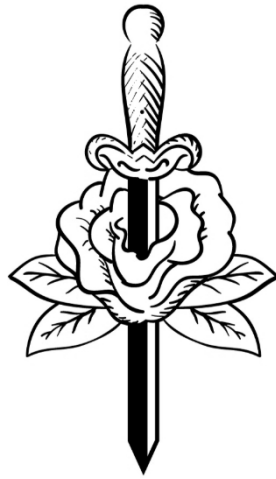
Müzisyenler çalmaya devam ederken insanlar alkışladı. Silas'a baktığımda, gözleri bir saniye uzaklaştı, sonra bana dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi.

Tovagoth'un en korkulan krallığının prensiyle dans etsem bile, o akşamı keyifle geçiremedim. En kaliteli yemekleri yememe, en nadir şarapları yudumlamama rağmen.

Çünkü o gece başımı kuş tüyü yastığa koyduğumda, vücudum kadife battaniyenin altında, gelecekteki kocam yanımda uyurken, Mabel'in ağlayan görüntüsü zihnimi meşgul ediyordu.

Onun kaçış yolu. Onun kurtuluşu. Ve ikimiz de onun hiç şansı olmadığını bilmemize rağmen, ben onu ondan almıştım.

Yıllar önce yaptıklarımın sonra olmazdı.

Dokuzuncu Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

Era dizlerini göğsüne çekip, düzensiz nefes alıp verirken, gözyaşları irislerini bulanıklaştırırken, ruhum acı çekiyordu. Bana hikayesini anlatırken yeşil koltuğa geçmiştik. "Söz verdiğim şeyi yaptım. Esther resmi terzim oldu, elbiseleri Otacia'da en çok arananlar haline geldi." Dudakları titriyordu, sesi zar zor duyuluyordu, "En azından bir şeyi doğru yaptım."

Birkaç saniye sessizliği sürdürdüm. "Ona ne oldu?" diye fısıldayarak sordum. "Mabel'e?"

Gözleri uzaklara dalmış, başını yavaşça salladı, gözyaşları akmaya başladı. "Yapamam," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Hey, sorun yok," diye onu teselli ettim, ağlamaya başlayınca ona yaklaştım. Onu kucağıma çektim, yüzünü göğsüme gömdü. "Sorun yok..."

Kafasını salladı, yumruklarını gömleğime sıkıca tuttu. "Önemli değil... Önemli değil."

Ne olabileceğini düşünmeye çalıştım, ama aklıma gelen hiçbir senaryo doğru gelmedi. Ama ona baskı yapmayacaktım, paylaşmaya hazır olmadığı bir şey hakkında konuşmaya zorlamayacaktım.

Nefesi düzeldiğinde bana baktı. "Görüyorsun," dedi yumuşak bir sesle, "Silas beni kurtardı. Ve bu yüzden onu ihanet etmek... seninle olmak..." Hayal kırıklığıyla içini çekti ve başını salladı.

"Ama sana, istersen başka bir yerde aşk bulabileceğini söyledi, değil mi?"

"Bu, aramızda bir şey olmadan önceydi," diye açıkladı. "Evliliğimizin ilk birkaç ayında arkadaş olarak kaldık. Ve o zaman bile Silas'ın sadık kaldığını biliyordum."

Tabii Lena geri dönene kadar.

Tanrım... Ona söylemeliyim.

"Ve sonra... sonra onu öptüm. Onu öptüm ve denemek istediğimi söyledim. Ve benim için denedi."

Parmaklarımla saçlarını okşadım, sarı buklelerini taradım ve o iç geçirdi. "Ve o seni mutlu ediyor mu?" diye mırıldandım.

O, yüzümü incelerken, koyu renkli gözlerimin arasında okra rengi gözleri ileri geri hareket ediyordu. Cevap vermesi gerekmiyordu. Yeteneğim sayesinde biliyordum.

"Ona aşık mısın?" diye sordum onun yerine.

"Onu çok seviyorum..." dedi sessizce. "Yani, evet, onu seviyorum."

"Ama ona aşık mısın?"

"Kes şunu," diye fısıldadı, sonra kucaklamamdan kurtulup kanepeden kalktı. Ama çok uzağa gitmedi, birkaç adım ötede durdu.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü..." Diye iç geçirdi, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Sen... sen kafamı karıştırıyorsun, Merrick."

"Bana olan hislerini biliyorum, Era," diye başladım, ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bir süredir biliyorum." Öne eğildim, elim nazikçe tenine dokundu. "Benim yanımda olduğunda duygularının ne kadar farklı bir şekilde yükseldiğini hissettim."

"Dur," diye fısıldayarak yalvardı, ama duyguları bana çarptı - arzu ile acıyordu. Parmaklarım bacaklarının arasına kayıp, iç çamaşırının ince bariyerini okşarken direnmedi.

"Bir kez olsun, kendin için bir şey seçmek istemiyor musun? Yapman gerekeni değil, *istediğini* seç?"

Sessiz kaldı, ama parmaklarım dönmeye başladığında her şeyi hissettim.

Yaklaştım, dudaklarım kulağını okşadı. "Ne seçerdin?"

"Erabella?" diye mırıldandım.

Birkaç saniye sessiz kaldı, nefes nefese inlemelerden başka bir şey çıkarmadı, sonra sessizce, "Beni zorla yapmanı istiyorum," dedi.

Bütün vücudum gerildi ve bu cevabı beklemediğim için kendimi geri çektim. "... Ne?"

"İstiyorum... Beni zorlamanı *istiyorum*."

"Zorla mı?" O başını salladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen benimle seni benimle seks yapmaya *zorlamamı mı istiyorsun?*"

Utanç, suda yayılan mürekkep gibi ona yayıldı. Yine de, "Geri çekilmeye devam edeceğim. Mazeretler uydurmaya devam edeceğim, suçluluk duygumun beni gerçekten istediğim şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermeye devam edeceğim."

"Era..." Kafamı salladım. Benden bunu nasıl isteyebilirdi? Onu *hiçbir* şeye zorlamazdım, özellikle de cinsel bir şeye.

"Sana izin veriyorum," diye açıkladı yumuşak bir sesle.

"Ama durmamı istersen..."

"Yolkstinger." Kaşlarımı çattım ve o açıkladı: "Eğer bunu söylersem, *gerçekten* durmanı istediğimi anlarsın."

"Şey... bu kesinlikle seçebileceğin en az seksi kelime." Dudakları seğirdi, omuzları gevşedi.

"Öyleyse..." Yaklaştım ve o bir adım geri attı. "Seni sahiplenmemi mi istiyorsun, Era?"

Yanakları şiddetle kızardı ve hayır anlamında başını salladı, dudakları ise yukarı doğru kıvrılarak onu ele verdi.

Heyecan damarlarımdan akıyordu, arzu en hoş şekilde içimi yakıyordu. "Hmm..." Yaklaşarak elimi kaldırdım ve başparmağımla alt dudağını okşadım. "Ağzında benim sikim varken çok güzel görünürdün. Önce bunu yapmanı mı isteyeyim?"

Gözleri parladı. "Merrick, ben..."

Kendimi tutamadım, onun hissettikleri ve benim bencil arzularımla. Onu kucakladım ve geniş gözlerine baktım, kahverengi gözleri lamba ışığında turuncu parlıyordu. Nefesi kesildi ve dudaklarını dudaklarıma çektim.

Öpücükte nazik bir yan yoktu. Tatlı bir yan yoktu. Hayır, bu bir her söylenmemiş kelime, her çekinilen eylemdi.

Era geri çekildi, yatak odasına doğru geri adım attı. Korku ve şehvet zihninde dönüp duruyordu ve bu beni daha da tahrik etti.

"Benden kaçacak mısın, Era?" Yaklaştım, sesim alçaldı. "Bu ev küçük. Saklanacak pek yer yok."

Birkaç adım daha geri çekildi, elleri kapıya dayanmak için geri gitti.

Bileğimi hafifçe hareket ettirdiğimde Era çığlık attı.

Panik içinde, gözleri arkasına kaydılar ve bileklerini birbirine bağlayan buz kelepçeleri görünce inledi.

İleri adım attım, dudaklarım yanağına değdi. "Onlar varken benimle savaşmaya çalış," kulağına fısıldadım.

"Tanrılar..." Gözleri ağırlaşmıştı, ben şakağını öperken göğsü inip kalkıyordu.

"Seninle ne yapmalıyım, hm? Seni dizlerinin üzerine çöktürmeli miyim?" Boynunu küçük, yumuşak öpücüklerle öptüm. "Seni yatağa bağlayıp yüzümü bacaklarının arasına gömmeli miyim?"

"Lütfen... yapma..." Boğazını yalarken inledi.

"Pek ikna edici değilsin." Elimi gömleğinin altına kaydırıp göğsünü okşadım, başparmağım meme ucunu okşarken düşük bir homurtu çıkardım.

"Dur," diye yalvardı ve ben ağzımı ağzına bastırarak onu susturdum.

Eğer yeteneğim olmasaydı, onun bu sözlerini duyunca endişelenirdim. Tanrılar, ondan yayılan arzuyu, şehveti hissetmek neredeyse dayanılmazdı. Onu tutkuyla öptüm, dokunuşlarımla meme ucunu okşadım. Era dilini benim dilimin etrafında dolandırdı, açgözlülükle ağzımı keşfetti, sonra tüm gücünü kullanarak beni göğsüyle geri itti.

Kollarını tuttum ve onu kapiya çarptım, daha sert öptüm. Era, bacağını kaldırıp bacaklarının arasına yerleşip pelvisimi onun pelvisine sürtünce ağzıma inledi.

Öpüşmemizi kesip, ağzıma nefes nefese, "Çekil üstümden, Merrick," dedi.

"Hayır." Onu salladım, sonra boğuk bir sesle, "Lanet olası yatak odasına gir," dedim.

Dudaklarımın üzerinde sırttı, sesi ipek gibi yumuşaktı ve fısıldadı: "Beni beni."

Ondan uzaklaştım, kolunu tutup kapıdan

Kapıyı menteşelerinden koparacak gibi açtım ve onu içeriye sürükledim.

Direndi. "Bekle, Merrick..."

Kollarım hala buzla arkasında bağlıydı. "Yatağa uzan."

Yanakları kızardı, gözleri yatakla benim arasında gidip geldi, sonra bana cesurca baktı.

Beni zorla.

Elimin akıcı bir hareketiyle onu bağlarından kurtardım. Geniş gözleri kızarmış bileklerine kaydı, ben yaklaşırken vücudu donakaldı. İki parmağımı boğazına kaldırdım, uçlarını buzla kapladım. Onları yavaşça cildinde gezdirdim, sonra bastırdım. Cildini parçalamayacaktım, ama bu tehdit onun itaat etmesini sağlamak için yeterliydi. "Gömleğini çıkar, Erabella."

Cevap olarak sessiz kalınca, buz parçalarını boynuna daha derine bastırdım ve nefes alış hızlandı.

"Çıkar. Hemen."

Dikkatlice başını kaldırdı, dudaklarını ısırarak kollarını kavuşturdu ve kumaşı başının üzerinden çıkardı.

Göğüslerini serbest bırakma, sütyenini yırtma isteğine direndim. Bunun yerine, sıcak elimle onun sıkı karnını okşadım. "Şimdi pantolonumu çıkarmanı istiyorum."

pantolonumu çıkarmanı istiyorum." Yavaşça, keskin, donmuş parmak uçlarımı boynunun ortasından aşağı kaydırdım ve gözleri kapandı. "Aşağı çek."

Dişlerimi sıktım, inlememi bastırarak, o parmaklarını pantolonumun bel kısmına takıp, yavaşça önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kumaşı aşağı çekmesine izin verdim, sadece iç çamaşırımı bıraktım. Penisimin hatları, yüzüme yayılan utangaç sıcaklığın aksine, küstah ve utanmaz bir şekilde, yüksek sesle kışkırtıcıydı.

Parmaklarımı hala boynuna bastırıyordum, güzel yüzü bana bakıyor, talimat bekliyordu.

"Senin hissettiklerinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu dudakların benimkine değdiğinde ne kadar mükemmel hissettirdiğini bilip, onları tekrar tatmaktan kaçınmak ne kadar zor?" Ellerimdeki buzun erimesine izin verdim, damlayan başparmağımı onun dolgun dudaklarında gezdirdim. "Dudaklarımız her temas ettiğinde, ben de aynı şeyi hissederken, o özlemi, o çaresiz *ihtiyacı* hissetmek?" Başparmağımı öne doğru bastırarak içeri girmesini istedim ve Era parmağımı ağzına aldı, hafifçe emdi. Titrek bir nefes verdim ve mırıldandım, "Bu acımasız bir cezaydı."

O konuşmak için ağzını açtığı anda başparmağımı çıkardım. "Acı çeken tek kişi sen değilsin," dedi sessizce.

Kalbim hızlandı. "Bana ne istediğini söyle."

O çarpıcı gözler benimkilerle buluştu. "Bana istediğini yapmanı istiyorum," diye cevapladı alçak sesle. "Beni nefes almayı unutacak kadar sert sikmeni istiyorum."

Siktir.

Yavaşça elimi boynuna doladım ve hafifçe sıktım. "O zaman sütyenini çıkaracaksın ve o yatağa sırt üstü uzanacaksın. Anladın mı?"

Daha sıkı sıktım ve o aceleyle başını salladı. Boğazını bıraktığımda, yavaşça arkasına uzandı ve kopçayı açtı. Göğüsleri serbest kaldığında, tarçın rengi koyu meme uçları sertleşip tepeye çıktığında, boğulmuş nefesimi bıraktım.

"Muhteşemsin," diye fısıldadım, parmak uçlarımı yumuşak kıvrımları boyunca gezdirerek. "Tanrım..."

Çenesine uzandım, yüzünü sertçe eğip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bacaklarımdaki acı dikkatimi çekiyordu. Acı verici bir şekilde. "Yatağa," diye hırıltıyla söyledim. "Hemen."

O da dediğimi yaptı, çarşafların üzerine koşarak uzandı ve sırt üstü yattı.

Onun bacaklarını sertçe ayırdım ve aralarına yerleştirdim, homurdanmamak için kendimi zor tuttum; onun cinsel organını gizleyen açık gri kumaş, onun uyarılmasından dolayı nemliydi. Parmaklarımı ince kumaşın üzerine koyup, bronzlaşmış bacaklarından aşağı doğru kaydardım ve onu görünce ağzım sulandı.

Amcığı mükemmeldi. Pürüzsüz, pembe ve çok ıslaktı.

Gözlerimi yavaşça ona kaldırdım ve sonra her yerini öptüm. Dudaklarını. Çenesini. Boynunu. Kulaklarını. Göğsünü öptüm, meme uçlarını ağzıma aldım. Çıkardığı sesler... Neredeyse okyanusta öldüğümü ve buranın sonsuz cennet olduğunu düşündüm.

Her bir göğsüne dikkatimi verirken, açlıktan ölmüş gibi emip yalarken sırtı kavisliydi. Sonra dilimi pürüzsüz karnına doğru kaydardım. Daha aşağı. Daha aşağı.

Bana karşı bacaklarını hevesle açtı, kıvrımlı bir zarafetle hareket etti. Kendinden emin. Kusursuz.

Hayatımda hiç bu kadar dilimi bir şeye koymak istememiştim.

Karanlık gözlerim onun gözlerine doğru yükseldi, o ise fısıldadı, "Seni göreyim."

Yavaşça kendimi kaldırırken, iç çamaşırlarımın bel kısmını tutarken kalbim hızla atıyordu. Tereddüt ettim, bunun için yeteneğimi kapatmalı mıyım diye düşündüm.

Ya gördüğü şeyden etkilenmezse? Ya onu tiksindirirsem?

?

Viola ile yattığım hiçbir zaman yeteneğimi kullanmadım, ama Erabella'nın bu kadar tahrik olduğunu hissetmek, benim şehvet duygularımı daha da artırdı. Bunun durmasını istemedim.

Risk alarak, kumaş kasıtlı olarak aşağı indirirken karanlık gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım. Ereksiyonum yukarı doğru çıkıntı yaptı, kızardı ve önümdeki kadın için acıyordu.

Era'nın ağzı açıldı, nefesini tuttu, gözleri hem korku hem de tahrikle büyüdü, çünkü penisimin alt kısmını delen yedi halter ve ucunu geçen gümüş halka vardı. "Oh, Tanrılar..."

Era beni açgözlülükle süzerken, bir arzu dalgası beni sardı, gözleri ağırlaşırken parmaklarını bacaklarının arasına daldırdı ve klitorisini okşamaya başladı.

Nefesimi bıraktım, avucumu tükürüğümle ıslattım ve onu izlerken penisimi okşadım. Her bir halter avucuma takıldı, metal cildimi çekerek en şehvetli, mide bulandırıcı zevki ve lezzetli acıyı bir arada yaşattı.

Parmakları uyarılmasından dolayı kaygandı, klitorisini okşadıktan sonra parmaklarını daldırıp girişine kaydırıldı. O parmaklarıyla kendini sikmeye başlayıp titrek bir inilti çıkarırken, benim ucumdan ön sıvı damladı.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı, bakışları vücudumun her santimetresini tararken. "Bir rüya gibisin."

Gülümsememi bastırdım, sözlerinin doğruluğunu hissedince kendime güvenim arttı. "Sen bir rüyasın, Era."

Yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı. Onun kendini tatmin etmesini izlemekten çok keyif alsam da, daha fazla dayanamadım. Kendimi bırakıp yere diz çöktüm. Onu öne doğru çekip kışını yatağın kenarına getirince gözleri birden açıldı. Ellerim uyluklarından aşağı kayarak bacaklarını daha da ayırdı.

Mastürbasyon yaptığı elini yakalayıp, heyecandan ıslanan parmaklarını ağzıma çektiğimde, dudaklarından çaresiz bir ses çıktı. Dilim parmaklarında dolaştı ve onun tadını aldığımda mırıldandım.

"Merrick," diye sessizce inledi, ben de parmaklarını ağzımdan çıkarana kadar emmeye devam ettim.

Dudaklarım onun amının üzerinde durdu ve ona utangaç bir gülümseme attım. "Dürüst olacağım; bu konuda çok deneyimli değilim," diye itiraf ettim, yüzüm kızardı. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Dudaklarını ısırarak güzel gülümsemesini bastırdı ve elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Ne yaparsan yap, mükemmel olacak," diye cesaretlendirdi. "Sadece yüzünü bacaklarımın arasında görmek bile beni boşaltmaya yetiyor."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve dikkatimi onun parıldayan cinsel organına çevirdim. Başımı eğdim ve dilimi nazikçe dudaklarından birinin üzerinde gezdirdim. Nefesini verdi, kalçaları yükseldi, daha fazlasını istiyordu.

Onun merkezinin üzerinde durdum, ona çoktan açtım, ama onu kızdırmaktan zevk alıyordum, gerginliğin tadını çıkarıyordum. Dilimi diğer dudaklarında gezdirdim ve saçımı daha sıkı tuttu.

"Bana işkence mi ediyorsun?" diye sordu nefes nefese. Yukarı baktığımda gülümsedi, sonra bana en iyi somurtkan yüzünü yaptı.

O ifadeyle beni her şeye ikna edebilirdi.

Yüzümde kötücül bir gülümseme yayıldı ve sonra ona ihtiyacı olanı verdim. Dilimi düzleştirdim ve ıslak yarıktaki yukarı doğru kaydırdım.

Uyarıcı tomurcuğunun üzerinde dilimi gezdirirken, uylukları başımı sımsıkı kavradı ve dudaklarından erotik inlemeler süzüldü. Tadı baş döndürücüydü, bal gibi tatlıydı. Orta parmağımı ağızma sokup tükürüğümle ıslattım, sonra onu sıkı ısısına yönlendirdim.

"Siktir, evet, Merrick," diye bağırdı, ben parmağımı içeri ve dışarı pompalarken, dilimle klitorisini okşamaya devam ettim.

O, benim ağızımın üzerinde olmaktan büyük zevk alıyordu — hediyem bana bunu söylüyordu, ama yine de onu daha fazla memnun etmek için yapabileceğim başka şeyler olup olmadığını merak ediyordum.

"Sana dokunmam lazım, Merrick, lütfen," diye yalvardı.

Klitorisine yumuşak bir öpücük kondurdum ve onun emrine uyarak geriye yaslandım. Ama sonra Era vücudunu çevirdi, kendini yanına dayadı, başı yatağın ucundaydı.

Ne istediğini anladığımda kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Hevesle yatağa sürünerek onun karşısına uzandım. Bacağını kaldırıp kolumun altına sıkıştırdım, böylece amı yüzüme geldi.

Onu almak için bir an durdum, onun mükemmeliyetinin tadını çıkarmak için. Ve sonra parmakları benim tabanımı sardığında ve dili benim şaftımı kaydırduğunda tüm düşüncelerim kayboldu.

Titrek bir nefes verdim, gözlerim bu coşkulu hisle kapandı.

Bunu görmek zorundaydım. Görmem gerekiyordu.

Gözlerim aşağı indi, çenem gevşedi, o pis dilini yukarı aşağı gezdirerek, beni zevke getirirken her piercingimi okşadı. Ağır gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarını ucuma doladı ve emmeye başladı.

"Ah... sik... evet," diye inledim, başım geriye düştü - onu tekrar tatmak, dudaklarından çıkan o çaresiz çığlıkları duymak için çılgınca.

Yüzümü amına gömdüm, klitorisini yalayıp yiyordum, sikim onun sıcak, ıslak ağızına kayıyordu. Boğazıyla beni sikerken çıkardığı boğuk sesler, yüzüme karşı yaptığı sürtünme hareketleri... Tanrım, bunun hiç bitmemesini istedim.

Parmağım yine onun sıkı deliğini buldu ve ben onu hızla içeri ve dışarı sokarken, o en çok sevdiği yere dilimi sallarken, o yumuşak bir şekilde ağladı. Siktir, dili her piercingin üzerinde kayıyor, yüzüğe yaptığı yumuşak çekişler benim ucumu deliyor, çekiyor, sarsıyor ve emiyordu...

"Senin güzel ağzında daha fazla dayanamayacağım," diye itiraf ettim, nefesim kesilmiş, yüzüm kızarmış halde.

Yavaşça sırtımı yaladı ve beni çılgınca arzulandırdı. "Şimdi ne yapmak istersin?" diye mırıldandı, kalçalarını döndürerek amını burnuma sürttü.

Dilimi tekrar onun tatlılığı üzerinde gezdirdim. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Göz teması kurarak konuşmak için onun lezzetinden yeterince uzaklaştım. "Geriye yaslan ama gözlerini benden ayırma." Uyluklarını öptüm, sonra tekrar bacaklarının arasına yerleştim.

Ve sonra daha önce kimseye göstermediğim bir güç kullandım.

Göz kapakları titredi, irisleri benimki gibi kömür rengine dönüştü. Uylukları tekrar etrafımda sıkılaştı, merkezi sürtünme için çaresizce bekliyordu. "N-ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

"Hissediyor musun?" Başımı eğdim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan tekrar amını yaladım. "Beni ne kadar çılgına çevirdiğini hissediyor musun?"

Klitorisini emdiğim sırada gözlerini ayırmadım ve parmağımı tekrar içine soktuğumda iç duvarlarının parmağımın etrafında titrediğini hissettim.

"Nasıl...?" diye boğuk bir sesle sordu, ama inlemeleri tüm sözlerini çaldı. Ben onu tatmin ederken başı geriye düştü, ama çok çabuk durdum.

"Gözlerin bana baksın, Prensese," dedim.

O da hemen itaat etti, göz teması koptuğu anda artan tahrik hissinin kaybolduğunu fark etmiş olmalıydı. Orgazmının onu mahvetmesini istedim. Daha önce hiç olmadığı kadar boşalmasını istedim.

Göğsü inip kalkıyordu. "Benimle seviş," diye yalvardı. "Lütfen. İçimde sikini istiyorum."

Sözleri penisimi titretti, daha çok da durmamı istemediği için. Kaçmaya çalışmıyordu. Hayır, o da benim kadar çaresizdi.

Parmaklarım çekilirken onun cinsel organını tatlıca öptüm, sonra kalkıp onun üzerinde durdum. Gözleri karın kaslarımdan bacaklarımdan arasına, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Sen gördüğüm en güzel erkeksin," diye fısıldadı.

Onun samimi sözleri göğsümde bir sıcaklık uyandırdı ve ona gülümsedim. Hâlâ onun gibi bir kadının *beni* arzuladığını anlayamıyordum. Görünüşümü, genel olarak kendimi hiç beğenmemiştim. Ama sözlerinin samimiyetini hissedince, beni ne kadar çok arzuladığını hissedince...

Onun üzerine eğildim ve penisimi aşağı doğru eğdim, ıslak amına kaydurdum, piercingli ucumu klitorisine sürttüm. İkimiz de zevk dalgaları vücudumuzu sararken titredik, gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı.

Onun girişine kendimi hizaladım. "Seni ne kadar uzun zamandır germeyi hayal ettiğimi bilemezsin."

Yavaşça içine girdim. "Ben de... Tanrım... Ben de," diye inledi.

Onun darlığına kolaylıkla daldım. "*Siktir*, Era, çok kayınsın." Çekildim, sikim onun uyarılmasıyla parlıyordu, sonra kendimi tekrar onun içine zorladım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Siktir. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Güzelce inledi, kahverengi gözleri yarı kapalıyken bana baktı. Uyluklarını kavradım, olabildiğince geriye doğru ittim, sikimin onun içine olabildiğince derine girmesi için. Kilitlenen bakışlarımız, hızımı artırdıkça anı daha da samimi hale getirdi.

Amcığı her içime girdiğimde titriyor, sıkılaşıyor ve benden inlemeler koparıyordu. Onu doldurmak için ne kadar istesem de, kendimi tutamadım - bakışlarımı indirip güzel amcığının beni tamamen içine almasını izlemek zorunda kaldım. İçine girip çıkarken, beni tamamen yutan görüntüsü beni hipnotize etti. Çılgınlıkları beni vahşileştirdi, hayvani bir arzuyla doldurdu.

Dizlerinin altını daha sıkı kavradım ve kendimi ona daha sert, daha hızlı sokmaya başladım. Ama sadece birkaç saniye böyle devam ettim, sonra kendimi indirdim ve onu yakaladım.

dudaklarımla dudaklarını.

Açıktan ölüyormuş gibi beni öptü, eli saçlarımı taradı, sıkıca tuttu. Diğer kolu sırtıma dolandı, bacaklarını birleştirip kıkımını kavradı. Kalçalarını tuttum, dillerimiz dans ederken ona daha sert giriyordum.

Öpüşmelerimiz her an daha ilkel, daha çılgınca hale geldi, vücutlarımız son zirveye ulaşmak için yarışlıyordu. "Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı ağzıma, kalçalarını benim pelvisime doğru sallayarak.

Ellerim belinde kaldı, hafifçe sıkarken fısıldadım, "O zaman durmamı söyle." Ona daha sert girdim. "Bunu istemediğini söyle, Era."

Beni daha sert öptü. "Asla," diye homurdandı. "Merrick... çok iyi geliyor..." Başı geriye düştü, çılgınlıkları daha da yükseldi.

"Bana bak, bebeğim," diye ısrar ettim. "Gözlerime bak ve boşal."

Güzel bakışları benimkilerle buluştu, sadece o ifadeyle çok şey anlatıyordu... kalbi ile çok şey anlatıyordu. Sonra elini kaldırıp

yüzümü okşadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Tanrım...

O anda gözlerim yandı. "*Seni seviyorum,*" diye itiraf ettim, alnımı alnına dayayarak, içinden çıkarken hızımı sabit tutarak. "Ve bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama umurumda değil. Nişanlı olman umurumda değil, evli olman umurumda değil. Valor'un kendisi seni alsa bile, senin için Ölüm Tanrısı ile savaşırdım."

Gözleri parlamaya başladı ve ben de bir söz olarak dudaklarımı onun dudaklarına ateşli bir şekilde bastırdım. "Sen," diye nefes nefese söyledim, ağzımı onunkinden ayırırken. "Her zaman sen olacaksın."

Birkaç tutkulu itiş daha ile, Era'nın boğazından en güzel çığlık çıktı, orgazm olurken iç duvarları benim uzunluğumu sıkıca kavradı. Bu manzara, onun coşkusu, beni de aynı anda boşaltmıştı. Homurdandım, hareketlerim düzensizleşirken spermim penisimden fişkırdı ve onu benim boşalmamla doldurdu.

Terli alnımı onun alnına dayadım, ikimiz de nefes nefeseydik. Hâlâ onun içindeydim, henüz ondan ayrılmak istemiyordum.

"Tanrılar..." diye nefes nefese konuştu. "Teşekkür ederim..."

"Zevk tamamen benimdi... Prenses." Alnını öptüm, sonra yanağını. "İyi miydi... iyi miydi?"

"İyi mi?" O, göğsü inip kalkarken başını salladı. "İnanılmaz. Olağanüstü. Mükemmel."

Onun sözlerinin doğruluğunu hissederek, mutlu bir şekilde iç geçirdim ve yeteneğimi kapatarak Era'nın gözlerinin o çarpıcı kahverengi tonuna dönmesini sağladım. O gücü bu kadar uzun süre kullanmak, hayatımın en yoğun orgazmıyla birleşince, uykuya aç bir hale gelmiştim.

Dikkatlice içinden çıktım ve sırt üstü uzanırken onu göğsüme çektim.

Hâlâ nefesini düzenlemeye çalışırken sessizce, "Seni sevdiğini söylemen için baskı yaptığım için özür dilerim. Ben... bunu söylemek zorundaydım." dedi.

"Hey." Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Bana baskı yapmadın, hiç de bile. Ben sana aşığım, Erabella. Uzun zamandır aşığım."

Titrek dudağını emdi, yüzü buruşmak üzereydi ve ben onu göğsüme doğru çektim.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde öylece uzandık, kalplerimiz yavaş yavaş normal ritmine döndü. "O... o bana hiç böyle ilgi göstermedi," diye itiraf etti Era sessizce. "Bana hiç bu kadar... yoğun bir yakınlık göstermedi. Yakınından bile geçmedi. Beni hiç arzulamadı... hiç çılgınca bir istek duymadı." Üzgün gözleri benimkilere baktı. "Benden sıkılmayacak mısınız?"

Yüzünü tuttum ve bu gece bir kez daha gözleri benimkilerle aynı koyu renge büründü. "Asla. Söz veriyorum." Gülümsedim. "Hissediyor musun? Köprücük kemiğinde o karıncalanmayı?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Bu, doğruyu söyleyen birinin hissettiği şeydir."

Sevimli gülümsemesi kalbimi kıpır kıpır etti. "Peki ya yalan?"

"Hm..." Ona yaramaz bir gülümseme attım. "O seks berbattı."

Yavaşça nefes verdi, eli boynuna gitti. "Vay canına..."

"Değil mi? Yalan, boynunda bir yanma hissi yaratır, ağlamayı tuttuğunda hissettiğin gibi." Parmaklarım sırtında aşağı doğru kaydı. "Çok güzelsin."

Benim sözlerime karşılık olarak parmakları köprücük kemiklerini okşarken bana gülümsedi. "Sen bir armağansın, Merrick. Bu savaşın tek olumlu yanı, seni bana getirmesi."

Ona sevgiyle baktım ve Ames'in işgal edilmesinden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek için bir an durdum. Onu ilk gördüğümünden beri, Fort Laith'ten atlarla kaçarken endişeli ve tereddütlüydü. O dağda onu ilk kez eğittiğimden beri.

Ona aşık olacağımı asla tahmin edemezdim. Bir insana. Bir prensese.

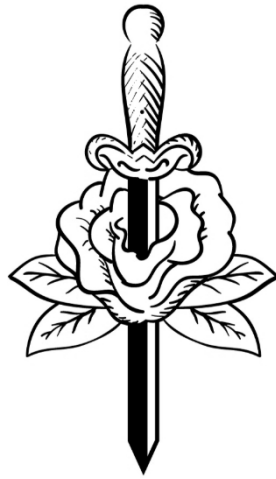
"İyi misin?" diye sordum.

Uykulu bir şekilde başını salladı ve bana sevgiyle baktı. Suçluluk duygusunun ondan kalktığını fark ettim, tamamen gitmemişti ama azalmıştı. "Kime aşık olacağına engel olamazsın, yanlış olsa bile..." diye mırıldandı ve elini karnıma koydu. "Onu elde edemesen bile."

Şakağına öpücük kondurdum ve kulağına fısıldadım, "Bana sahipsin, Era."

Era'nın dikkati dağıldı ve hızla oturdu. "Merrick," diye fısıldadı ve gözlerim onun gözlerini takip ederek komodini gördü.

Üzerinde melek kanadı işlenmiş pirinç bir anahtar duruyordu.

Onuncu Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

"Başka bir anahtar," diye fısıldadı, gözleri pirinç üzerine oyulmuş kanada sabitlenmiş halde. "Bu evi saatlerce, günlerce aradık..."

Durakladım. "İkisi arasında bir benzerlik var." Era başını çevirip bana sorgulayan bir bakış attı. "İkisi de sen geçmişinden bahsettikten sonra ortaya çıktı."

Kaşlarını kaldırdı ve dikkatini tekrar anahtara verdi. "Vadi sana kabul etmeyi reddettiğin gerçekleri gösterecek..." Yutkundu ve endişeli bakışları yukarı doğru kaydı. "O zaman, ve ancak o zaman, özgür olacaksın."

"Buraya gel," diye mırıldandım ve onu tekrar göğsüme çekerek. "Biraz dinlen. Sabahleyin, bundan sonra hangi hikayeleri anlatmamız gerektiğini daha iyi düşünebiliriz."

Gerginleşti ama sonra anahtarı hala elinde tutarak bana sokuldu. Kuşkusuz onu kaybetmekten korkuyordu. "Tamamen bitkinim," itiraf etti.

Gülümsedim ve sonra başının üstüne öptüm. "İyi."

ONBİRİNCİ GÜN

"Peki, sikini kim deldi?"

Sandviçim boğazıma takıldı, sonra hızla bir bardak su içtim. Ertesi sabah, Era ve ben normal rutinimize geri dönmüştük, diğer anahtarların ortaya çıkmasını nasıl teşvik edebileceğimizi bulmaya hazırдық.

Yalnızlığımızdan şikayetçi değildim. Aslında hiç de değil. Yemeğimi yuttum, ağzımı sildim. "Ben yaptım."

Ağzı açık kaldı, bakışları kasıklarına kaydı. "Bunu kendine mi yaptın?!"

Koltukta geriye yaslanıp kollarımı başımın arkasında kavuşturarak güldüm. "Tabii ki yaptım. Köyümde kimse piercing yaptırmazdı,

ara sıra kulak memelerine piercing yapanlar dışında. Sikimi çıkarıp birine bunu yapmasını isteyecek değildim."

Yavaşça başını salladı ve yemeğinden bir ısırık aldı. Yutkunduktan sonra, "Tanrım... Ne kadar acı verici olduğunu hayal edebiliyorum. Ve bunu tekrar tekrar yapmak..." dedi. Sesi kesildi, bakışları kızışarak kucağıma düştü.

Omuz silktim. "Merdiven o kadar da kötü değildi. Ama ucundan geçmesi çok acıttı. Bir an bayılacağımı sandım."

"Neden yaptın? Korkmadın mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Şikâyet mi ediyorsun, Prenses?" "Tabii ki hayır," diye cevapladı ve ikimiz de gülümsememizi bastırdık.

Omuzlarımı tekrar silktim. "Piercinglerim babamı kızdırıyordu, ayrıca görüşlerini seviyordum - tabii ki penisimin piercingli olduğunu bilmiyordu," diye ekledim çabucak yüzümü buruşturarak ve Era gülmesini zorlukla bastırdı. Gülümsemesi çok güzeldi. "Bilmiyorum. Acıyı biraz sevdim," diye itiraf ettim ve Era başını eğdi. "Piercing acısı geçicidir. Ve benim için, yarayı hemen iyileştirebilirdim."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı ve içkisini yudumladı.

Dudaklarımı ıslattım. "Ve sonra, çekildiğinde, gerildiğinde hissettiğim o duygu var..."

Era koltuğunda kıpırdadı, elini boynuna götürdü ve bardağını masaya koydu. "Daha iyi hissettiriyor mu?" diye sessizce sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Çok daha iyi," diye cevapladım, konuşma, masanın karşısından ona bakmak, dün altımda olduğu görüntüyü hatırlamakla birlikte penisim kalınlaşıyordu.

Era da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, koltuğundaki o ince hareket, sürtünme arzusunu ortaya koyuyordu. Ama duygularını kontrol altına aldı ve sandviçinin geri kalanını hızla yedi. Yutkunarak sordu, "Bunu yapabileceğini nasıl öğrendin? Duygularını yansıtmayı?"

"Başlangıçta niyetim bu değildi. İnsanların benim etrafımda ne kadar mutsuz olduklarını fark etmeye yeni başlamıştım. Sonra bir gün, kendimi çok kötü hissediyordum ve Elowen, annesi bahçesiyle ilgilenirken kelekleri kovalayarak kıkırdıyordu. Ona öylesine öfkeyle baktım ki, duygularım onu ele geçirdi. Elowen o zamanlar sekiz yaşındaydı ve sen de kız kardeşimi bilirsin. Onu kızgın görmek nadir bir olaydır. Ondan sonra bir kez daha denedim ve bu yeteneğe sahip olduğumu anladım."

Ayağa kalktı, masanın etrafında dönerek kıcını masaya dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Başka kimseye yaptın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır. Başka kimse de bunu bilmiyor. Babamda denemeyi düşündüm... onun da benim çoğu gün hissettiğim kadar kötü hissetmesini sağlamak için... ama bunun için harcadığım enerji bana değmezdi. Sadece bu da değil, göz rengimin değişmesi, bunu birden fazla kişinin yanında yaparsam çok belli oluyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Gözlerim değişti mi?"

"Evet. Tıpkı benimkiler gibi." İç geçirdim. "Her neyse, insanları okumak yeterince yorucuydu ve başkalarına yansıtacak iyi bir şeyim olduğunu hiç hissetmedim."

Era'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve çenesini aşağı doğru eğdi. "Eh, bana yansıtacak güzel bir şeyin vardı."

Tabii ki vardı. "Öyle mi?" Onun ifadesini taklit ettim. "Açıklamak ister misin?"

Gülümsemesini saklamaya çalıştı, sanki bu onun saf olmayan düşüncelerini uzaklaştıracakmış gibi başını salladı. "Diğer anahtarları bulmamız gerek," diye konuyu değiştirdi ve ellerini birbirine vurarak kırıntıları silkeledi. "Buradaki testin, kaç kez birlikte yatabileceğimizi görmek olduğunu sanmıyorum."

Uyandığımızda ilk yaptığımız şey Melek anahtarını denemektir, bir klik sesi duyduğumuzda içimizi bir rahatlama dalgası kapladı. "Bu çok hoş bir test olurdu. Ama o zaman sonsuza kadar burada kalırsınız diye korkuyorum."

O benim yanıma çimdiklediğinde kıkırdadım ve bir dakika sonra yemeğimi bitirdim. Tanrım, reçelden bıktım artık. "Nereye bakmamızı önerirsin?"

Omuz silkti ve kütüphaneye doğru yürüdü. "Bu ortamı kontrol eden her neyse," diye başladı ve duvarın arkasında kayboldu, "bize işaretler verdi. Bu hikayeleri seninle paylaşmam için beni cesaretlendirdi."

DAYS LOST parşömenindeki on bir kırmızı kazıma işaretine kaşlarımı çattım. "Ne yani, başka bir olay olana kadar bekleyecek miyiz?" diye bağırdım. "Çünkü zaman geçerken yapabileceğimiz çok eğlenceli bir şey aklıma geldi."

"Sen ahlaksızsın," diye güldü ve sonra bir duraklama oldu. "Vay canına... bunlar çok güzel! Merrick, gel bak!"

Onun sözleri beni kütüphaneye doğru koşturdu. Ama onun baktığı çiçekleri gördüğüm anda yüzüm düştü, çiçekler tanıdık bir cam vazoda duruyordu. Bronzlaşmış parmakları narin pembe yaprakları okşadı.

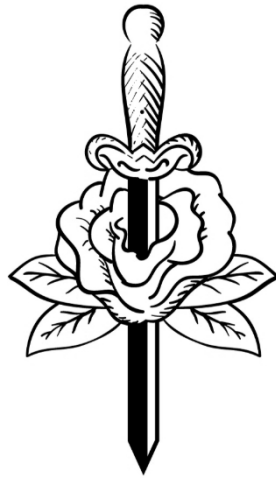
Zinya çiçekleri.

"Az önce buradan geçerken bunlar burada değildi." Era'nın gözleri pembe çiçeklerden kopup benim geniş, sulu gözlerimle buluştuğunda,

endişeyle doldu. "Ne oldu?"

"Sanırım sana ne anlatmamı istediğini biliyorum..." diye fısıldadım, kadife koltuğa ağır adımlarla otururken. Kalbim güm güm atıyordu, avuçlarım terliyordu, dizlerimi sıkıca tutuyordum.

"Ne, Merrick?" Era nazikçe sordu, yanıma oturarak. Gözlerim kapandı. "Hayatımın en kötü günü."

On Birinci Bölüm

MERRICK - ON ALTI YIL ÖNCE

Annem, çoğu öğleden sonra yaptığım halde, yağ lambasını yaktığımı fark etmedi. Fark etmedi mi, yoksa umursamadı mı, tam olarak bilmiyordum. Sapını sıkıca tuttum, birkaç saatliğine bu duvarlardan kaçmaya hazırdım.

Dizlerini göğsüne çekmiş, küçük oturma odamızdaki pencereden dışarı bakarken parlak bakışları odaklanmamıştı. Platin rengi saçları her zamanki gibi örgülüydü, birkaç gündür yıkanmadığı için yağla parlıyordu.

Onun göğsüne bir vazo tuttuğunu fark etmem biraz zaman aldı —camın içinde geçen yaz onun için topladığım solmuş, kurumuş zinya çiçekleri vardı. O, baharda Ames'te açan, yaprakları bol, gösterişli çiçekleri çok severdi, ama ben her zaman onların canlı, magenta rengi yapraklarının bu sefil evde sırtık durduğunu düşünmüştümdür. Sanırım bir parçam, ona bir anlık da olsa biraz neşe getirmelerini umuyordu. Onları çok sevdiğini biliyordum, çünkü ona verdiğimde nadiren gördüğüm bir gülümsemeye karşılık veriyordu. Ama şimdi kucığında tuttuğu kurumuş çiçekler gibi, gözlerindeki ışık da sönmüştü.

Onun acısı beni boğuyordu.

"Biraz dışarı çıkacağım," mırıldandım. Sanki umurunda olacakmış gibi. Kapıdan çıkabilirdim, o fark etmezdi, her zaman kendi dünyasında kaybolmuştu.

Kahverengi gözleri yavaşça pencereden ayrıldı, her zamanki gibi dökülmemiş gözyaşlarıyla parıltıyordu. "Tamam. İyi eğlenceler." Bana küçük, kırık bir gülümseme verdi. "Seni seviyorum, Merrick."

Tabii, ne demezsin...

Ona dudaklarını sıkı tutarak gülümsedim ve heyecanla kapıdan çıktım.

Güneş parlıyordu, gökyüzü berrak ve bulutsuzdu, sonsuz maviliğin bir tablosu gibiydi. Annemin neden her gün perdeleri kapalı tutmakta ısrar ettiğini hiç anlamadım. Dışarı çok güzeldi.

Küçük köyümüzden hızla geçtim, tembel babamın evinin önünden geçtim.

"Merhaba, Mare!" Dört yaşındaki üvey kız kardeşim, bir yığın taşı üst üste dizerek oynadığı yerden cıvıladı.

Saçlarım kirpiklerimin ucuna değiyordu, ona başka bir şey söylemeden ona kaşlarımı çattım. Kan bağıyla bağlı olabilirdik, ama o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Vicsin ve onun mükemmel küçük ailesi, benim için siktirip gidebilirdi.

Elowen'in yüzü düştü ve Heildee hayal kırıklığıyla başını salladı, bu da kanımı kaynatmıştı. O, evli bir adam olan babamla yatıyordu —evli bir adamla yatıyordu ve onun karısını ve oğlunu terk edip, onunla ve gayri meşru çocuğuyla yaşamasına seve seve destek oluyordu. Herkesi yargılayabileceğine inanması hem gülünç hem de sinir bozucuydu.

Neyse ki, kendimi saklamakta ustaydım. Onlara tiksinti gösterisinden başka bir şey göstermezdim, çünkü beni gerçekten hasta ediyorlardı.

Nöbet tutan büyücülerden birine hızlıca başımı salladım ve Ames'in dışına çıktım. Uzaklara gitmedim, sadece birkaç metre ormana girdim, orada yalnız kalabilirdim.

Ağaçların arasında ilerlerken çamların toprak kokusunun tadını çıkardım ve rahat bir nefes alarak her zamanki ağacımın yanına oturdum ve yağ lambamı yanıma koydum.

Yalnız olmak, başka duyguların benim duygularıma karışmaması anlamına geliyordu. Elbette, birini okumak bilinçli bir seçim olmalıydı. Ama çoğu zaman kendimi meraklı buluyordum. Bu çok yorucuydu.

Cebime uzandım, komşumuzdan çaldığım sarma tütünü aldım ve lambamla yakmak için kullandım. Gregory, ara sıra sigara çaldığımı fark etmemişti.

Bir nefes çektim, kimyasallar içime çekerken boğazımı yakıyordu. İlk kez sigara içtiğimde boğulup neredeyse ölüyordum. Kasabada kimse beni duymamış olmasına şaşırdım. Ama sonra yaşlı adamın nasıl yaptığını izledim ve sonunda nasıl yapıldığını öğrendim.

Sıcaklık göğsüme ve yanaklarıma yayıldı, duman zihnimi sakinleştirirken aynı zamanda bana enerji verdi. Aslında hiç mutlu değildim... Hiç. Ama bu, yapay da olsa, özlediğim mutluluk hissini bana yaşattı.

Bir nefes daha çektim, sonra tembelce duman bulutunun dudaklarımdan geçmesine izin verdim, başımı gövdeye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Ancak bir bağırsıkla kesintiye uğradım.

"Sigara mı içiyorsun?!" Torrin tısladı. Gözlerimi açtım, kuzenimin koyu renkli gözleri öfkeyle parlıyordu, elinden tütünü aldı. "Ne halt ediyorsun sen? Kim verdi sana bunu?"

"Beni takip mi ettin?!" diye suçladım.

"Kim. Verdi. Sana. Onu," diye bağırdı.

Kollarımı kavuşturup alaycı bir şekilde, "Sana ne?" diye mırıldandım.

"Sen sekiz yaşındasın, Merrick." Yanan çubuğu yere vurarak toprağa gömdü. Ne israf. "Sen bir çocuksun."

"Ne yani, sen on dört yaşında olduğun için çok daha akıllı mısın? Sen de bir çocuksun!"

Kulağa aptalca geldiğini biliyordum. Tabii ki o daha akıllıydı. Genel olarak daha iyi bir insandı. Yetenekli. Sevilen. Sinirli bir nefes alıp, ağaç gövdesine yaslandım.

Torrin şüphesiz zihnime girmişti. Yanıma çöktü, birkaç saniye sessizlik sürdü, sonra sordu: "İyi misin?"

Boğazıma bir ağrı yayıldı, gözlerimin kenarları yanmaya başladı. "İyiyim," diye yalan söyledim.

Parmakları uyluklarını tambur gibi vurup durdu, sonra ayağa kalkmadan önce bacaklarına vurdu. "Benimle gel."

Ona öfkeyle baktım. "Nereye?"

Gövdesini saran bandı kavradı ve yayını sabitledi. "Sana ok atmayı öğretmeye."

"Yayı böyle tut," dedi Torrin, yayı kaldırıp kendi kanıyla yaptığı hedefe nişan alarak. Kolunda bir kesik açtığında nefesim kesildi ama hedefleri oluştururken ve sonra sihirle yarasını iyileştirirken hiçbir şey söylemedim.

Ben de kendimi sert biri sanırdım.

Torrin, ok kılıfından bir ok çıkardı ve yay ipine yerleştirdi. Sonra oku bıraktı ve hedefin tam ortasına isabet ettirdi.

Torrin ile antrenman yapmama hiç izin verilmedi. Annem bu konuda pek umursamıyordu ama Toby amcam ve Josie teyzem benim çok küçük olduğumu düşünüyorlardı. *"Sihir gücünü kazandıktan sonra"* diyorlardı. Sanırım başkalarının duygularını emme yeteneğim sayılmıyordu.

Torrin'in ailesinin isteğine karşı geldiğini görünce şaşırdım.

"Neden her şeyde bu kadar iyisin?" diye sordum, o bana yayı uzatırken.

O alaycı bir şekilde güldü. "Değilim."

"Öylesin." O bana bir ok verirken ben silahı havaya kaldırdım. "Sen altın çocuksun. Silah kullanmada ustasın. Sihirde ustasın. Seni seven, birbirlerini seven ebeveynlerin var."

Ben nişan alırken bahar rüzgarı üstümüzdeki yaprakları hışırdatıyordu. "Bunun için bana kızgın mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Okunu bıraktım, yine ıskaladım. Son yirmi dakikadır yaptığım gibi. "Hayır. Ben sadece..." Silahı indirerek iç geçirdim. "Onun hissettiği her şeyi hissediyorum. O olumsuz duygular bazen beni de etkiliyor."

Torrin başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Yalnız kalmayı sevdiğini biliyorum, ama o evden çıkman gerek."

Gömleğimin kumaşını çekiştirdim. "Nereye gideyim? Hepimiz bu gizli yerleşim yerinde mahsur kaldık. Asla buradan çıkamayacağız," diye mırıldandım. "Annem de bunu biliyor. Muhtemelen bu yüzden bu kadar mutsuz." Gözlerimi ona kaldırdım. "Toby amca onunla konuştu mu?"

"Denedim... nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum."

Kendi kendime başımı salladım ve başka bir ok almak için elimi uzattım.

"Evimize her zaman hoş geldin," dedi tam da ipi geri çektiğim anda.

"Biliyorum. Oraya gelmeyi seviyorum."

Okunu bıraktım ve ok onun hedef tahtasının tam ortasına isabet ettiğinde heyecan dalgası vücudumu sardı.

Torrin'in gözleri büyüdü, ağzı biraz açıldı. "Lanet olsun, Merrick. Bu konuda benden daha iyisin."

Gülümsedim. Bunun doğru olduğunu sanmıyordum, ama ilk denemem için etkileyiciydi. Tekrar vurduğumda daha da etkileyici oldu. Ve tekrar. Ve *tekrar*.

Saatlerce pratik yaptık ve kuzenimle olan bağım ve yeni keşfettiğim becerim sayesinde, içimden bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Tamam," diye şaka yaptım. "Belki de bu konuda senden daha iyiyim." Mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Teşekkürler, Torrin."

O da gurur dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ona silahı uzattım, ama Torrin başını salladı.

"O senin."

Gözlerimi kırptım, bakışlarım yay ile kuzenim arasında gidip geldi. "Ne?" "Zaten sana vermeyi planlıyordum." Göz kırptı. "Ayrıca, zaten kılıçta daha iyiyim."

Ağzım açık kaldı. "Ailenin buna bir şeyi yok mu?" diye fısıldadım, tahta silaha bakarak.

"Tabii ki." Omuz silkti. "Olmazlarsa da umurumda değil."

Görüşüm bulanıklaştı ve kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım. Geçen bir yılda çok büyümüşü, yanında ben çok küçüktüm.

Umarım ben de büyüdüğümde o kadar uzun olurum.

Eve dönerken güneş batmaya başlamıştı, masmavi gökyüzü altın ve turuncu renklere bürünmüştü. Girişe birkaç adım kalmıştı ki, pembe bir parıltı gözüme çarptı. Uzakta açan çiçekleri görünce nadir bir gülümseme belirdi yüzümde.

"Zinnias," diye fısıldadım. Gülümsemem büyüdü ve onlara doğru koştum. Bu çiçeklerin annemin kırık kalbini onaramayacağını biliyordum, ama onun bir gülümsemesi bile buna değerdi.

Belki de tüm bunlar bir işaretti. Daha iyi günlerin geleceğinin işareti.

Geri döndüğümüzde, evimin hemen önünde durduğumuzda, Torrin kolumu tuttu. "Hey. Moralinin bozuk olduğu zamanlarda beni ara, tamam mı?" Omzumu sıktı. "Her zaman senin için buradayım."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Tamam."

Bana nazikçe gülümsedi, sonra başını salladı ve uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım, duygularımı silkeledim ve uzun zamandır ilk kez gülümsemeyle içeri girdim.

"Anne, bugün ne olduğunu asla tahmin edemezsin!" diye heyecanla söyledim eve girerken, neşeli bakışlarım elimdeki çiçeklere kilitlenmişti. "Okatabiliyorum. Yani, eklemeliyim."

Artık sandalyede oturuyor değildi.

Yatakta olmalıydı.

Onun odasına koşarken, adımlarım ahşap zeminde gıcırtıya neden oldu. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım. "Ayrıca, sana biraz

Sözlerim boğazımda takıldı, önümdeki manzara karşısında tüm vücudum kaskatı kesildi. Annemin yatak direğine asılı cansız bedenine bakarken, hava ve zaman durdu.

...

Hayır...

Annem...

Güzel annem...

Hıçkırarak ağladım, dizlerim titriyordu. Boynuna dolanan ip sıkıca sarılmıştı, etrafındaki deri kızarmış ve yaralanmıştı. Ayak parmakları yere zar zor değiyordu, fikrini değiştirseydi bile onu kaderinden kurtarmaya yetmeyecek kadar uzaktaydı. Kanı ayaklarına ve parmak uçlarına toplanmıştı, koyu mor renkli kan bir lanet gibi yukarı doğru yayılıyordu.

Ne kadar zamandır yoktum?

Önümdeki manzara o kadar iğrenç, o kadar doğal olmayan bir şeydi ki midem bulandı. Ancak en korkunç şey, onun cansız bedenini görmek değildi. Hayır, en endişe verici kısım, hayatımda ilk kez, sihrimi kullanarak birini okurken *hiçbir şey* hissetmememdi. O zaman, onun acısını, öfkesini veya ıstırabını hissetmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. Onun acısını nefret ettiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğimi, hiçbir şey hissetmemekten ne kadar daha iyi olduğunu ne kadar hafife aldığımı fark ettim.

"Anne..." Sesim titriyordu. Ama cevap veremeyeceğini biliyordum. Öldüğünü biliyordum.

Korku beni hareketsiz bıraktı, gözlerimi ondan ayıramadım. Vücudu hareketsizdi, sanki havada donmuş gibiydi.

Neden bana bunu yaptı? Bana

bunu nasıl yapabildi?

Onu mutlu etmek için neden ben yetmedim? Ona bir amaç vermek için?

Ona neşe getirmek için?

Neden ben yeterli değildim?

Evimizin ön kapısı gıcırdayarak açıldı, ama benim dikkatim başka yerdeydi. "Merrick!" Torrin seslendi. "Sana oklarını vermeyi unuttum!"

Ağzımı açmaya çalıştım, ama hiçbir kelime çıkmadı. Ama onun yanında kelimelere ihtiyacım olmadığını biliyordum.

O öldü.

Sadece birkaç saniye geçti ve Torrin annemin yatak odasına daldı. Cesedini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ne kadar tatsız bir his olsa da, onun duygularının benimkilere karıştığını hissetmekten mutluydum. Bir şey hissetmek.

Hiçbir şey hissetmemekten iyiydi.

"Dışarı çıkalım," dedi ve elini omzuma koydu. "Bunu görmemelisin."

Bulanık bakışlarım, şimdiye kadar fark etmediğim, üzerinde duran küçük kağıt parçasına kaydı.

Dudaklarımı ısırdım, yüzüm sonunda buruştu ve gözlerimi annemin cesedinden kuzenime çevirdim. "Bunu okumam lazım," diye fısıldadım.

O başını salladı. "Bırak ben..."

"OKUMAK ZORUNDAYIM!" diye haykırdım, soğukkanlılığım çatladı. Torrin soldu ama başını salladı, kolu tereddütle yanına düştü.

Sanki kanım kurşuna dönüşmüş gibi hissettim ve o notu okumaya her adımda kendimin bir parçasını sonsuza dek kaybetmeye bir adım daha yaklaşıyordum.

Titrek ellerimle parşömeni tutmadan önce, zinniaları yavaşça yatağın üzerine koydum. On basit kelimeyi okuduktan sonra, dizlerimin üzerine çöktüm ve göğsümden bir hıçkırık kopardı.

Seni seviyorum, Merrick.

Bu kadar kırık olduğum için özür dilerim.

"Tanrım..." diye ağlayarak nefes nefese kaldım. "Ben de onu sevdiğimi söylemedim!"

Bu sabah... Tanrım..."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Onun kırık gülümsemesini hayal ederek daha da çok ağladım. O biliyordu. Hayatına son vereceğini biliyordu.

"Seni seviyorum, Merrick."

Vücudum titremeye başladı ve odanın sıcaklığı birkaç derece düşmüş gibi hissettim. Dizlerimi göğsüme çekip hıçkırarak ağladım, "Ben cevap vermedim... Cevap vermedim..."

Torrin yanıma diz çöktü ve boğazım ağrıyana kadar ağlarken sırtımı okşayarak beni teselli etti.

Bu benim hatam.

Onu durdurabilirdim.

Benim tarafımdan sevildiğini hissetmedi... tıpkı babamın tarafında hissetmediği gibi. Bunu ben yaptım.

Benim hatam. Benim hatam. Benim hatam.

"Merrick," diye soluk soluğa Torrin, ve ben zeminin, ellerimin ve ön kollarımın soğukla kaplandığını, soğğun ön kollarımı kapladığını fark edecek kadar bile kendimde değildim.

Torrin omuzlarımı sertçe kavradı ve beni salladı. "Bu senin hatan değil, Merrick," diye ısrar etti, düşüncelerimi okumuştı. "Sakinleşmeye çalışmalısın, buz seni öldürebilir!"

Parmaklarım hareket ettirmeye çalıştım, hareketlerim yavaştı, sanki bir heykele dönüşüyormuşum gibi.

"Bu senin hatan değil," diye sevgiyle tekrarlamaya devam etti. "Bu senin hatan değil, Merrick."

Bana zaman tanıyıp nefesimin düzelmesini bekledikten sonra, Torrin titreyen bedenimi dikleştirdi.

Üzüntü hızla öfkeye dönüştü. Çok, çok büyük bir öfke. Hayır, bu benim hatam değildi.

"Bu *onun* suçu," diye homurdandım. "Bunu ona o yaptı." "Merrick..."

Torrin beni durdurmadı, durduramadı, ben odadan, evden fırlayıp çıktığımda. Ama beni çabucak yakaladı, ve bunun sebebi sadece uzun bacakları değildi. Hayır, benim nereye gittiğimi tam olarak biliyordu.

Vicsin'in evinin önünde durduğumda avucumu kaldırdım ve içimde biriken tüm öfkeyle, tüm kırık kalbimle, ön camına bir buz parçası fırlattım. Cam çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve içeriden Heildee'nin çığlığı duyuldu.

Babamın tuğla evden koşarak çıkması sadece bir an sürdü. Kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı doğru yayılan buzı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Acıyı umursamadım, hissetmedim bile. Zihnimdeki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Kalbim.

Heildee de dışarı koştu, çocuğu da hemen arkasındaydı. Elowen, annesinin arkasına saklanarak büyük mavi gözleriyle beni süzdü.

"Merrick, ne..."

"SEN ONU ÖLDÜRDÜN!" diye bağırdım ve donmuş parçaları ulaşabildiğim her yere fırlattım. Nişanım tutmuyordu, yeni keşfettiğim gücü kavramak zordu, özellikle de bu durumda. Büyümün Vicsin'e, Heildee'ye, hatta Elowen'e isabet etmesi umurumda değildi.

Onlardan nefret ediyordum.

Hepsinden nefret ediyordum.

"*Merrick, durmalısın,*" Torrin acil bir şekilde zihnimde konuştu. Arkamda olduğunu biliyordum ve beni fiziksel olarak durdurmaya çalışmadığı için minnettardım.

Köylüler gürültüden evlerinden dışarı çıkıyor, olan biteni hayretle izliyorlardı. Vicsin yeni ailesinin önünde durdu ve onlara "İçeri girin!" diye bağırdı.

Elowen titriyordu, Heildee'nin elbisesinin kumaşını sıkıca tutarken, evlerine birbiri ardına parçalar fırlıyordu. İçeriye girerken başka bir pencere daha parçalandı ve Elowen yüksek tiz bir çığlık attı.

"Kapa çeneni, seni lanet olası velet!" diye bağırdım ona, ağlamamla birlikte sesim çatallandı.

"MERRICK!" diye bağırdı babam ve büyük bir buz parçası ön koluna kayarken homurdandı.

Hemen donakaldım, gözlerim kolundan aşağı akan kırmızı nehre kaydı. Vicsin'in öfkeli bakışları benimkilere saplandı ve ileri atıldı, kolumu sertçe tutup beni uzaklaştırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Igon, kuleden bize doğru koşarken dikkatini Vicsin'in kanlı koluna çevirdi.

"Ben hallederim," diye ısrar etti babam.

Boğuk bir kahkaha attım. "Hallettim mi?!" Kırık bakışlarım Igon'u buldu. "Annem öldü. Cesedi yatak odasında asılı duruyor."

Igon'un gözleri parladı ve bakışları Vicsin'e yöneldiğinde, babamın başı düştü.

Onun acınası yüzünü görünce dudaklarım kıvrıldı. Çok acınası görünen bir yüz.

benimkine benzer. "Git ona bak, *baba*. Git ve ona ne yaptığını gör."

Igon'un topaz rengi gözleri bana acıyarak baktı. "Belki de çocuk benimle gelmelidir."

"Hayır." Vicsin beni Ames'in çıkışına doğru çekti. "Konuşmamız gerek."

Igon kaşlarını babama doğru indirdi, ama başını sallayarak beni götürmesine izin verdi.

"Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle bağırdım, ormana girerken. "Senin gibi olmak yerine ölmeyi tercih ederim."

Babam durdu ve bana doğru döndü. "Bana karşı ne hissediyorsan hisset, oğlum, ama Elowen senin böyle davranmanı hak edecek hiçbir şey yapmadı. O senin kız kardeşin!"

Ağzım açık, şaşkın bir şekilde ona baktım. "Annemin cesedi şu anda çürüyor ve senin tek endişen Elowen'in *duyguları mı?!?*" Ellerim titreyerek kolumu çekip onun tutuşunu kırdım. Yeni keşfettiğim güçle göğsünü delmek için can atıyordum.

Vicsin orada lanet olası bir aptal gibi duruyordu.

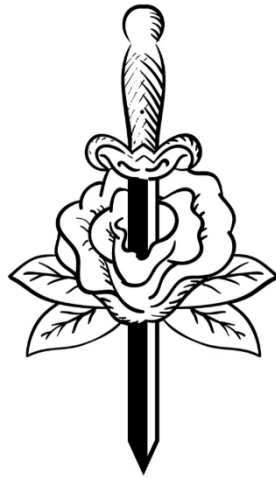
"O velet benim kardeşim değil," diye öfkeyle bağırdım. "O benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor." Konuşmaya başladı, ama onu kesip sözünü kestim. "Ve sen *hiçbir şeyden* bahsetmek istemiyor musun? Bizi hiçbir şey yokmuş gibi terk ettin. Sanki *o* hiçbir şey değilmiş gibi." Başımı salladım, onun önünde ağladığım için kendimden nefret ediyordum. "Ve şimdi yaptıklarına bak. Yaptıklarına bak."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kötü bir koca olduğumu kabul ediyorum," dedi sakın bir sesle. "Birçok hata yaptım. Ama annenin hayatını sonlandırma kararı sadece onun kararıydı. Seni nasıl etkileyeceğini düşünmeden verdiği bir karardı."

Ben gülmeden güldüm. "Başka bir kadını hamile bıraktığında bunun *beni* nasıl etkileyeceğini düşündün mü?" diye sordum ve babam gerildi. "Annemi ve beni bırakıp onunla yaşamaya başladığında bunun beni nasıl etkileyeceğini düşündün mü? Yeni ailenle birlikte olmak için? Çünkü bizi *hiç* düşünmedin. Bir an bile." Gözlerimi sildim ve köyümüze doğru geri çekildim. "Sen bencilsin ve beni iğrendiriyorsun."

Döndüm ve babam, "Seni her zaman seveceğim, Merrick," dedi.

Onun sözlerinin doğruluğunun köprücük kemiklerime yayıldığını hissederek donakaldım. "Ve ben seni her zaman nefret edeceğim," diye cevap verdim, onun da benim sözlerimin doğruluğunu hissetmesini umarak.

Onikinci Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

"Merrick..." Era sessizce, gözlerinde duygu dolu bir parıltıyla konuştu. "Çok üzgünüm. Bütün bunları yaşamak, hem de bu kadar gençken..." Gözlerini indirdi ve akan gözyaşlarını sildi. "Bu korkunç bir şey."

"Onun evinin tüm pencerelerini kırmak iyi geldi," dedim sessizce. "Elowen'in ne kadar korktuğunu hala hatırlıyorum. Ondan sonra bir süre benim yanımda olmak istemedi ve o zamanlar ben de memnun oldum. Onların mükemmel küçük ailesiyle hiçbir ilgim olsun istemedim." Dudaklarım titredi, gözyaşları yüzümden yavaşça süzüldü. "Ama daha sonra beni öldüren neydi biliyor musun? Bunca yıldır beni rahatsız eden düşünce neydi?" Yavaşça nefes verdim. "Keşke başkalarının duygularını hissedebileceğimi değil, başkalarının benim duygularımı hissedebileceğini bilseydim... Belki onu kurtarabilirdim. Belki onun kırık ruhunu rahatlatabilirdim."

Era elini yanağıma koydu, nazik ama kararlı bir şekilde. "Merrick, bu 'eğer'ler? Hayatının geri kalanında zihnini ezecekler. Hiçbiri senin hatan değildi, senin sorumluluğun da değildi." Başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi, sonra yüzümü kendininkine çekti. "Sen sadece bir çocuktun."

Ona gülümsemeye çalıştım, ama bunun acınası bir görüntü olduğunu biliyordum. Burnunun ucunu öptüm, sonra alnımı alnına dayadım. "Annemin evi sonunda satıldı. Ames o kadar küçüktü ki, çoğumuz kendi alanımıza sahip olmak için çaresizdik, ama evleri paylaşmak zorunda kalıyorduk. Tabii ki, tüm masrafları tek başıma karşılayamazdım. Bu yüzden Torrin'in yanında kaldım... ta ki onun ailesi ortadan kaybolup Igon tarafından Otacia'ya gönderilene kadar. Onların evi de satıldı. Ondan sonra babamla yaşamak zorunda kaldım. Neyse ki o benden uzak durdu..."

Derin bir nefes aldım, sonra nazikçe geri çekildim, elimi saçlarının arasından geçirdim, eli hala yanağımdaydı, beni sakinleştiriyordu.

Era daha da yaklaştı, dudakları bir anlığına benimkilere değdi. "Ondan sonra babanla hiç konuştun mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım, dudak piercingimi ısırarak. "Ben sadece... yapamadım. Onun anneme verdiği acı gibi acı çekmesini istedim. Onun anneme verdiği gibi bir acı veremeyeceğimi biliyordum, ama tek oğlunun onunla hiçbir şey yapmak istemediğini bilerek acı çekmesini istedim." Diğer elimle onun yan tarafını okşadım. "O hiç vazgeçmedi. Ve şimdi..." Derin bir nefes aldım. "Artık, başka birine bağlı olan birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum..." Tekrar iç geçirdim, sonra ona hüzünlü bir gülümseme attım. "Bu, onun yaptığını haklı çıkarmaz. Bunu doğru kılmaz, özellikle de onun bunu ele alış şeklini. Ama sanırım artık içimdeki küçük bir parça bunu anlıyor. Az da olsa."

Alnımı tekrar alnına yasladım, o benim yanağımı okşarken o mutluluk verici duyguyu hissettim.

"Artık ne kadar ikiyüzlü olduğumu biliyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Aldatmak benim için çok korkunç, affedilemez bir suçtu, ama şimdi burada, kollarımda sen varsın."

Gözleri yumuşadı ve geri çekildi. "Aldatan sen değilsin," dedi.

Sanırım haklıydı. Viola ve ben birlikte değildik. En iyi seks arkadaşlarıydık.

"Belki... ama roller tersine dönseydi, ben de tereddüt etmezdim." ona tatlı bir öpücük verdim. "Tanrılar... hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Gülümsemesini saklayarak bana bir öpücük verdi ve sonra beni kucakladı. "Aşk karmaşıktır," diye fısıldadı. "Bazen, uygun olmayan bir zamanda doğru kişiyi bulursun. Ama bu onun acımasızlığını haklı çıkarmaz. Sana kötü davranmasını haklı çıkarmaz." Beni sıkıca sarıldı. "Sen onun gibi değilsin."

Sen ona hiç benzemiyorsun.

Bu sözler içimden yumuşak bir ağlama kopardı ve Era'yı sıkıca sarıldım, o kadar sıkı ki kalplerimiz birbirine çarpıyordu. Bana karşı sabırlı davrandı, gözyaşları durana kadar birkaç dakika boyunca beni kucakladı.

Sonunda, kendimi ondan ayırmaya güç buldum. Gözlerimi silerek, dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Yani... ben senin ruh ikizin miyim?"

O da velvet loveseat'e tırmanarak üzerime oturdu. "Evet, öylesin." Dün gece söylediğimiz her şeyi hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. "Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum," diye onayladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Birkaç dakika öyle kaldık, yavaşça, sevgiyle öpüşerek. Çok güzeldi. Çok doğruydu.

"Bana bu kadar hassas bir şeyi paylaştığın için teşekkür ederim," dedi şefkatle.

"Dinlediğin için teşekkür ederim." Kanepenin yanındaki vazoya baktım ve nefesim kesildi. "Vay canına..."

"İnanılmaz." Era kucağımdan aceleyle kalktı ve vazodan zinya çiçeklerini çıkardı. Ben de yana kayarak cam kabın içine uzandım ve suya batmış anahtarı aldım.

"Bu ne sembolü?" diye hayranlıkla sordu.

Damlayan parmaklarımı ona doğru uzattım ve pirinç anahtarı döndürdüm.

"Spiral."

Anahtarı benden aldı, kapıya koştu ve anahtarı kilidin içine soktu. Bir klik sesi duyduğumuzda, pirinç anahtar diğerlerinin yanına katıldı.

Koltukta oturduğumuz yere geri döndük ve kollarımızı birbirimize doladık.

"Ne yapacağız?" Era bir süre sonra sordu, gergin kahverengi gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Eğer bir şekilde arkadaşlarımızı tekrar bulursak... buradan kaçabilir miyiz?"

Onun duygularını okudum. *Özlem. Beklenti. Korku.* Benim hissettiklerimden çok da farklı değildi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım ve onun sarı saçlarını kulağının arkasına itekledim. "Sonsuza kadar burada kalmak istemem bencilce mi?"

Gülümsedi, sonra yanağıma öptü. "Biraz." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Silas öğrenirse senin için endişelenirim. İyi kalpli biridir, ama şiddet eğilimli olabilir."

Silas'ın ne yapacağını gerçekten bilmiyordum. Onun ve Lena'nın sırrını biliyordum. Era'yı aldattığını biliyordum. Kahverengi gözlerinde kendimi kaybederken, kalbimi bir suçluluk dalgası sardı.

Ona söylemeliyim.

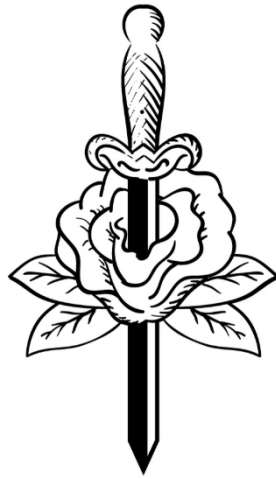
Ama sözler ağzımdan çıkmıyordu. Lena'ya ağzımı kapalı tutacağıma söz vermiştim, ayrıca Era'nın bu kadar incinmesini görmeye dayanamazdım. Peki buradan çıkmayı başarsak ne olacaktı? Her şey çok karmaşıktı.

Silas, Lena benimle olmak isterse onu seve seve bırakır mıydı, itiraz etmez miydi?

Onların sırrını sakladığımı anlasa, beni hala ister miydi? Bunu bir ihanet olarak görür müydü?

İçimdeki çatışmayı hisseden Era, eğilip yanağıma tekrar bir öpücük kondurdu. "Bir çaresini buluruz," diye fısıldadı.

Çözecektik... ve ben sadece zamanı geldiğinde beni affedeceğini umabilirdim.

On Üçüncü Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

YİRMİ BEŞİNCİ GÜN

Era ve ben ilk kez yakınlaştığımızdan bu yana on beş gün geçmişti, bu da onun içine on dört kez girdiğim anlamına geliyordu. Bu akşam on beşinci kez olacak, diye dua ettim.

Birbirimizle sevişmenin ne kadar keyifli olduğunu deneyimledikten sonra, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Bu yerden ayrılma isteğimizin azaldığını, son iki hafta içinde günlük rutinimize alıştığımızı itiraf edebilirim.

Ancak endişelendiğimiz, çıldırmak üzere olduğumuz anlar da oluyordu. Kız kardeşimizi, kuzenimizi, arkadaşlarımızı özlediğim anlar... Aylar geçmiş gibi hissediyordum, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi de hissediyordum. Yine de, kış fırtınası kulübenin pencerelerinin dışında uluyordu ve sonu görünmüyordu.

Yirmi beş günde yirmi yılı aşkın bir yaşam deneyimini kapsamak imkansız olduğundan, birbirimiz hakkında hala bilmediğimiz çok şey olduğunu düşündüm. Ama her gün yeni bir şey öğreniyorduk ve her gün onu daha çok seviyordum.

Era uyanırken, ben banyodan çıkıp saçlarımı bağlıyordum, çıplak vücudu yorganın altında sıcacık duruyordu. "Günaydın güzelim," diye sevgiyle selamladım.

Gözlerini ovuşturdu, başını bana doğru eğdi. Birkaç kez tembelce gözlerini kırptıktan sonra, bakışları bana odaklandı ve yüzünde bir kaşlarını çatma ifadesi belirdi. "Sen... sen kimsin?"

Zaman durdu.

Gözlerim

parladı.

Midem bulandı.

"Ben kimim?" Nefes nefese sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Göz kapakları birkaç kez titredi, bakışları yavaşça odanın içinde dolaşmaya başladı. "Neredeyim?"

Era'nın birkaç hafta önce bana okuduğu bir pasajı hatırlayınca damarlarımdan panik dalgaları geçti.

Toprak sakinlerinin tüm karanlık ruhları, kendi isimleri bile unutulana kadar, bir daha gün ışığını görmeden Rüiyalar Diyarı'nda hapsolacaklar.

Hayır... Biz buraya geleli bir ay bile olmamıştı! O, bir şeyleri unutmuş olamazdı. Olmazdı.

Gözlerim bulanıklaştı ve Era'nın iri gözleri bana doğru çevrildi. "Merrick."

Nefes verdim, yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü. "Lütfen bana kim olduğumu unutmadığınızı söyle."

Yüzü buruştu, avucuyla göğsünü sıktı. "Tanrılar..." Başını salladı, parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Üzgünüm... Uyandığımda kafam karıştı."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, burnumu çekerek ona doğru koştum. "Ödümü kopardın."

Onu kucakladığım anda, acınası bir şekilde ağlamaya başladı. "Era," diye teselli ettim. "Hey..."

"Seni... seni unutamıyorum..." diye hıçkırdı, parmakları sanki her an benden koparılabilir gibi derime batırdı. "Merrick, buradan gitmeliyiz!"

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Onu susturdum, ağlaması dinerken sırtını okşadım. "Buradan gideceğiz. Gideceğiz."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, aramızdaki sessizlik bozuldu. Yatak odasındaki pencerelerden biri parçalanırken, Era'nın vücudu kollarımda titredi. Soğuk rüzgar odanın her yerine esiyordu ve panik içinde bakışlarım, camın kırılmasının sebebi olan yerde duran tek taş kaydı. Birkaç saniye geçmeden, birkaç taş daha odaya girerek kalan tüm pencereleri kırdı. Rüzgar o kadar şiddetliydi ki, kırılan cam parçaları etrafımızda uçuşuyordu.

"ERA!" diye bağırdım, onu cam ve taşların saldırısından koruyarak. Cildime çarpan her parça acı verici bir şekilde batıyordu ve ben, acımasız rüzgârla mücadele ederek kapıyı kapatmak için bağırarak, elimden geldiğince çabuk bizi banyoya götürdüm.

Era'nın avuç içi göğsüne çarptı, nefes nefese kaldı ve sonunda bizi güvenli bir şekilde içeride kilitleyebildim. Ona dönüp baktığımda

"Lanet olsun" diye mırıldandım ve parlayan avucumu yanağındaki yaraya götürdüm, kanı sıcak ve ıslaktı.

Rüzgar kapıya çarparak odayı sarsıyordu. "Ne oluyor?" diye nefes nefese sordu. "Bu bize ne anlatmaya çalışıyor?"

Cevap vermedim, yarayı iyileştirmeye odaklanmıştım. Ta ki —bütün bunların sorumlusu olan şeyi görene kadar. Bazı taşlar, bizi içeri kilitlemeden önce odaya girmeyi başarmıştı.

"Bunlar ne?" Era, ahşap zeminde duran boyalı taşlardan birini almak için diz çöktüğümde fısıldadı.

Dudaklarım titredi, deseni incelerken. Nereden geldiğini hatırladım.

"Merrick?" Era yumuşak bir sesle sordu.

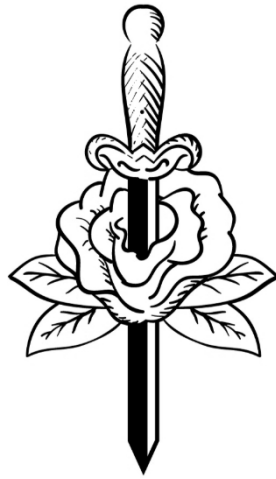
Cevapları bulmak için yeri taradım, zihnimde çarklar dönmeye başladı. "Sen bana çocukluğunu anlattıktan sonra ilk anahtarımızı bulduk," diye fısıldadım. Üzerine sarı bir güneş resmedilmiş yumuşak taşı aşağıya baktım. "Kitap..."

Vadi, kabul etmeyi reddettiğin gerçekleri sana gösterecek. O zaman, ve ancak o zaman, özgür olacaksın.

"Kabul etmek istemediğimiz gerçekler... karanlık zamanlar..." Yutkundum, elimdeki taşı sıktım. "Her biri için bir hikaye."

Avuç içimi açarak Era'ya uzattım ve o endişeyle yutkundu. "Bunu daha önce gördün mü? Kim çizdi bunları?"

Başımı salladım, midem bulanmaya başladı. "Kız kardeşim yaptı."

On Dördüncü Bölüm

MERRICK - BEŞ YIL ÖNCE

Bu akşam da diğer akşamlar gibi geçti, günlük rutinim değişmedi. Nasıl değişebilirdi ki? Benim için bir gelecek yoktu, özgürlük umudu yoktu. Elbette, kulaklarımı büyüleyip Tovagoth'u dolaşabilirdim. Ölümüne dilek tutanların arasında bir yalanı yaşayabilirdim. Belki insanlarda daha iyi otlar vardı. Daranois'in her türlü zihin eriten boktan şey ürettiğini duymuştum.

Bu eğlenceli bir kaçış olabilir.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Viola, ona sunduğum sarılmış dagga'dan bir nefes alırken - bu köydeki tek arkadaşım.

"Uçmak," diye mırıldandım, toleransımın bu sahte mutluluk haline ulaşmamı daha da zorlaştırmasından rahatsız olarak.

"Çok ilginç," diye şaka yaptı ve bana esrarı geri verdi. Mutlulukla dudaklarıma götürdüm, derin bir nefes aldım ve göğsümün arkasında bir rahatlama hissettim. Bu gerçek bir mutluluk hissi değildi, bir çiftin dudakları birbirine değdiğinde ya da bir ebeveyn çocuğunun parmak boyamalarını incelerken içimi kaplayan duygular gibi değildi.

Annemin beni çocukken kucağına aldığı zamanki his gibi değildi.

Hayır, artık o duyguları yaşamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu günlerde kimseyi okumaya zahmet etmiyordum. Duygular dayanılmazdı, hoş olmadıkları için değil, benim olmadıklarını hatırlatmaları yüzünden dayanılmaz hale geliyorlardı.

Ama bu benim duygumdu. Bu aptal bitki benim duygumdu.

Viola, ona dönüp baktığımda kaşlarını çatarak beni inceledi. "Havan yok," dedi.

Bir nefes daha. "Her zaman öyle değil miyim?"

Üst dudağını ısırarak ne söyleyeceğini düşündü. "Evet," dedi sonunda. "Ama sigara içtiğinde değil. Genelde bu noktada gülümser ve kıkırdarım."

İç geçirdim, gözlerim yanan közlere geri döndü. Viola benimle arkadaş olmaya çalıştığında şok oldum. Kimse hiç uğraşmamıştı.

Öfkeli, duygusal olarak zarar görmüş çocuk olarak ünüm, annemin kendini asarak intihar ettiği ve beni öylesine öfkeliendirdiği, babamın evindeki tüm pencereleri kırdığım günden beri sonsuza kadar kazınmıştı.

Ama Viola, yargıların kendisini etkilemesine izin vermedi. Belki de bunun nedeni, onun da kimsesi olmamasıydı. Geçen yıl Ames'e geldiğinde sadece on sekiz yaşında bir kızdı. Ailesi, Daranois bölgesinde yaşadığı köyde birçok insanın hayatını alan bir hastalıktan ölmüştü.

Şekil değiştirme yeteneği, tek başına geçirdiği aylar boyunca onu güvende tuttu ve ağaçlarda, hiçbir şeyden habersiz bir kuş gibi evimizi gözetledikten sonra, sığınacak bir yer aradı.

"Üzgünüm... bugün kafayı bulmak için biraz daha fazla aldım," diye yalan söyledim.

Hayır, kesinlikle kafam bulanıklaşmıştı, zihnim yumuşamıştı. Ama bugünün acısını silip atacak kadar değil. Yirmi birinci Kasım.

Vicsin ve Elowen dışında kimse doğum günümü hatırlamıyordu. Ve her yıl evimden uzak durmaya özen gösteriyordum, babamın annemin kalbini kırdığı günü kutlamak istemiyordum.

Zaten benim varlığımın bir anlamı yoktu. Kutlayacak ne vardı ki?

Vi ve ben birlikte kafayı bulduk, ama dışarıda uzun süre kalmadık. Bugün hava çok soğumuştü ve güneş batarken daha da soğuyacaktı. Ayrı yollara gittik ve ben endişeyle eve döndüm. Ya da daha doğrusu, Vicsin'in evine.

Torrin taşındığında o evde yaşamak daha katlanılabilir hale gelmişti, Toby amca ve Josie teyze kaybolduktan sonra bizimle kısa bir süre kalmış olsa da.

Bu yedi yıldan fazla bir süre önceydi. Beni gerçekten anlayan tek bir kişi bile olmadan geçen yedi yıl. Uzun süre Igon'a çok kızgındım, o zamanlar on altı yaşında olan kuzenimin neden tek başına Otacia'ya gitmek zorunda olduğunu anlamıyordum.

Hâlâ anlamıyordum.

Yürüyüş boyunca çenemi sıkı tuttum. Artık on dokuz yaşındaydım. Yetişkin, bu çok komikti. Onun evinde, bu köyde kalmak zorunda değildim. Ama gerçekten nereye gidebilirdim ki? Ne gibi becerilerim vardı ki?

Yay kullanmada çok iyiydim, tek gerçek becerim buydu. İnsanlara, kafama seve seve saplayacakları okları nasıl kullanacaklarını öğretip geçimimi sağlayacak değildim. Torrın görünüşe göre Otacia'da bunu yapıyordu.

Köyde yürürken herkesle göz teması kurmaktan kaçındım, eve girerken Heildee ve babamı görmezden geldim. Her akşam olduğu gibi mutfakta birlikte akşam yemeği pişiriyorlardı. Midemi bulandırıyordu. Vicsin birkaç yıl önce doğum günümün kutlanmasından nefret ettiğimi anlamıştı. Artık bu kelimeleri bile söylemiyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum

ama onlara bir bakış bile atmadım.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapattığım anda göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim. Başımı geriye eğip ahşaba yasladım.

Ağlamak istedim, ama annem öldüğü günden beri ağlayamıyordum.

Birkaç dakika tavana baktıktan sonra, paltomu çıkardım ve yatağıma doğru ağır adımlarla yürüdüm, çarşafLARımın içine kıvrılıp bir başka mutsuz günü daha atlatmak istiyordum. Ama yorganımın üzerinde bir taş duruyordu.

Elowen.

Küçük desene baktım, göğsüm öfke ve üzüntüyle ağrıyordu. Aptal taşı aldım, üzerine boyanmış magenta renkli yaprakları görünce dudaklarım kıvrıldı ve onun odasına doğru koştum.

O, neden her yıl o çiçekleri topladığımı, neden odamda olmalarından hoşlandığımı hiç anlamıyordu. Ve bugün, tüm günler içinde, bana *bunu mu* hediye ediyordu?

Onun hediyelerini, acıma duygusunu, varlığını istemiyordum. Bugün değil.

Onun odasının kapısını açtığımda donakaldım. Kız kardeşim irkildi, gözleri genişlemiş ve yaşlı bir şekilde bana baktı.

Daha fazla taş boyuyordu — düzinelerce, bazıları masasında kurumaya bırakılmıştı.

Neredeyse içgüdüsel olarak onu okudum. Kalp kırıklığı, umutsuzluk duyguları.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" diye sordum, öfkem onun hoş olmayan duygularına dönüştü. Üzüntüden çok öfkeyi tercih ederdim.

Tek yaptığı hafifçe omuz silkip, gözlerini önündeki işe indirmektir.

Bu Elowen'a hiç benzemiyordu. Çenem kaydı ve kapıyı
Onun hediyesini avucumda sıktım, şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. "Bir şey mi oldu?"

Cevap yoktu.

"Bir erkek seni incitti mi?"

Elowen burnunu çekti, ama bakışlarında hala acı vardı. "Erkeklerle ilgilenmiyorum," diye mırıldandı, tasarımına bakarak, narin fırçasını biraz daha boyaya batırdı ve devam etti.

Yüzüm kızardı. "Oh. Bilmiyordum."

Parlak gözlerini devirdi, sonra elini sallayarak reddetti. "Öyle değil. Onları çekici buluyorum. Ama erkek arkadaş bulmaktan daha önemli şeyler var."

"Mesela... küçük taşları boyamak gibi mi?"

Kafasını salladı. "Küçük taşları boyamak gibi." Bitirdiği tasarımını yanına koyarak homurdandı. "Benim yaşımdaki erkeklerin ruhu yokmuş gibi geliyor bana." Büyük, turkuaz gözleri yana kayarak pencereden dışarı baktı. "Beni önemseyen birini istiyorum. Sadece onlara sunabileceğim şeyleri değil."

Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Ben sadece... burada çok az insan var," diye devam etti, omuzları düşerek. "Seçebileceğim tek seçenek bu mu?"

El daha önce bana hiç içini açmamıştı, onu suçlamıyordum. Aslında, son zamanlarda neden onunla daha fazla zaman geçirdiğimi ben de bilmiyordum. Onun yenilmiş ifadesini incelerken, yumuşak bir sesle sordum, "Gerçekten bu yüzden mi üzgünsün?"

Yalanını anlayacağımı bildiği için cevap vermedi.

"Seçebileceğim tek seçenek bu mu?"

Onun sözlerinin bir partnerden çok, kardeşi olarak kiminle mahsur kaldığıyla ilgili olup olmadığını merak ettim.

Onun gözyaşlarının romantizm eksikliğinden kaynaklandığını varsayarak, iç geçirdim. "İnan bana, anlıyorum."

Elowen, Viola'nın Igon'un kulesinde günlerinin çoğunu geçiren genç bir adam olan Osrel ile kütüphanesine doğru yürüdüğünü izledi. El'in acınası bakışları ve üzgün gülümsemesinden, benim ona aşık olduğumu düşündüğünü anladım.

Hiç de değil. Viola güzeldi, ama onun tercihi olmadığını biliyordum — köyümüzdeki kızlardan birine olan duygularını hissetmişim.

"Astair laneti olmalı," diye alay etti El, sonra yüzümün asıldığını görünce ifadesi değişti. "Öyle demek istemedim... Benim demek istediğim..."

Dışarıdan gelen yüksek sesler üzerine Elowen ayağa kalktı ve pencereye koşarak dışarıya baktı. "Kim..."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri camı sıkıca tutarken nefesini tutmuştu.

"Ne?" diye sordum.

"Sanırım... Sanırım Torrin geri dönmüş."

Hemen pencereye koştum. Onu gördüğümde gözlerim anında yaşlarla doldu.

Kuzenim. On altı yaşından beri ortada yoktu.

Yüzünün çoğu kapüşonla örtülüydü, ama yine de koyu renkli gözlerini ve kızarmış burnunun ucunu görebiliyordum. Kollarında, yüzü göğsüne yaslanmış, bakır rengi saçları olan bir kız vardı.

Elowen ve ben merdivenlerden aşağı koştuk ve babam kapıyı açtığı anda ana kata ulaştık.

"Torrin?!" Vicsin nefesini tuttu, geniş gözleri kucağındaki kişiye, sonra da yanında duran diğer bakır saçlı kadına kaydı.

Tanrılar, titriyorlardı.

"Lütfen, içeri girebilir miyiz?" diye sordu Torrin.

"Tanrılar adına, elbette." Vicsin kenara çekildi. "Girin," diye ısrar etti.

Torrin, El'i veya beni fark etmedi bile; tüm dikkati, hemen kanepeye götürdüğü kıza yönelmişti. Kız uyuyordu ya da baygındı, emin değildim. Torrin hızla kızın botlarını, sonra da çoraplarını çıkardı. Ayakları kızarmıştı, ayakkabıları böyle soğuk bir sonbahar için yeterli yalıtım sağlamıyordu.

Heildee kıvrıcık bordo saçlarını bağladı. "Biraz battaniye getireyim!" dedi ve yukarı koştu.

Kuzenim güzel kızın alnını eliyle okşadı. "Lena," diye mırıldandı. "Başardık."

"Bizi içeri aldığınız için teşekkürler," dedi kahverengi gözlü kadın burnunu silerken, rahatlamamanın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Vicsin elini omzuna koydu. "Torrin aileden biri, bu da senin de aileden biri olduğun anlamına geliyor."

Hırıldamaktan kendimi zor tuttum.

Evet, Vicsin yılın aile babasıdır. Yüzyılın aile babasıdır.

Karanlık düşüncelerime kapılırken, beyaz saçlı kuzenim dönüp gözleri fal taşı gibi açarak önce beni, sonra da kız kardeşimi süzdü.

"Merrick," diye fısıldadı Torrin ve sonra bana koşarak sarıldı. "Tanrım... çok değişmişsin."

Kollarımı ona doladığımda ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Seni özledim.

"Ben de seni özledim dostum."

Gözlerinde yaşlarla bana sırtarak geri çekildi. "Ve sen..." Elowen'a döndü. "Seni son gördüğümde küçücük bir şeydi." Elowen ensesini ovuşturdu. "Hala çok büyük değilim."

Bu doğruydu. Kuzenimiz Torrin'den tam bir buçuk boy uzundu.
onu

. Torrin ona gülümsedi ve ben kanepeye işaret ettim. "Kız kim?"

Derin bir nefes aldı ve pelerininin kapüşonunu indirdi. "Adı
Lena. Otacia'lı bir büyücü." Karanlık bakışları uyuyan kıza geri döndü. "İgon
bana ondan bahsetti. O önemli biri."

Kız, Lena, yavaşça kıpırdanmaya başladı ve Torrin aceleyle yanına
gitti. "Hey," diye fısıldadı, yanına oturarak.

Göz kapakları yavaşça açılmaya başladı ve parlak, yeşil gözleri ortaya
çıktı. "Torrin... nerede..." Bilinci tamamen yerine geldiğinde, birden ayağa
fırladı, göğsü hızla inip kalkarken etrafına gergin bir şekilde bakındı.

"Güvendesin!" Torrin, ellerini kızın omuzlarına koyarak onu
sakinleştirdi. "Güvendesin."

Elimde değildi, onun duygularını okudum, kızın duygularını okudum, kız
hafifçe ağlarken Torrin onu kollarının arasına aldı.

Aşk.

Tanrılar, bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Böyle değil... Kesinlikle
kendi hayatımda değil.

Diğer kadın koşarak geldi ve Lena, ona sarıldığında "Anne" diye bağırdı.

Sonra Lena beni fark ettiğinde, yutkundum ve duygularımı bastırdım.

Lena ağlamayı kesip gözlerini sildi.

Torrin boğazını temizledi. "Bunlar kuzenlerim Merrick ve Elowen," dedi
ve başını bize doğru eğdi. Sonra kadına ve kıza işaret etti. "Bunlar Lena ve
Minerva."

"Merhaba," dedi Elowen yumuşak bir sesle, ikisine de
nazik bir gülümsemeyle. "Tanrım..." diye fısıldadı Lena.

"Büyücüler."

"Burada herkes büyücü, unuttun mu?" Lena'nın gözleri Torrin'inkilere
kayarken Torrin'in gülümsemesi genişledi. Sonra Lena da gülümsedi.

"İnanılmaz," dedi Minerva. "Keşke burayı yıllar önce bilseydik."

Vicsin mutfaktaydı, kokusundan anlaşıldığı kadarıyla çorba ısıtıyordu.
"Bu yeri gizli tutmak için harika bir iş çıkardık. İgon, bizim Yüce'miz, bir
kuleye sahip. Yerleşime girdiğinizde onu görmüşsünüzdür." Metal kaşık,
karışımı karıştırırken yumuşak bir tırmalama sesi çıkardı. "Çam ağaçlarının
arasında kayboluyor ama gözetleme için çok uygun."

Heildee elinde ağır bir yorganla merdivenlerden aşağı koştu ve Lena, yorganın üzerine yerleştirilmesiyle utangaç bir gülümseme ve bir teşekkür sundu.

"Yolculuğumuz sırasında botları yıprandı," diye açıkladı Torrin. "Ayaklarını sıcak tutmak zor." Babama baktı. "Burada kalabilir miyiz?"

Vicsin hemen cevap verdi. "Tabii ki. Yatağınız hala tavan arasında ve bodrumda da yerimiz var. İkiniz için yatak bulmaya çalışacağız."

"Lena benim yatağımı alabilir..."

"Hayır," diye ısrar etti Lena, Torrin'in koluna nazikçe dokunarak. "Şimdilik burada iyiyim."

"Ama..."

"Beni haftalarca taşıdın, Torrin." O ona kaşlarını çatı, o da aynı şekilde kaşlarını çatı. "Lütfen, git kendi yatağında uyu, lanet olsun."

"Ben kanepede yatacağım," dedi Minerva. "Lena, sen Torrin'in yanında, üst katta yatabilirsin."

Gözleri annesine doğru büyüdü.

"Bu sadece senin için değil," diye ısrar etti Minerva, gözleri Lena'yı değerlendirircesine.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadı, ama sözleri Lena'nın gözlerinde bir duygu dalgası yarattı ve Lena yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Torrin Lena'yı kaldırmak için uzandı, ama Lena kendi başına yukarı çıkmakta ısrar etti.

Gecenin geri kalanı bir anda geçti. Lena sıcak bir duş aldı, Torrin at gibi yemek yerken Minerva da aynısını yaptı. Kısa bir süre sonra Minerva kanepede sızdı, Vicsin, Heildee ve Elowen kendi odalarına çekildiler.

Düşün çalıştığını duyabiliyordum, bu da Lena'nın Torrin'in yatak odasında yalnız olduğu anlamına geliyordu. Çoğu insanla konuşmaktan hoşlanmazdım, ama bu yeni kıza olan merakım beni kapıyı hafifçe tıklatmaya itti.

Sonra ne kadar bencil davrandığımı fark ettim. Muhtemelen çok yorgundu.

Kafamı salladım, kendime kızdım ve odama dönmeye hazırdım ki, diğer taraftan yumuşak bir "*Girin*" sesi duydum.

Yutkundum ve kapıyı yavaşça açarak Lena'nın şaşkın ifadesiyle karşılaştım.

"Selam," dedim, ellerimi cebime sokarak, biraz garip bir şekilde.

Lena başucuna yaslanmış oturuyordu, Heildee'nin yorganı onu sıcak tutuyordu. "Selam," diye cevap verdi.

Çok tatlıydı. Büyük, yeşil gözleri vardı. Uzun, bakır rengi saçları vardı. Yanaklarında ve burnunda hafif çiller dans ediyordu.

Onu istemeden okudum, gerginliğini, yorgunluğunu hissettim. Merakını.

"Gözlerin," diye fısıldadı.

Ona doğru yürüdüm ve yatağın ucuna oturdum. "Ben bir empati yeteneğine sahibim. Bu benim yeteneğim, başkalarının duygularını hissetmek." Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerimi işaret ettim. "Ancak değişen irislerim beni ele veriyor."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sık sık kendimde bir yetenek olup olmadığını merak ediyorum, ama henüz farkında değilim."

"Bu mümkün. Ben yeteneğimi küçük bir çocukken keşfettim, ama Elowen birkaç yıl öncesine kadar acıyı ortadan kaldırma yeteneğinin farkında değildi."

"Acıyı dindirmek..." Diye iç geçirdi. "Ben sihrimi pek kullanmadım. Kullanmaya çok korkuyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. İnsanlar arasında yaşayıp özgür hissedebileceğimi hayal edemiyorum."

Gözlerinde bir şey parladı, korkunç bir duygu göğsüme yükseldi.

Nostalji mi? Kalp kırıklığı mı?

Gözleri benimkilere sabitlenmişken, Lena yorganı kenara itti ve küçük, şişmiş karnını ortaya çıkardığında hafif bir çığlık attım.

"Hamile misin?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Tanrım, o kadar gençti ki.

"Ben de bilmiyordum, ayrılana kadar," dedi sessizce, elini hafif şişkin karnına koyarak.

Torin'in onun için bu kadar endişelenmesine şaşmamalı. "Bu..." Yutkundum ve Lena, aptal gibi kekeleyişim için kaşlarını çattı. "Bebek Torin'in mi?"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Hayır!" Yüzü kızardı, yanakları kıpkırmızı oldu. "O sadece benim çok değerli bir arkadaşım."

Benim yüzüm de kızardı. Belki de onların duygularını okurken yanlış anlamıştım. "Oh... özür dilerim. Varsayımda bulunmamalıydım."

Dürüst olmak gerekirse, cesur sorumdan dolayı, beni odadan atsa bile ona kızmazdım. Ama Lena yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım bu makul bir varsayımdı." Yine yorganın içine sarıldı. "Otacia'lı bir adama aşığım. Bebek onun."

"Seninle seyahat etmek istemedi mi?"

Gülümsemesi yavaşça kayboldu. "O bir insan."

Torrin duştan çıkmış, saçları ıslak ve dağınık halde odaya girdiğinde kapı gıcırdadı. Kahretsin, beline sadece bir havlu sarılmıştı ve bu, onun yokluğunda ne kadar kaslı hale geldiğini gösteriyordu.

Lena'nın gözleri parladı ve ellerine baktı.

Başka birine aşık olabilir, ama Torrin'e olan çekiciliğini inkar edemezdi. Gerçi çoğu kadının da aynı şeyi hissedeceğini tahmin ediyordum.

Egzersiz yapmaya başlamam lazım.

"Otacia tüm büyücülere ölüm emri verdi," diye araya girdi Torrin, giyecek bir şeyler bulmak için şifonyerine doğru yürüdü. "Onun ve annesinin ölümlerini sahte gösterdik."

"Öldürme emri mi? Kahretsin..."

Torrin, kendisine çok dar gelen bir gömleği giyerken kaşlarını çattı. Bu kıyafetleri en son giydiğinden bu yana birkaç yıl geçmişti ve bu kıyafetler, şu anki yetişkin halinden çok, gençlik yıllarına daha uygun olan kıyafetlerdi.

"Artık sıska bir on altı yaşındaki çocuk değilsin," diye alay ettim.

Gülümsedi ve bir eşofman altı aldıktan sonra odadan çıktı.

"Evinden ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. "Ama ben senin için buradayım. Hepimiz buradayız."

"Teşekkür ederim..." dedi, yüzünü buruşturarak adımı hatırlamaya çalıştı.

"Merrick."

Bana minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Merrick."

Garip bir gülümsemeyle odadan çıktım ve yeni ev arkadaşına hak ettiği rahatlığı verdim.

Sonra Elowen'in kapısını çaldım ve sessizce içeri girdim. Ağır yorganın altında kıvrılmış, derin uykudaydı.

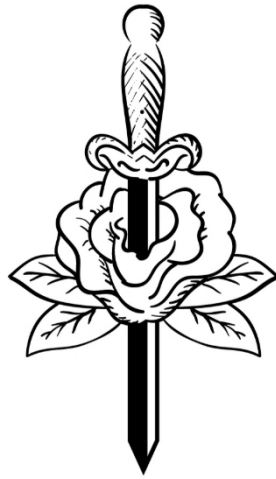
Onu ve ona sunmak istediğim ilişkiyi düşünürken kalbim sızladı. Bu yerde hepimiz yalnızdık... hepimiz bir bağ arıyorduk. Ve ben bunu ondan defalarca esirgemiştim. Ona daha fazlasını sunabilir miydim, onun istediği kardeş olabilirdim mi bilmiyordum.

Ama bu bir başlangıçtı.

Bir parşömen parçasına bir not yazdım ve sabah okumasını bekledim.

Hediyem için teşekkür ederim.

-Merrick

On Beşinci Bölüm

MERRICK - BEŞ YIL ÖNCE

İki ay sonra...

7 Ocak, yılın diğer günleri gibi sıradan bir gündü. Ama gece yarısı kalbimin korkunç bir şekilde sıkışmasıyla uyandığımda, bu tarihi bir daha asla aynı şekilde görmeyeceğimi anladım.

Göğsümü sıktım ve terleyen vücudumdan battaniyeyi attım. Kalbim çarparken, gözlerimi sıkıca kapattım ve bana olanları anlamaya çalıştım.

Sonra onun çığlığını, çaresiz haykırışını duydum. Yoksa *hissettim* mi? Torrin aceleyle Elowen'in odasına girerken ben de yatak odamdan dışarı koştum. Onu yakından takip ettim.

"Ne oluyor?!" Elowen panik içinde, uykulu bir şekilde yataktan kalkıp gözlerini ovuşturdu.

Torrin'in sesi kırık bir fısıltıdan ibaretti. "Bebek."

Tanrılar. Hayır.

Torrin bize hızlıca talimatlar verdi. O bir bez parçasını soğuk suyla ıslatırken, ben bir avuç dolusu havlu topladım. Sonra ona doğru koştuk.

Onu yerde acı içinde gördüğüm anda kalbim parçalandı. "Lütfen, yardım edin," diye ağladı. Elowen hızla başını salladı, ona koştu ve avucunu karnına koydu. Torrin diğer tarafına koştu, bez parçasını alnına tuttu ve sakın kalmak için elinden geleni yaptı.

Ben ise orada donakaldım.

Elowen'in avuç içleri parlıyordu, odak noktası sarsılmazdı. Lena'nın sesi zayıf ve kırık bir şekilde "Bebek iyi mi?" diye sordu.

Sessizliğin saniyeleri saatler gibi geçti ve Elowen'in parıltısı sönünce... duyguları bana yürek parçalayan gerçeği söylediğinde, damarlarım korkuyla doldu.

Kız kardeşimin yüzünden gözyaşları süzüldü. "Ben... çok üzgünüm, Lena."

Onun sözleri kafamda yankılanırken, etrafımdaki sesler boğuklaşmaya başladı. Bu duygular, herkesin hisleri, beni sarsmıştı.

Çok fazla. Çok fazla. Çok fazla.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Onu kapatamıyordum. Neden kap kapatamıyordum?
alı

mi? Başka bir kasılma Lena'yı mahvetti ve beni sersemliğimden uyandırdı.

. Hemen yanına koştum. "Bir şey yap," diye Elowen'e seslendim. "Yapamam!" diye bağırdı. "Bebegin kalp atışı yok."

Nefesim titriyordu ve Lena'nın acısı benim acım haline geldiğinde gözlerimi tekrar kapattım.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi açarken küfrettim. Kahretsin. Lena kanlar içindeydi. Çok fazla kan vardı.

"Vücudun bebeği dışarı atıyor," dedi Elowen titrek bir sesle. "Ben... ağrını dindirebilirim."

Lena hemen itiraz etti ve ben sakın bir şekilde, "Sadece onun yanında olmamız gerekiyor, Elowen," dedim.

Lena'nın parçalanmış bakışları benimkilerle buluştu ve başını salladı.

Ne kadar süre birlikte kaldığımızı bilmiyordum, ne zaman onun yanına diz çöküp, o cehennemi yaşarken elini tuttuğumu bilmiyordum. Onun hissettiği her acı dalgasını hissettim, gözyaşlarım onun yüzünden akarken benim yüzümden de akıyordu.

Elimdeki eli çok sıcaktı. "Ateşi çok yüksek." Torrin fısıldadı, "Biliyorum."

Elowen'in havlusuna sarılmış küçük çocuğu gördüğümde boğazım düğümlendi.

"Yapamıyorum," diye boğuk bir sesle söyledi Lena. "Lütfen, lütfen, bakamıyorum!"

Bundan daha yıkıcı ne olabilir ki? Ebeveynini kaybetmenin korkunç acısını biliyordum... ama bir çocuğu kaybetmek...

Keskin bir acı beni düşüncelerimden kopardı. İçgüdüsel olarak, Lena'nın elinden elimi çektim. "Kahretsin!" Kızarmış etime bakarak gözlerim parladı.

Tanrım.

Ateş... Ateş alıyordu!

"Merrick... ben ne yaptım..."

Torrin hemen Lena'yı kucağına aldı, kanı giysilerini lekeliyordu. Odadan, sonra da evimizden dışarı koştu, Elowen ve ben onun peşinden gittik.

"Gidin, ikiniz!" Ames'in hemen dışında ona yetiştiğimizde Torrin bize bağırdı. Lena yerde yatıyordu, etrafındaki kar onun ısısından eriyordu. "Bu çok tehlikeli!"

"Ama Torrin..." diye
başladım. "GİDİN!"

İkimiz de tereddüt ettik, sonra geri koştuk.

Torrin ateşini almıştı. Onu kurtarabilirdi. Bunu biliyordum.

Sonraki yirmi dakika bulanık bir şekilde geçti. Evden aceleyle çıkarken uyanmış olan Minerva'ya haber vermek çok zordu. Lena ve Torrin nihayet geri döndüklerinde, Lena'nın vücudunu kaplayan kabarcıklar ve Torrin'in hasar görmüş eli hem yıkıcı hem de rahatlatıcıydı.

Özverili kuzenim, Elowen'in onun yerine Lena'yı iyileştirmesini ısrar etti, bu da benim onun yaralarını tedavi etmemi gerektirdi, ikimiz de benim büyümün hasarı tamamen onarmak için yeterli olmadığını bilmemize rağmen. Torrin tüm bu süre boyunca sessizdi, bakışları odaklanmamış bir şekilde yere bakıyordu.

Bütün akşam boyunca iyileştirme çalışması yaptıktan sonra, kız kardeşimin derin bir uykuya dalacağını düşünmüştüm. Ancak ertesi sabah onu evimizin arkasında, karda diz çökmüş halde buldum.

"El?" diye dikkatlice sordum.

O, yeni kazılmış bir mezara boyalı taşları birbiri ardına yerleştirirken dudaklarım titredi. "Lena'ya sormadım. Ama... bebeği gömdüm."

Titriyordu. On dört yaşındaki kız kardeşim, annemle babamı ayırdığı günden beri benim için bir baş belası olmuştu. Ama şimdi onun bir güç olduğunu anladım. Onu hiç takdir etmediğim kadar güçlü ve yetenekliydi. Cesur, şefkatli ve güçlüydü. Çok güçlüydü.

"O bakamadı... Onu suçlamıyorum." Diye iç geçirdi. "Ama ben bakmak zorundaydım. Bir gün o da görmek isterse diye bilmek zorundaydım." Gözyaşlı gözlerini kaldırdı ve bana en acınası, kırık bir gülümsemeyle, boyadığı bir taşı gösterdi. Etrafında çizgiler uzanan sarı bir daire. "Bir oğul."

Üst dudağımı ısırdım, gözlerimin arkasında bir baskı hissettim. Elowen son taşı çocuğun mezarına koyup ayağa kalktığı anda, onu kollarımın arasına aldım.

Daha önce kız kardeşimi hiç kucaklamamıştım.

Başını bana dayayan Elowen, kollarımda ağlayarak göğsüme yaslandı.

Sırtını okşadım, sonra onu sıkıca sarıldım. "Sen çok güçlüsün El. Çok cesursun."

"Ben..." Nefes nefese, hıçkırarak, "Artık benden nefret etmeni istemiyorum. Lütfen, lütfen artık benden nefret etme."

"El... Nefret etmiyorum." Kalbim parçalandı. "Seni seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde benden uzaklaştı. "Ne dedin sen?"

Ona bu kelimeleri hiç söylememiştim. Babamızın yanlışları onun suçu olmamasına rağmen, onu hep bir kenara itmiştim.

Göz yaşlarını sildim. "Hadi ama. Sevmediğim birinin erkek dramlarını ve boyalı taş hikayelerini dinlemezdi."

Aynı anda hem güldü hem ağladı ve beni tekrar kucakladı. "Ben de seni seviyorum Merrick," diye fısıldadı. "Çok seviyorum. Seni hep örnek aldım."

Suçluluk duygusu zihnimi kapladı. "Nedenini bilmiyorum. Tek yaptığım düşünmek ve sigara içmek." Ağlayarak güldü. "Berbat bir ağabey oldum."

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı. "Acı çekiyordun ve bunun için üzgünüm."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı ve cevap vermedim, sadece titremeyen bedenini kucaklamaya devam ettim.

Ama sonra bakışlarım yükseldi ve en çok nefret ettiğim adamın gözleriyle buluştu.

Gözyaşlı gözleri, yumuşak gülümsemesi... Kız kardeşimin rahatlaması, babamın rahatlamasıyla yer değiştirdi. İki çocuğunun birbirine bağlanmasının ona verdiği mutlulukla.

Ve bu beni öfkелendirdi.

Elowen'i itekledim, yüzü acı ve şaşkınlıkla buruştu, sonra tek kelime etmeden ormana doğru fırladım, hediyemin kapağını çarparak kapattım.

Siktir et

onu!

Siktir et

onu!

SİKTİR ET ONU!

Her zamanki ağacıma vardığımda, esrar içmedim. Bağırmadım, bir şeyleri kırmadım. Duyarsızlaşmadım.

Ağladım.

Gözlerim şişene kadar, boğazım ağrıyana kadar ağladım. Lena için, oğlu için ağladım. Torrin için, Elowen için ağladım.

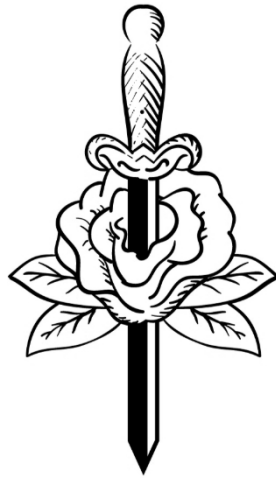
Annem için ağladım. *Kendim* için ağladım.

Yıllardır içimde tuttuğum gözyaşları sel gibi akıyordu. Ve ne kadar ağlasam da, gözyaşlarımın kaynağı asla kuruyamayacağını biliyordum. Hayır, artık kimse beni düzeltemezdi.

Her zaman acı çeken bir oğul, kin dolu bir kardeş olacaktım. Her zaman mesafeli, soğuk ve gerçek bağlardan korkacak bir insan olacaktım. Her zaman

geçmişin, mor uzuvları olan o sert cesedin peşini bırakmayacaktı. Onu anlamaya çalıştığım anda beni esir alan, geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar sarsan o boşluk.

Sonsuza kadar zarar görmüş. Sonsuza kadar kırılmış, tıpkı onun gibi.

On Altıncı Bölüm

ERABELLA - ŞİMDİ

Hikayesini bitirdiğinde gözyaşları yüzümden süzüldü, kırıklığını gördüm —yüzündeki suçluluk duygusunu gördüm.

"Ona çok kötü davrandım, Era," diye fısıldadı, gözlerini silerek. "Oysa o bana sadece sevgi göstermişti. O kadar travmatik bir deneyimden sonra teselliye ihtiyacı olduğunda, kollarımda ağlarken bile onu itip kakmıştım."

"Merrick," diye başladım, avucumu göğsüne bastırarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sen de acı çekiyordun."

"Ben hep kırık kalacağım," diye fısıldadı kederle. "Sen anlamıyorsun. O gün anneme uzandığımda, onu okuduğumda... Bu beni değiştirdi, Era." Burnunu sildi, başını salladı. "Bu kişi olmaktan nefret ediyorum. Çevremdekilerden kopuk olmaktan nefret ediyorum. Umursamıyormuş gibi davranmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum..."

Sabırlıydım, söylemesi gerekenleri söylemesine izin verdim, parlak gözleri yerde dolaşıyordu.

Burnunu çekti. "Kim olduğumdan nefret ediyorum. Olduğum kişiden nefret ediyorum. Travma dışında kendimi tanımıyorum. Acı dışında."

"Merrick..." Kollarımı ona doladım, göğsüme yaslanan sessiz hıçkırıklarını hissederken, göğsümün arasında bir keder belirdi.

"Ama asıl nefret ettiğim şey... kabul edemediğim gerçek..." Boğazı düğümlendi, ağlaması acı dolu bir hırıltıya dönüştü. "Hâlâ onu seven bir parçam olması!"

Yumuşak bir nefes aldım, itirafıyla kalbimin her parçası sıkıştı.

Sözleri nefes nefese ağlayarak çıktı. "Babamın ölümünü izleyip hiçbir şey yapmadığım için nefret ediyorum. Hayatının son anlarında gözleri benimkilere kilitlendiğinde..." Durdu, daha da şiddetli ağlayarak. "...ve kendi acımasızlığımla, ifademi nötr tuttum. Ölümünün beni incittiğini ona göstermedim, ama incitti! Tanrılar, incitti... incitti..."

Onu kendime doğru çekip, parmaklarımı saçlarına geçirdim, ona her zaman hak ettiği ama hiç alamadığı dokunuşu ve rahatlığı verdim. Bir çocuğun büyürken alması gereken, onsuz yaşamayı öğrenmemesi gereken türden bir sevgi verdim.

"Ve ben bunun zafer olduğunu düşündüm," diye devam etti, neredeyse acı bir şekilde. "Bana bu kadar acı çektiren bu adamın, ona değer verdiğimi görme ayrıcalığına sahip olmamasını... Gözlerimde, her şeye rağmen ona karşı hala bir parça sevgi olduğunu görmemesini. Ve bu beni öldürüyor, Era. Ona bunu yapmış olmam beni öldürüyor." Geri çekildi, gözlerinin akı parlak kırmızıydı, soluk mavi göz bebekleriyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı, yüzü buruşarak. "Her iki ebeveynim de benim onları sevmediğime inanarak öldüler."

Yüzünü tuttum, tüm acısını, suçluluk duygusunu alıp yerine rahatlama duygusuyla doldurabilmeyi o kadar çok istedim ki. "Merrick." Başımı salladım. "Önce annen baban sana zarar verdi. Sana verilen kaderi nasıl karşıladığın için suçluluk duymamalısın. Seninle ilgili hissettikleri acı, kendi eksikliklerinden, kendi başarısızlıklarından kaynaklanıyordu, senin yaptıklarından değil."

Merrick'in dudakları titredi, gözleri karardı, şüphesiz sözlerimin doğruluğunu hissediyordu.

"Kalbin çok güzel," diye fısıldadım. "Evren seni kaç kez yıkmaya çalışsa da, sana haksızlık edenler olsa da, sen hala bu kadar şefkatli, empatik, sevgi dolu bir adamsın."

Başını reddederek salladı. "Çok uzun süre kendimi kapattım," diye itiraz etti, beni süzerken gözleri yumuşadı. "Ama senin yanında, yeniden hissetmeye başladım. Sen..." Parmakları yanağımı okşadı. "Sen benim istediğim her şeysin. Kendimi dilemekten alıkoyduğum bir rüya, çünkü birinin ruhumu özenle tutacağını hiç düşünmemiştim. Birinin bundan tiksineceğini."

Tanrılar, onun ruhunu *çok seviyordum*. Onu çok değerli buluyordum. Keşke o da benim bu duyguyu ne kadar derinden paylaştığını bilseydi. Ama gerçek şu ki, beni tamamen tanırsa, sakladığım tüm sırları öğrenirse, benim ruhumdan tiksinecek olanın o olacağından korkuyordum.

Kendi utancım beni yiyip bitiriyordu ve Merrick'in şu anda beni okuyamadığına minnettardım.

Yaptıklarımı bilse beni hala sevebilir miydi? Ona söylemekten kaçındım, tüm varlığımla bu illüzyonun beni buna zorlamayacağını, itirafımın son anahtar için gerekli olmadığını umuyordum.

Geçmişimi ve geçmişimdeki o korkunç sözleri, ürkütücü bir arka plan gürültüsü örtüsü gibi gömdüm.

"Seni seven herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella."

Eğildim ve dudaklarına yumuşakça öptüm, sonra gözyaşlı gözlerimiz buluşabilsin diye biraz uzaklaştım. "Ben de seni hayal ettim," diye fısıldadım. "Hayatım boyunca."

Merrick parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve beni tutkulu bir öpücüğe sürükledi. Dillerimiz dans etti, bacaklarımin arasında hissettiğim acı, kaç kez bir araya geldiğimize rağmen artıyordu.

Nefes almak için ayrıldıktan sonra, kapının diğer tarafındaki sessizlik dikkatimizi çekti.

Hayır, sessizlik değil.

Kuşların cıvıltısı.

Şaşkın bakışlar attık, sonra ayağa kalktık ve Merrick banyo kapısını açtı. Hemen dikkatim pencerelere kaydı; kırılmamış camlara, parlak mavi gökyüzüne ve arkasındaki yemyeşil bitkilere.

Kar gitmişti ve orada, yatak örtülerimizin üzerinde, son anahtar yatıyordu.

Nefes nefese, üzerine kazınmış pentagramı incelerken ona doğru koştum. Yay.

Özgürüz!

Birbirimize geniş gülümsemeler attık ve kapıya doğru koştuk. hızlı çalıştım, son kilide anahtarı sokarken heyecanla titriyordum.

Tık.

Kolu çevirdim ve koştum, canlı çimler ayaklarımin altını gıdıklıyordu. Sevinçle bağırdım, yüzümü yukarı kaldırıp güneşin sıcaklığını hissettim. "Başardık!" diye sevindim.

Sonra onun ağladığını duydum.

Başım döndü ve Merrick'in bakışlarını takip ettiğimde, ben de duygulara kapıldım. Uzakta, yaz rüzgârında sallanan yüzlerce magenta rengi çiçek nefesimi kesti.

Zinya çiçekleri.

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Sekiz gün önce, Merrick ve ben nihayet kulübeden kaçmıştık, ama karşımızda başka bir kilitli kapı vardı.

"*Henüz özgür değiliz,*" diye mırıldandı, buradaki tek diğer kapının tek anahtar deliğine bakarak — metal, belki de çelikten yapılmış, taşın içine gömülü bir kapı.

Son sembol, on köşeli bir yıldız olan dekagram gibi görünüyordu.

Alanın çevresini araştırdık ama bizi içeride tutan tortul kayalardan başka bir şey bulamadık. Olması gerektiği kadar üzülmemiştim, ama sanırım bunun nedeni, birkaç haftadır yaşadığımız küçük eve hala erişebiliyor olmamızdı.

Ve şelale. Tanrılar, ne kadar güzeldi. Bir kez daha başka bir zorluğun bizi beklediğini kabul ettikten sonra, ılık, berrak suya ellerimizi daldırmıştık. Her gün içinde yüzerek eğlenmiştik, aramızda kalan sırların ipuçlarını ararken.

Ben kendiminkini söylemekten kaçındım.

Merrick, bedenlerimiz birleştikten beri her sabah yaptığı gibi, uyanır uyanmaz şakağıma öpücük kondururdu. Bir aydan fazladır arkadaşlarımızdan uzaktaydık ve ne zaman korku beni pençesine almak istese, Merrick beni teselli etmek için yanımda olurdu. Kulübemizde okuduğum her şeye göre, burada zaman farklı işliyordu. Günlerin gerçek dünyada nasıl geçtiğini bilmenin bir yolu yoktu.

Eğer oradan çıkabilirsek tabii.

Yolculuğumuza çıkana kadar inançlı biri olmasam da, Tithara'dan rehberlik etmesini dilemiştim. Bilgelik için yalvarırken, Merrick'e gerçeği, o günü anlatmak zorunda kalmamak için de yalvarıyordum.

Bu benim için bencilce miydi? O bana ruhunu açmış, en karanlık anlarını anlatmıştı. Aradaki fark, onun hikayelerinde kurban olanın kendisi olmasıydı.

Ben değildim.

Hiçbir sembolizm fark etmedim; pencereleri kıran taşlar, gizemli çiçekler veya kırık vazolar görünmedi. Her geçen an daha da büyüyen ona olan aşkım dışında hiçbir şey değişmedi.

Otuz üçüncü günümüzde gölette yüzüyorduk, Merrick uzun saçlarını akıntının altında yıkarken, kollarındaki ve gövdesindeki kaslar hareketlerle birlikte değişirken, gözlerim ona kilitlenmişti.

O kadar inanılmaz derecede yakışıklıydı ki. Kendini ifade edişi o kadar benzersizdi ki, kendine o kadar sadıktı ki.

Ona olan sevgime ve çekiciliğime odaklanmaya çalıştım, onun bu konuda bana baskı yapmasından korktuğum için kötü duygularımın çok uzun süre devam etmesine izin vermedim.

O da benim bakışlarımla karşılaşmaktan kesinlikle hoşlanıyordu, ben onu izlerken dudakları kıvrılıyordu. Sonra bana doğru yüzdü, güçlü kolunu vücuduma dolayarak beni kendine çekti. Dudaklarım onun dudaklarına çarptı, kollarım boynuna dolandı.

Kollarını indirdi ve kalçamı kavradı. "Sana ihtiyacım var, Era," diye mırıldandı ve ereksiyonunu benim cinsel organıma bastırdı.

Gülümsedim, dilimi dudak halkasının üzerinde gezdirdim. "Sana ihtiyacım var, Merrick."

Sudan çıkmak için uzaklaşmaya çalıştığımda, başını sallayarak beni nazikçe geri çekti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Burada mı?"

"Sanırım o evin her yerinde seni aldım," diye fısıldadı, dudağı seğirerek.

"Ayrıca, bizi görececek kimse yok ki." Gülümsemem ortaya çıkmadan önce onu bastırdım ve başımı salladım. Merrick ellerini arkamda yere dayadı ve

vücudunu bana doğru itti, ta ki

sırtım göletin kenarına değene kadar vücudunu bana doğru itti.

Bacaklarımı onun gövdesine doladım ve elimi aşağıya doğru uzatarak erkekliğini okşadım. Merrick'in gözleri, avucum o piercinglerin üzerinde dönüp derisini çekince kapandı. Onu girişime doğru eğdim, yavaşça onun uzunluğuna oturdum ve beni o kadar mükemmel bir şekilde gerdiğinde inledim. Su en iyi kayganlaştırıcı değildi, ama yine de her itişte iç duvarlarımı okşayan o metal halterlerin hissini zevkle yaşadım. Kalçaları hareket ettikçe vücudum kasıldı, çaresizce titreyerek onun penisini sıkıca sıktım, onun yanıt veren inlemeleri boğuk ve erotikti.

Dudaklarım boynuna gitti, hassas eti yalayıp emdim ve Merrick hareketlerini yavaşlattı. "Tanrım, bu çok iyi geliyor," diye nefes nefese söyledi. Göletin kenarından elini çekti, sonra burnumun ucunu öptü. "Çık dışarı, güzelim. Çimlerde seni daha iyi sikebilirim."

Onun istediği gibi yaptım, göletten çıktım ve onun istediği gibi benimle yapması için uzandım. O dışarı çıktığında gözlerim ağırlaştı, su damlacıkları onun mükemmel vücudundan, karın kaslarından, V şeklindeki bölgeden, sertleşmiş penisine doğru akıyordu.

Çekici, ateşli bakışları içimi yakarken, buz mavisi gözlerinin güzelliğine hayran kaldım. Merrick yeteneğini daha sık kullanıyordu

daha sık kullanıyordu, bu yüzden enerjisini korumak için ikimiz de boşalmaya hazır olana kadar gücünü tuttu.

Hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına yerleşti. Uyluklarım en sevdikleri yere geri döndü ve kaburgalarının yanlarını sıktı. Ya da belki de yüzünün yanları en sevdiğim yerdirdi...

İçime girip beni sikmeye başladığında, kulağıma müstehcen sözler fısıldayarak bağırdım. İlk seks yaptığımızdan beri çok kendinden emin olmuştu, her parçasını arzuladığımı bildiği için kendine çok güveniyordu.

Geri çekildi, iç uyluklarımı kavradı, gözleri aşağıya doğru eğildi, böylece içeri girip çıkarken amımı izleyebildi.

Ama bu sefer farklıydı. Aşağıya baktığında gözleri büyüdü, hareketleri durdu. "Oh, lanet olsun!" diye bağırды ve içimden çıktı.

Kaşlarımı çatarak onun baktığı yere baktım ve neye tepki verdiğini anladığımda, yüzüm kızardı, midem utançtan düğümlendi. "Aman Tanrım!" diye bağırdım, bacaklarımı sıkıştırıp geri çekildim. "Özür dilerim, sandım ki..." Çılgınca yerde cevaplar aradım, ta ki genişlemiş gözlerim onun gözlerine dikilene kadar. "Otuz üç gün oldu..."

Gözleri parladı. "Doğum kontrol iksiri... etkisi geçti." Uzunluğunun kıpkırmızı olduğu yere baktı. "Şey... senin

"Çok utanıyorum!" diye haykırdım, yüzümü kapattım. "Tanrım... git yıkan."

Merrick bir saniye içinde yüzümü kavradı ve sertçe öptü. Geriye yaslandı, gözleri kömür rengi oldu. "Böyle hissetmene gerek yok, Prenses. Hiç gerek yok."

Başımı salladım, onun bakışlarına karşılık vermekten çok utanıyordum. "Bu iğrenç, çok üzgünüm..."

"Era." Merrick beni tekrar çimlere itti ve bacaklarımın arasına yerleşti.

"Merrick..."

Konuşmamı kesip boğazımı sertçe kavradı. Bu sert hareket nefesimi kesti.

"Bana bak," diye emretti, ağır gözleri neredeyse siyahlaşmıştı. Onun hissettiği şehvet beni sarmalarken, bacaklarımın arasında zonklayan acı doyurulmak istercesine titriyordu. "Faltrun'da senin kanınla kaplıydım. O zaman iğrenç hissettin mi?"

Penisi klitorisime değdi ve göz teması kurmayı bırakamadım. Çok iyi hissettiriyordu. Yine de itiraz etmek istedim. "Ama..."

"Hayır, hissetmedin." Kendini tekrar içime soktu ve ben nefesimi tuttum, tırnaklarım sırtına gömüldü. "Bu kan, bir şeylerin yanlış olduğunun, hayatının tehlikede olduğunun işareti değil." Kalçalarını ileri geri salladı, boğazından erkeksi bir inilti çıktı. "Bu, *hayatta* olduğunu gösteren tek kan kaybı. Bundan nasıl tiksinebilirim ki?"

"Merrick," diye inledim, o kolunu başımın etrafına dolayarak beni yukarı çekip göğsüne yasladı. Bacaklarım yine onun etrafına dolandı, o ritmine girerken göz kapaklarım kapandı.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun Era," diye nefes nefese söyledi. "Çok ıslaksın. Bana bak. Bana bakmanı istiyorum."

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda utanç ya da mahcubiyet için yer yoktu. Merrick'in dudaklarından çıkan sesler, benimle sevişirken, ateşli bakışlarının benimkilere delici bir şekilde bakmasıyla, sanki ben dünyadaki en çekici kadınmışım gibi. Göz teması kurarak birbirimizin zevkini tekrar hissetmek için çok hevesliydik, bu yüzden sadece birkaç saniye gözlerimizi ayırarak devam edebildik. Bu his Merrick'i çılgına çevirdi, hayvani bir dürtü onu beni daha sert, daha hızlı ve daha şiddetli sikmeye zorladı.

Deriler birbirine çarptıkça, piercingleri içimdeki doğru yerleri okşayıp tahrik ettikçe, ben ecstasy içinde çığlık attım. Parmakları saçlarıma dolanıp sıkıca çekti.

"Sana acı çektirmemi seviyor musun, Prenses?" diye sordu nefes nefese, saçımı hafifçe çekerek. Cevabı zaten biliyor olmasına rağmen.

"Evet," diye nefes nefese hıçkırarak cevap verdim.

Merrick'in ağır gözleri benimkilerle buluştu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve hızını artırdı.

"Seni seviyorum," diye inleyerek cevap verdim, ucundaki halka tekrar tekrar o tatlı noktaya değdiğinde çığlık attım. "Geleceğim..."

"Etrafımda parçalan, güzel kız," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Lütfen, lütfen..."

Sesindeki çaresizlik karşısında çığlık attım, gözlerimin arkasında yıldızlar patladı, vücudum kasıldı ve titredi — dalga dalga zevk içimi kapladı. Merrick de aynı anda orgazm oldu, içimdeki her şeyi boşaltırken yüksek ve boğuk bir inilti çıkardı.

Nefesimi toplarlarken, ısınmış yüzüm ikimizin ıslak vücutlarından aşağıya doğru kaydı. "Ben..."

İki eliyle yüzümü tuttu, gözleri karardı, böylece onun samimiyetini hissedebildim. "Senin hiçbir parçan beni *asla* tiksindirmez," diye nefes nefese konuştu. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Seni seviyorum," dedim tekrar.

Ağzının köşeleri yukarı kalktı ve beni yumuşakça öptü. "Ben seni daha çok seviyorum."

Gözlerim yaşlarla parıldayarak hafifçe güldüm. Hissedebiliyordum. Köprücük kemiklerim boyunca o güzel karıncalanmayı hissediyordum. "Bu imkansız."

Merrick yavaşça geri çekildi, ayağa kalkmama yardım etti ve sonra beni kollarının arasına aldı. "Döngün sırasında hiç seks yapmadın mı?" diye sordu, bizi kulübeye geri götürürken.

"Hayır, hiç."

Merrick sırttı. "İyi."

Onunla ilk tanıştığımında, bu soğuk, herkese somurtan büyücü adamın bu kadar büyük ve güzel bir kalbi olacağını asla tahmin edemezdim. Bana cömertçe verdiği aşk... uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

O beni yıkarken, tüm bu süre boyunca gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Ne annem, ne de kocam. Ama Merrick beni nefes almak kadar kolay sevdi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Temizlendikten sonra, Merrick beni yatağa götürdü ve evde kullanabileceğim bir şey aradı. Sadece pamuklu giysilerle dolu bir dolap bulduktan sonra, geçici bir adet bezi yapmaya karar verdi.

O gece göğsüne sokuldum. "Bana baktığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım, o sırtımı yavaşça okşarken. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Neden? Sana bakmak benim için bir onur, biliyorsun." Kafama bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Yutkundum, yüzüm kızardı ve bir sonraki sözlerimi söyledim. "Seni seviyorum, Merrick. Sen..." Sözlerim kesildi, kelimelerim kayboldu.

"Anlat bana," diye nazikçe teşvik etti ve beni yumuşakça öptü.

Burnumu çektim, sonra avuçlarımı kaldırıp yüzünün iki yanını tuttum. "Sen benim masalımın kahramanısın," diye fısıldadım ve sonra bu klişe ifadeye gözyaşlarım arasında güldüm. "Sen beni kurtarmasını hayal ettiğim, tüm hayatım boyunca dilediğim adamsın. Meğer o bir prens değilmiş, sihirli güçlere sahip çekingen bir adammış. Sigara içen, piercingli, içine kapanık adam... Meğer o, herkesten daha güzel bir kalbe sahipmiş."

Gözleri yaşlarla doldu. "Beni ağlatacaksın, lanet olsun," diye şaka yaptı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. "Gözyaşlarımla seni soğutmak istemiyorum."

Ben kahkaha attım. "Az önce üstüne kanımı bulaştırdım. Sanırım ikimizin de birbirimizden soğuma ihtimalini ortadan kaldırdık."

Merrick beni sıkıca sararak mırıldandı. "Seni her zaman arzulayacağım," dedi. "Beni gördüğün için teşekkürler, Era."

Onu sıkıca sarıp, kendime yaklaştırdım. Birkaç dakika rahat bir sessizlikten sonra tekrar konuştum. "Peki... şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey." Başımı yukarı kaldırdım. "Aylık kanamam bittiğinde hamile kalabilirim, değil mi?"

Çenesini sıktı ve iç geçirdi. "Kahretsin... evet, sanırım öyle." Başparmağıyla çenemi tuttu ve dudaklarımin üzerine gülümseyerek öptü. "Sanırım sen hala kanaman devam ederken paramızın karşılığını almalıyız."

Utangaç bir şekilde başımı salladım ve onun yanına yerleştim. "Hiç çocuk istedin mi?" Birkaç dakika sonra sessizce sordum. Konunun samimiyeti midemi bulandırdı ve hemen ekledim, "Şu anda değil, tabii ki. Sadece genel olarak demek istedim."

Cevap vermek için fazla zaman harcamadı. "Dürüst olmak gerekirse? Hayır, istemiyorum." Kalbim parçalandı ve o ekledi, "Hiç baba olma isteği duymadım. Belki de kendi babamdan nefret ettiğim içindir." Gözlerimi kaldırdığımda endişeyle dudak halkasını oynadı, sonra omuz silkti. "Büyürken sağlıklı bir aile örneği görmedim. Beni çocuk yetiştirmeye ne haklı kılar?"

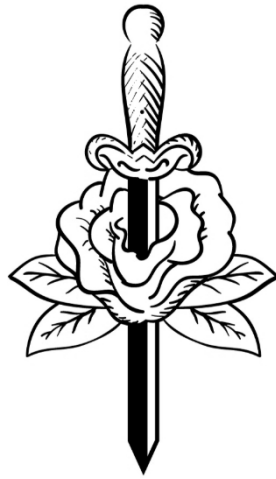
Birkaç saniye sessiz kaldım. "Benim de iyi bir örneğim yoktu... ama yine de bir gün anne olmak istiyorum."

O, suçluluk dolu bir bakışla bana gergin bir şekilde baktı. "Ben öyle demek istemedim..."

"Biliyorum." Üzüntüyle gülümsedim. "Biliyorum."

Ama o haklıydı. Yaptıklarımın sonra anne olmayı hak ediyor muydum? Hayal ettiğim hayatı yaşamayı hak ediyor muydum?

Doğru olduğunu bildiğim cevabı kabul etmek istemedim. Kabul etmedim.

On Yedinci Bölüm

MERRICK - ŞİMDİ

KIRK ÜÇÜNCÜ GÜN

Era ve ben, beş günlük döngüsünün her günü seviştik, bazen birden fazla kez. Bir hafta, bir ay ya da bir yıl daha burada mahsur kalacağımızı bilmediğim için, onu spermimle doldurabileceğim son günlerin tadını çıkardım. O da bunu seve seve kabul etti. Hatta bana yalvardı.

Medeniyete döndüğümde... eğer dönersem, doğum kontrol iksiri tarifini öğreneceğime kendime yemin ettim. Sadece endişesiz seks için değil, en önemlisi onun rahatsızlığını gidermek için. Onun acı çekmesini görmekten nefret ediyordum.

Baş ağrıları nadiren oluyordu, bu da beni mutlu ediyordu. Artık hafıza kaybı korkusu da yoktu. Şu anda göğsümde uyukluyordu, bu günlerde en sevdiği dinlenme yeri orasıydı. Yukarıdaki sıcak güneş, kabarık bulutların arasından süzülüyordu ve huzur içinde, kırk üç gündür sigara içmeyi hiç istemediğimi fark ettim. Yapay mutluluk bununla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Kendi kendime hafifçe gülümsedim, sonra bakışlarımı onun uyuyan yüzüne indirdim ve parmaklarımı koluna dokundurdum. Bugün nedense çok yorgundu. O uyanana kadar sabırla orada yatmaya devam ettim.

"Hmm." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gülümsemesi genişledi, kahverengi gözleri çarpıcı okra ve kadife çiçeği rengiyle parıldıyordu. "Merhaba."

Ben de gülümsedim. "Merhaba, güzelim."

Parlak bir gülümsemeyle oturdu, kollarını uzattı. "Yüzmeye gidelim mi?" diye sordu uykulu bir sesle. "Uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Özür dileme." Kendimi kaldırdım, sonra ona da kalkmasına yardım ettim. "Ve biliyorsun, ben her zaman buna hazırım."

Gözleri heyecanla parladı, ama sonra arkama bakınca sevinci bir anda kayboldu. "O da ne?"

Gözlerimi kısarak döndüm ve uzaktaki yerde yatan bir şeye baktım. Birbirimize baktık, sonra ona doğru yavaşça yürüdük.

Birkaç adım yaklaştık ve kilitli çelik kapının önünde duran, yarılmış ve kırmızı suyu sızan tek bir narı hayretle seyrettik. Sızan meyveyi incelerken, onda bir sorun olduğunu fark ettim — bir tarafı çürüyordu, belki de hastalıklıydı. Sağ tarafındaki kabuğu ve yüzlerce çekirdek, sanki ölümün laneti ile dokunulmuş gibi siyahtı.

Onu görünce yüzümü buruşturdum, sonra sol tarafına baktığımda hafifçe nefesimi tuttum. "Era, bak."

Çömeli, on gramlık anahtarın yayını tuttum — uç ve bıçak, yakut gibi meyvenin rahminin derinliklerine saplanmıştı.

Hiçbir anı yoktu. Geçmişimizden hiçbir hikaye yoktu. Anahtar sadece... oradaydı.

"Neden birdenbire ortaya çıktı?" Era, damlayan kırmızı anahtarı incelerken sert bir bakış attı. "Diğer tüm anahtarlar bir şey hakkında konuştuktan sonra ortaya çıktı. Ve bu nar..."

"Sana herhangi bir anı çağırıştırıyor mu?"

Kafasını salladı, kollarını kavuşturdu ve bakışlarını tekrar meyveye çevirdi. "Hayır. Hiçbiri."

"Bu olabilir," dedim yumuşak bir sesle ayağa kalkarken. "Özgür olabiliriz."

Onun düşen yüzü benim duygularımı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. "Endişe vericiydi. Belirsizdi," dedi sessizce, sarı saçlarını arkaya atarak. "Ama seninle burada olmayı çok sevdim, Merrick."

Onu kucaklayarak saçlarına burnumu gömdüm ve başına bir öpücük kondurdum. "Özgür olsak da, daha fazla anahtar bulmamız gerekse de, seni hala seviyorum. Tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, kollarıyla beni birkaç saniye sıkıca sarıldı.

Sonunda geri çekildiğinde, boş elimle yüzünü okşadım ve dudaklarını nazikçe öptüm. "Silahlarımızı alalım," diye mırıldandım. "Ve bu lanet kapıyı açalım."

Kulübeye koştuk, geldiğimiz kıyafetleri giydik, ayakkabılarımızı hızla bağladık. Era ona verdiğim yayı takarken ben de tatar yayımı omzuma astım ve küçük evimizin içine, *DAYS GONE* parşömenindeki kırk üç kırmızı kazıma bir son kez baktıktan sonra çelik kapıya doğru yola çıktık.

Dekagram anahtarını kilide soktum ve *klik sesi duyana kadar çevirdim*. Derin bir nefes alıp Era ile cesaret verici bir gülümseme alışverişinde bulunduktan sonra

ağır kapıyı açtım.

Kapının arkasında, sadece uçsuz bucaksız, canlı yeşil çimenler görünüyordu. El ele tutuşup, yeşil çimenlerin olduğu alana doğru koştuk.

Hiçbir şey yoktu.

Burada *hiçbir şey* yoktu.

Elimi kaldırıp gözlerimi parlaklıktan korudum. "Ne..." Arkama baktım ve kaya oluşumunun tamamen kaybolduğunu, uzakta okyanus dalgalarının arkamızda çırpındığını fark edince sözlerim kesildi.

Era denize bakarken hafifçe ağladı. "Başardık mı?" Bana baktı, olması gerektiği kadar rahatlamış görünmüyordu. "Özgür müyüz?"

Elini nazikçe sıktım, duygularına odaklandım. Hayır... Kesinlikle rahatlamamıştı. Ben de rahatlamış olduğumdan emin değildim.

"MERRICK!" diye hafif bir ses duyuldu ve ben hemen tanıdık sese doğru döndüm.

Küçük kız kardeşim bana doğru koştu, arkadaşlarımız da hemen arkasındaydı.

"Elowen," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu. Ona koştum ve minik bedenini kollarımın arasına aldım.

"Merrick," diye ağladı, parmakları sırtıma gömüldü. "Ravaiana'ya şükürler olsun, iyisin!"

"Tanrılara şükür, *sen* de iyisin." Gözlerimi, kısa beyaz saçlarını stresle okşayan Torrin'e çevirdim. "Hepiniz."

"Dört kişiden ikisi," dedi Roland nefesini toplayarak, güneşten gözlerini koruyarak etrafı tararken.

El ve ben kucaklaşmamızı bitirdiğimizde Era yanıma geldi. "Silas nerede? Ve Lena?" diye sordu, grubu tarayarak.

Kahretsin.

Tabii ki, o ikisi yoktu. *Bizim kadar uzun*

süre yok muydular? Birlikte mi?

Arkadaşlarımızdan hiçbiri Era'nın sorusuna cevap veremedi Dani,

"Bakın!" diye bağırdı.

Elowen "Lena!" diye bağırdığı anda hepimiz yana doğru baktık.

Yüce Liderimiz ve Otacian Prensi yakın mesafede birlikte duruyorlardı, gözleri bizi görünce fal taşı g i b i açılmıştı. El onlara doğru koştu ve

Lena'nın bakışları, kız kardeşim onu kucaklayınca daha da büyüdü. Lena'nın vücudu kaskatı kesildi, sonra sonunda kız kardeşimi kollarıyla sardı.

Sonra, Era Silas'ın yanına koşup onun önünde durup ona nazikçe sarıldığında, kalbim bedenimden sökülüp alınmış gibi hissettim. Prens Lena'ya attığı suçluluk dolu bakışları ya da Lena'nın hemen bakışlarını başka yöne çevirdiği gerçeği inkar edilemezdi.

"Hepiniz iyisiniz," dedi Lena sessizce. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, acımı saklamakta başarısız olduğumu anladım, çünkü arkadaşım bana şüpheci bir bakış attı. Hemen onun bakışlarından kaçındım.

Edmund dalgalı sarı saçlarını eliyle düzeltti. "Suya daldığımızda hepimiz birbirimizden ayrıldık," diye açıkladı. "Yani, bazılarımız. Merrick ve Era da kayboldu."

"Büyüme bir şey oldu. Beni normal halime geri döndürdü, bu yüzden hepimiz denize düştünüz," diye araya girdi Dani. "Neyse ki, sadece bir saat ayrı kaldık."

Bir saat mi?!

Lena'nın yüzü, içimde kıvrılan inanmazlığı yansıtıyordu. "Bir saat mi? Bu imkansız."

Hendry, Roland ile bakıştılar, sonra sordu: "Peki, ne kadar süre gittiğini söylersin?"

"En az bir buçuk gün, belki iki gün." Lena, Silas'a bir bakış attı ve Silas da onaylayarak başını salladı.

Sadece birkaç gün mü?

"Evet, kesinlikle bir saatten çok daha uzun sürdü. Bu kar fırtınasında neredeyse ölecektik ve o sırada bulduk..." Silas döndü, sözleri boğazında takıldı. "Nereye... bu kulübe nereye gitti?!" diye bağırdı.

Kar fırtınası. Kulübe. Kahretsin.

Era'nın gözleri hemen benimkilere kaydı. Lena ve Silas da bizim yaşadıklarımızı mı yaşamışlardı? Nasıl bu kadar çabuk çıkmışlardı?

Era ve ben sessiz kaldık. "Uh... hangi kulübe?" Roland, kollarını kavuşturup arkalarını dikkatle inceleyerek sordu.

Lena karşılık olarak kaşlarını çattı. "Az önce çıktığımız kulübe. Ne demek istiyorsun?"

"Lena..." Torrin kaşlarını çattı, sesi yumuşak ve temkinliydi. "Az önce seni ve Silas'ı burada dururken gördük. Hiçbir zaman bir kulübe görmedik ve tüm bu süre boyunca sadece bu tarlalarda yürüdük."

Lena'nın geniş yeşil gözleri tekrar bana döndü. "Siz ikiniz ne kadar süre yoktunuz?"

Çenem gerildi ve bakışlarımı Era'ya çevirdim, onu okudum, ne söyleyeceğimi merak ettim. Ama o hızla göz teması kurmamızı bozdu, kollarını kavuşturarak "Sadece bir saat kadar" dedi.

Onun yalanı boğazıma korkunç bir acı sapladı, ya da belki de arkadaşlarımız konuşurken Silas'ın kucağına dönmesi rahatsızlığımın sebebiydi. Onların söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım; sesleri sadece arka plan gürültüsünden ibaretti. Bunun yerine, panikledim, son kırk üç günü uydurduğumdan endişelendim.

Nasıl bu kadar kolay onun kollarında kendini bulabiliyor? Beni istemiyor mu? Bunların hiçbiri gerçek miydi?

Hafif bir çınlama beni sersemlemiş düşüncelerimden kopardı. Yüksek tiz ses üzerine ellerimizi kulaklarımıza götürdük ve uzaktan, gök mavisi ve krem rengi cüppeler giymiş bir grup insan belirdi.

Büyücüler.

"Lena Daelyra," ortadaki kadınlardan biri seslendi. "Seni bekliyorduk."

Arka planları bozulup uzaktan kumtaşı binalardan oluşan muhteşem bir şehir ve rüzgarda sallanan uzun palmiye ağaçları görünce ağzım açık kaldı.

Cüppeli büyücü gülümseyerek selamladı: "Nereida'ya hoş geldin."

Era, arkadaşlarımızla yeniden bir araya geldiğimizden beri benden kaçıyordu ve bu beni delirtiyordu. Muhteşem manzaraya ya da deniz perilerinin yanı sıra başka bir alemde meleklerin de var olduğuna tam olarak hayran olamıyordum. Tabii söz konusu alem gerçekten varsa.

Hayır, ben sadece Era'nın yokluğuna odaklanabiliyordum.

Daha dün sabah kollarımda yatıyordu, dün gece ise başka bir adamın yanında uyuyordu. Arkadaşlarımızı tekrar bulursak işlerin karmaşıklaşacağını biliyordum, ama bu? Bu cehennem gibiydi.

Başardığım için mutlu olmam gerekirdi, ama kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamıyordum. Era, okyanusu geçmeden önce bana karşı soğuk davranmıştı,

Faltrun'da öpüştüğümüz için duyduğu suçluluk ve utanç onu benden uzak durmaya zorluyordu. Şimdi ise sanki hiçbir şey değişmemişti. Sanki aramızdaki o tutkulu, samimi anlar hiç yaşanmamış gibiydi.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah, sarayda kahvaltıya gitmeden önce Torrin ile buluştum. Zihnimi yıkılmaz bir duvarın arkasında tutmak için çok uğraştım. Kuzenimin dağınık düşüncelerimi duymasını istemedim.

Torrin yine de sezgiseldi, bu bir Brighthell özelliği idi. "İyi misin?" diye sordu, kahverengi gözleri koridorda yürürken yana kaydı.

"Evet," yalan söyledim. "İyiyim."

Torrin iç geçirdi ve "Sen hiç yalan söylemede iyi olmadın, Mare," diye mırıldandı.

Vi arkadan seslendi ve bize yetişmek için aceleyle ilerledi. "Günaydın, ikiniz!" diye neşeyle selamladı, mor gözleri parlıyordu ve günün getirecekleri için heyecanlıydı.

Torrin ona yumuşak bir gülümseme attı, ama bana tekrar baktığında yüzündeki ifade değişti.

"Sen yokken ne oldu?"

Cevap vermedim ve Torrin'in bakışları keskinleşti.

"Erabella ile aranızda bir şey mi oldu?" diye ısrar etti.

Bırak şunu, Torrin.

Birkaç adım daha attıktan sonra Torrin başını eğdi.

Sesi kafamın içinde sessizdi, yenilmişti. *"Lena ve Silas birlikte yattılar."*

Torrin'e bakarken birden durdum.

Vi, kuzenim ve bana bakarak başını salladı. "Neler oluyor?"

Onun kırık ifadesinden, kalbinin kırıldığını anladım. Onun ona olan aşkının karşılıksız kalmasından nefret ediyordum.

Üzgünüm.

Omuz silkti ve yürümeye devam etti. Vi bana kaşlarını kaldırdı, ben de elimi sallayarak önemsemediğimi gösterdim.

"Bana acıyın ve ne olduğunu anlatın," diye devam etti.

Bir iniltiyi bastırdım.

Ben... Era ile seks yaptım.

Şimdi Torrin hareketsiz kaldı, neredeyse tökezleyecekti.

"Hadi ama!" diye sızlandı Vi, ellerini beline koyarak. "Ben buradayken kafanızda konuşmak çok kaba!"

Torin şokunu gizlemeye çalıştı. "Ö-özür dilerim, Viola." Kaşlarını indirdi ve biz tekrar hızlanırken önüne odaklandı.

Cevap yok mu? Yoksa bu bir yargı mı?

"Seni yargılamıyorum." Bir köşeyi döndük. *"Sadece Silas'ın kollarına bu kadar kolay atlamasına şaşırdım."*

Sen ve ben ikimiz de...

Dışarıda martılar çığlık atıyor, tuzlu su kokusu burnumu dolduruyordu. Keşke bu yerin güzelliğinin tadını çıkarabilseydim, yemek alanına yaklaşırken saçlarımı okşayan hoş esintinin keyfini çıkarabilseydim. Ama Era'sız hayat... sıkıcı geliyordu.

"Nedense onun zihnini okuyamadım."

Başımı geriye attım ve ona inanamayan bir bakış attım. *"Ne?"*

Yine omuz silkti. *"Çok garip bir durum. Sanki düşünceleri karışık bir parazit gibi."* Bir süre durdu. *"Normalde onun zihnini okuyabiliyor musun?"*

Kaşlarımı çatarak düşündüm.

Bana olan ilgisinin aniden azalması dışında farklı bir şey fark etmemiştim.

Devasa odaya girdiğimizde konuşmamız kesildi. Egzotik meyve çeşitlerine de, oturduğumuz yerden birkaç adım ötedeki berrak okyanusa da aldırmadım. Hayır, dikkatim hemen Era'ya yöneldi. Kabuklu sütyeni ve şeffaf eteğiyle her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Ama gözlerinin altındaki koyu halkalar beni endişelendirdi. Kendini iyi hissetmiyor, dinlenmemiş görünüyordu.

Benim yokluğum onu da incitiyor muydu?

Onu anlamaya çalıştım, içimde suçluluk ve üzüntü karışımı bir duygu hissettim. Lena anakarada yaşanan korkunç olayları anlatmaya çalışırken ona gizlice bakmama rağmen, gözlerime bakmıyordu. Valter daha fazlasını duymak istiyor gibiydi, parlak yeşil gözleri Era konuşurken hiç kaybolmuyordu. Ama Lucretia sürekli konuyu değiştiriyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Buradaki büyücüler adeta cennette yaşıyorlardı; onları avlayan insanlar yoktu, topraklarını terörize eden ölümsüzler yoktu. Neden bunu değiştirmek istesinler ki?

Grubumuz büyüleyici yemeklerin ve sohbetin tadını çıkardıktan sonra, bir süre yüzmek için denize götürüldük. Dün, Zaman Odası denen bir şeyden bahsedilmişti ve Lena'nın Igon'un hatırasını kullanarak bazı cevaplar bulması için şarj olmasını beklerken, Nereida'nın sunduğu her şeyi keşfetmemiz için teşvik edildik. Hatta bir top bile atıyorlardı.

Silas'ın Era'ya bir dakika süreceğini söylediğini duydum ve o ayrılır ayrılmaz, sıcak kumda oturan Era'nın yanına gittim.

"Konuşmamız gerek," diye ısrar ettim ve yanına oturdum.

Gözleri dalgalara, ya da belki de suya atlayan arkadaşlarımıza kilitlenmişti. "Yapamam," dedi sessizce, gözlerime bakmaktan kaçınarak.

"Yapamaz mısın?" Birkaç kez acı içinde nefes aldım. "Era, kaçtığımızdan beri seninle konuşmadım."

Dudaklarını ısırdı, gözleri parladı. "Bunu yapamam..."

Nefesim kesildi, göğsüm ağırlaştı. "Her şeyi hayal mi ettim?" Sesim kırıldı. "Seninle geçirdiğim o kırk üç günü uydurdum mu? Sana her şeyi anlattım..."

"Hayal etmedin," diye sözümü kesti. "Ama Merrick..."

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye ısrar ettim alçak sesle. "Benim senin ruh ikizin olduğumu söylemiştin."

"Biliyorum. Ben..."

Sert bir sesle fısıldayarak, "O zaman neden bana böyle davranıyorsun?!" dedim.

"Çünkü korkuyorum!" diye fısıldadı sessizce, konuşmamızı duyan olmasın diye etrafına bakındı. Ama kimse dikkat etmiyordu. Herkes bu plajın güzelliğine dalmıştı. "Korkuyorum." Sonunda o yenilmiş kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Vadi'de durum farklıydı. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Ama bu gerçek değildi, Merrick. Silas'a artık onun karısı olmadığımı söyleyemem. Gün batımına doğru kaçamayız... ne kadar istesem de." Başını salladı ve denize bakmaya devam etti. "Bu çok karmaşık."

"Yani, çözümün bana soğuk davranmak mı?"

"Öyle değil, hiç de öyle değil," diye fısıldadı, iç çekerek. "Herkesten çok uzun süre uzak kaldık, Merrick... Korkarım unutacağım." Bir an durdu. "Kollarınıza koşacağım, hata yapıp herkesin önünde sizi öpeceğim." Gözleri yavaşça benimkilere kaydı, güzel ve kırık. "Vadi'den önce seni istediğimi sanıyordum. Ama şimdi, tüm bunların nasıl bir his olduğunu bilerek..." Titrek bir nefes verdi. "Sana söylemem gerekmemeli. Eminim sen de hissedebiliyorsundur."

Onu okurken, o sözler ağzından çıkarken, hissettim... çok acil bir arzu ve acı verici bir korku.

"İnan bana Era, keşke seni burada, kumların üzerinde alabilseydim," diye mırıldandım, avucumu onun avucunun yanındaki kıyı şeridindeki toza koyarak, küçük parmağını benimkiyle okşadım. "Ama en önemlisi, seninle konuşmayı özledim. *Seni... seni* özledim."

Gerçeğimi hissetmesine izin verdiğimde gözleri kömür gibi karardı. "Ben de seni özledim, Merrick," diye fısıldadı, küçük parmağını benimkine sürterek. "Her şeyi özledim."

Beni özlüyor.

Daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Aceleyle ayağa kalktım, gömleğimi çıkardım ve sadece lacivert mayom kaldı. Era, başımı ona doğru eğip elimi uzattığımda yavaşça nefes verdi. "Benimle yüzmek ister misin?" diye sııttım. "Eski günlerdeki gibi?"

O, uzattığım elimle gözlerim arasında bakışlarını gezdirirken, endişe kaburgalarımı sardı.

"Suya girmek garip olmayacak, Prenses. Burası bir plaj."

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. "Seninle suda olmak... çelişkili anıları canlandıracak," dedi alçak sesle.

Kafamı salladım. "Çelişkili mi?"

Gözleri yüz hatlarımı tararken, elimi tuttu ve yumuşak bir sesle, "Seni tekrar isteyeceğim," dedi.

Onu ayağa kaldırdım, vücudu bana yakındı, ama acı verici bir şekilde uzaktaydı. "Durdun mu?" diye nazikçe sordum.

Yavaşça başını salladı. "Mümkün değil."

İstemiyordum ama arkadaşlarımıza romantik çekiciliğimizi göstermek istemediğim için elini bıraktım. Mavi dalgalara doğru yöneldim ve Era'ya beni takip etmesini işaret ettim.

Era'nın yüzü, suyun yarısına kadar geldiğimizde sevimli bir şekilde buruştu, sıvı cildimize soğuk geliyordu.

"Atlamak daha kolay, biliyor musun!" Roland, ıslak saçları geriye doğru taranmış, yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle seslendi. Gözleri Era'ya kayınca, içimi hoş olmayan bir his kapladı.

Bu suçluluk duygusu muydu?

Elowen'in çığlığı dikkatimi sağa çektiği için bu duyguya fazla odaklanmadım. Suyun içinde kız kardeşimin yanından büyük balıklar geçiyordu.

Hayır. Deniz perileri.

Onlardan biri, bir kız, utangaç bir şekilde ağzını kapatarak başını kaldırdı. "Üzgünüm!" diye bağırdı.

Onu görünce ağzım açık kaldı. Yanakları ve şakakları rüya gibi bir akuamarin rengindeydi, yüzgeçli kulakları da aynı renkteydi. Hiç vakit kaybetmeden dalgaların altına daldı ve arkadaşlarının yanına yüzmeye başladı.

Era inanılmaz bir kahkaha attı. "Tanrılar... Gördüklerime inanamıyorum."
Bu sırada omuzlarım suya batmıştı, Era ise hala yerinde titriyor, suya dalmaya korkuyordu.

"Hadi, Prenses," diye onu teşvik ettim ve ona su sıçrattım.

"Merrick!" diye bağırarak azarladı ve ben ona tekrar su sıçrattığımda, o da aynısını yaptı.

Gülümsemesi büyüdüğü, ona doğru atıldım ve onu aşağı çektim.
Soğuktan çığlık attı, sonra bana vurdu. "Lanet olsun!" diye kıkırdadı.

Ancak, parmak uçlarım hala belindeyken, cildine dokunduğumda kahkahası kesildi.

"Merrick," diye fısıldadı, gözleri uyarıcı bir şekilde parlıyordu. "Çok yaklaştın."

"Kimse dikkat etmiyor," diye mırıldandım, gözlerimi onun yüzünde gezdirerek yüzüne bakarak mırıldandım.

Ağır bakışları dudaklarıma düştü, bir anlığına oyalanıp sonra "Çok baştan çıkarıcı," diye fısıldadı.

Sonra dikkati saraya, geri dönen gömleksiz prene kaydı. "Gömleği," diye nefes nefese söyledi. "O... o hiç gömleğini çıkarmamıştı."

Kaşlarım çatıldı ve Era, ayakları kuma değene kadar olabildiğince hızlı bir şekilde okyanus dalgalarının arasında ilerledi ve ona doğru koştu.

Onu görene kadar neden tamamen soyunmadığını anlayamıyordum. Sırtındaki kesikler ve yanıkları incelerken nefesim kesildi. Tanrılar. Biri onu acımasızca dövmüştü. Tekrar tekrar. Hiç bu kadar yaralı bir cilt görmemiştim.

Era'nın parlak gülümsemesini bozmak istemediğim için, birkaç saat süren yüzme seansı boyunca ikisini de rahatsız etmedim. Ama ara sıra gözlerimiz birbirine takılıyordu.

Era'nın Silas'ı sevdiğini biliyordum. Onun mutluluğunun Era için de önemli olduğunu biliyordum.

Baş ağrıları sonunda dayanılmaz hale geldi. O yatmak için ısrar etmeden çok önce bunu anlayabiliyordum. Hendry, Silas'ın dışarıda daha uzun süre vakit geçirebilmesi için Era'yı odasına götürmeyi teklif etti.

Hızla sudan çıktım ve onlar saraya girmeden önce yanlarına koştum.

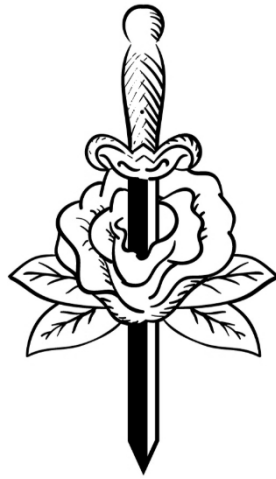
"Onunla ben yürüyebilirim," dedim nefes nefese, Era ise bana kaşlarını çatı.

"Benim için sorun değil," diye ısrar etti Hendry, uyumsuz gözleri daralarak ikimizin arasında koşuşturdu. Era'nın sessizliği üzerine, "Hadi, Majesteleri

İki kişi yoluna devam etti.

Omzunun üzerinden, içerde kaybolmadan önce en ufak bir glmsemi attı.

Nasıl hissedeceğimi bilemedim.

On sekizinci bölüm

ERABELLA - ŞİMDİ

Merrick'in okyanusta sırtarak, güçlü elleriyle belimi kavrayışının anıları, yüzmemizden sonra anlamlı bir uykuya dalmamı engelliyordu. Onu aklımdan çıkaramıyordum, bu yüzden yerine, geçmeyen baş ağrımdan dolayı sinirli bir şekilde dönüp duruyordum.

Onu çok istiyordum ve sadece ikimizin olduğu zamanları özlüyordum, ona sevgimi özgürce gösterebildiğim zamanları özlüyordum.

Silas bu abartılı balo için giyinmeyi bitirirken onu inceledim. Birlikte katıldığımız ilk balo değildi, ama onu tamamen çıplak gördüğüm tek baloydu. Onun dediği gibi, konuyu zorlamadım, ama onun bu şekilde acımasızca davranıldığını bilmek göğsümü sızlattı. Tahminimce bunu yapan babasıydı.

Neden bana bu konuda hiç açılmadığını merak ettim. Benim büyürken yaşadığım korkunç şeyleri hiç doğrudan konuşmamıştık, ama Ragnall'ın bana yaptığı morlukları görmüştü. Güvende olduğumu bilmiyor muydu?

Hazır olduğumuzda, mükemmel bir beyefendi gibi bana dirseğini uzattı ve ben altın ve turuncu renkli elbiseme son bir kez baktım. Korse belimi sıkılaştırıyor, boynumdan halter yakaya doğru kıvrılıyordu ve kumaş neredeyse metalik bir parlaklığa sahipti, etek ise şeffaf kehribar rengi şifondan yapılmıştı.

Esther bu tasarımı çok sevecekti.

Birkaç dakika sonra muhteşem balo salonuna girdik, oda insanlarla doluydu ve Silas benden oldukça çabuk ayrıldı. El ve Edmund ile buluştum ve onlar dans etmeye gitmeden önce biraz sohbet ettik. Duvarlardan yankılanan güzel müziği dinlerken gülümsedim. Sonra Merrick ve Viola içeri girdi.

Kıskançlığın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım, ama o mükemmel görünüyordu. Hareket ettikçe gri elbisesi parılıyordu, rengi koyu tenine çok yakışıyordu ve mor bukleleri ve taze örgüleri muhteşemdi.

Ve sonra Merrick vardı. İpeksi, gümüş rengi saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu, koyu renkli takımı vücuduna tam oturmuştu. Daha önce gördüğüm

yerlerdi... öptüğüm yerler.

İkisi içeri girerken sohbet ettiler, sonra Viola elini onun koluna koydu ve Elowen ve Edmund'a doğru yöneldi. O odanın içinde etrafına bakındı ve beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Bakışları yavaşça vücudumu baştan aşağı süzdü ve tekrar benimle buluştuğunda, *"Güzel"* diye mırıldandı.

Gülümsememi bastırarak ondan uzaklaştım.

Tanrım, ne yapacağım ben? Ondan uzak kalarak nasıl hayatta kalacağım?

Müzik hala çalarken, Lena odaya girdiğinde odanın büyük bir kısmı sessizleşti, bir avuç Nereidian hizmetçisi ona eşlik ediyordu. Valter ona kraliyet muamelesi yapıyordu; okyanus rengindeki, deniz perisi gibi elbisesi ve özenle yapılmış saç modeli bunu açıkça gösteriyordu.

İlk dansı ondan isteyecek kişinin kocam değil, Valter olacağını düşünüyordum.

Silas ona gülümsediğinde... onun da gülümsediğini gördüğümde içimi bir tedirginlik kapladı. Ama sonra Roland elinde iki bardakla bana doğru yürüdüğünde dikkatim başka yöne kaydı.

"Buyurun, Majesteleri," dedi, bana alkollü bir bardak ikram ederken.

Kibarca gülümsedim ve başımı eğdim. "Teşekkür ederim." Merrick'le geçirdiğim zamandan sonra, gerçek bir prenses olduğumu neredeyse unutmuştum.

Ela gözleri kıyafetimi süzdü ve düşük bir ıslık çaldı. "Annem bu elbiseyi çok severdi," dedi, kendi içkisini yudumlarken. "Aslında, buradaki herkese hayran hayran bakardı. Kız kardeşlerim de öyle."

Tatlı sıvıyı bir yudum aldım ve annesini düşünerek kendi kendime gülümsedim. "Ben de az önce aynı şeyi düşünüyordum. Ama buradaki herkesin onun tasarımlarından da etkileneceğini tahmin ediyorum."

Roland ilginç bir adamdı, gerçekten çok tatlıydı. Bu inkar edilemez bir gerçektir. Ama annesiyle yakındım ve kız kardeşlerini tanıyordum, onunla ise pek sık baş başa konuşmamıştım. Silas hep mesafeli davranmıştı, ben de aynısını yapmıştım.

Dikkatim tekrar ona kaydı, Lena yavaş müziğe göre sallanırken ona çok yakındı, elleri onun kalçalarında, çenesi onun omzundaydı.

Neden Merrick ve benim gibi onlar da Vadide birlikteydiler? Onlar da birbirlerine karşı hisler besliyorlar mıydı?

Merrick yaklaşırken ben hala onlara bakıyordum. Roland, artık boş olan bardağını salladı ve sarhoş bir gülümsemeyle, "Umarım bu punç yarın beni berbat bir akşamdan kalma haline getirmez," dedi.

Merrick burnunu çekti ve Roland selam vererek alkollü içkilerin olduğu yere geri döndü. Ben ikisinden gözlerimi ayırdığımda, buz gibi gözleri yaramazlıkla parladı ve ben ona kaşlarını kaldırdım.

Ancak Merrick bana bir peçete uzattığında ve içinde ne olduğunu fark ettiğimde geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Çikolata kaplı iki çilek.

"Birlikte deneyeceğiz demiştin," diye hatırlattı bana kaşlarını oynatarak.

Meyveyi aldım, kendim tatmaktan çok onun ilk kez çikolata denemesini izlemek için daha heyecanlıydım. "Umarım beklentileri karşılar."

"Bu kadar şık bir hanımefendinin favorisiyse beklentilerim *çok* yüksek."

Gözlerimi devirdim ve sonra tatlıları kaldırıp birbirine dokundurduk, sonra ikimiz de birer ısırık aldık. Merrick'in çiğnerkenki tepkisini görmek için çok sabırsızlandığımdan, tatlıların lezzetine odaklanamadım bile.

"Vay canına," diye mırıldandı ağzı dolu halde, başını sallayarak. "*Bu* çok iyi."

"Kanıtla," diye meydan okudum.

Dudakları seksi bir gülümsemeye dönuştü, gözleri karardı ve "Lezzetli" diye mırıldandı.

Köprücük kemiklerim hoş bir şekilde karıncalandı, ama gözleri açgözlülükle üzerimde dolaşırken, gerçekten tatlıdan bahsettiğini merak ettim.

Aniden gözleri fal taşı gibi açıldı, parmakları boynuna gitti. Nabzım hızlandı, midem düğümlendi, boğazından zor nefes alıp verme sesi çıktı.

"İyi misin?!" Panikledim.

Birkaç saniye daha korku dolu bakışlarla baktıktan sonra Merrick güldü ve elleri yanlarına düştü. "Sadece şaka yapıyordum." Göz kırptı. "Çok safsın."

Ağzım açık kaldı ve koluna vurdum. "Adi herif!"

"Ne?" Bir ısırık daha aldı, dudaklarını ve o çekici yüzüğü yaladı. "Alerji numarası yaptın, hatırladın mı? Aslında aynı şeyi söylemiştin."

"Vay canına, numaram bir saniye sürdü," diye karşılık verdim. "Ölüyormuş gibi davranmadım. Bu çok acımasızcaydı."

Yutkundu, sonra onaylayarak başını salladı ve bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Haklısın. Alerji hakkında yalan söylemek acımasızca."

Gözlerimi tekrar devirdim, neşeli gülümsemem kayboldu. Ta ki yavaş müzik durana kadar. Silas ve Lena'ya baktım, neredeyse trans halindeydiler, şimdi canlı ritme göre yavaşça sallanıyorlardı.

Ne oluyor?

Çileklerin ucunu Merrick'in peçetesine koydum ve ben onlara doğru ağır adımlarla yürürken, tek söylediği "Era..." oldu.

Ağır gözleri birbirine saplanmıştı... Merrick ve benim yaşadığımız gibi bir an yaşamamış olmaları *imkansızdı*. Bir gün? İki gün? Bu kimya o kadar çabuk oluşmuş olamazdı.

Olabilir miydi?

"Silas," dedim, önlerinde durduğumda, ama beni duymadılar bile. Kızgın bir şekilde ellerimi belime koydum. "Silas," diye tekrarladım. Lena, daha acil ses tonumla irkildi ve ben de daralmış bakışlarımı ona çevirdim. "Sakıncası yoksa kocamı geri istiyorum."

"Oh, tabii, elbette." Utangaç bir şekilde geri çekildi ve elbisesini silkeledi. "Bu arada, Valter seni görmek istiyordu," diye ekledim, bakışlarımı ona çevirerek

O bana bunu söylememiştii, ama herkese onun Lena'dan hoşlandığı belliydi.

Görünüşe göre tüm erkekler öyle.

"Oh! Tamam." Lena Silas'a döndü ve ona yumuşak bir gülümseme attı. "Dans için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi sessizce, ve o reverans yapıp uzaklaşırken öfkem daha da arttı.

Gözleri hâlâ onu takip ederken, "O neydi öyle?" diye sordum. "Ne neydi?" diye mırıldandı ve dövmele ellerini

Yumruklarımı sıktım. "Ben aptal değilim. Bu sadece dostça bir dans değildi!" diye tısladım ve onun görüş alanına adım attım. "İkiniz neredeyse birbirinizin boğazına dilinizi sokuyordunuz!"

Şaşırtıcı bir şekilde, Silas kendini savunmak için acele etmedi. Bunun yerine, uzaklara bakarak sessizce, "Çok şey yaşadık. Biz sadece... konuşuyorduk." dedi.

Çok şey yaşadık... Vadide olduğu gibi mi?

"Ona karşı hislerin mi var?" Bu sözümle gözleri birdenbire bana çevrildi.

Kollarımı kavuşturup ısrarla sordum, "Ona karşı hislerin var mı, Silas?"

Neden tereddüt etmesi beni incitti, bilmiyordum. Neden sessizliğindeki gerçek, gözlerimin arkasında bir baskı oluşturdu, bilmiyordum. Hareket etmek istedim, nereye gideceğimi bilmiyordum.

Silas kolumu nazikçe tuttu. "Üzgünüm, Erabella..."

Birkaç saniye ona bakmaktan kaçındım, ama sonunda omzumun üzerinden ona öfkeyle baktığımda, yüzündeki utanç ifadesini gördüğümde, tek bir gözyaşı damlası gözümden süzüldü. Sonra beni bırakıp, ben de oradan hızla uzaklaştım.

Sanırım Merrick bana bağırıyordu, ama emin olamıyordum. O anda öfkem beni ele geçirmişti.

Öfkemin Silas'a yönelik olmadığını biliyordum, aslında. Kendime, durumuma yönelik bir öfkeydi. İstedğim kişiyle birlikte olamadığım için duyduğum öfke. Hâlâ korkuyor olduğum için duyduğum öfke.

Kıskançlık da.

"Era!" Merrick, yalnız kalmak için rastgele bir odaya girdiğimde seslendi. Ellerimi şakaklarıma götürdüm, gözlerimi kapatıp onları ovuşturdum.

Bu, onun beni takip etmesini engellemedi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Era, konuş..."

Ona döndüm. "Onu seviyor mu?!" diye sordum, çünkü bunu bilen biri varsa, o da Empat'tı.

Merrick yutkundu ve sessizliği karşısında, gözlerimden yaşlar akarak alaycı bir şekilde güldüm. "Tanrım... sen biliyordun."

"Era..."

"NEDEN BANA SÖYLEMEDİN?!"

"NASIL SÖYLEYEBİLİRDİM?" diye acı dolu bir çığlık attı ve başını salladı. "Era... insanların duyguları karmaşıktır."

Neden bu kadar acı veriyordu?

"Onlar masal, Era. Buradan asla kurtulamayacaksınız."

Gözlerimi sıkıca kapattım, bu kadar kırılmış olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Hayır... Bunu düşünemem.

Merrick yaklaştı ve çenemi yukarı kaldırdı. "O bizim birbirimiz için ne hissettiğimizi bilmiyor," diye devam etti ve dudaklarımı nazikçe öptü.

Ağzı benimkine değdiği anda öfkem yok oldu. "İkiyüzlü davranıyorum, biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece..." Ne diyeceğimi bilemeden iç geçirdim.

"Sen insansın. Kızgın olmaya hakkın var." Bir süre durdu. "Geri dönmek ister misin?" diye nazikçe sordu. "Benimle dans eder misin?"

Gözlerim onun dudaklarına indi. "Burada kalmak istiyorum," diye cevap verdim.

Merrick ile olan sorun buydu. İstedığımı söylememe gerek yoktu. —ihtiyacım olan şey. Yanakları kızardığında, tam da benim istediğim şeyi hissettiğini anladım.

Dudaklarını ıslattı. "Bana ihtiyacın var mı, Era?"

"Evet." Hiç vakit kaybetmeden kapıyı kilitledim ve odanın köşesindeki koltuğa baktım. "Otur."

Merrick kaşlarını kaldırdı ama bana soru sormadı. Dediğimi yaptı, koltuğa oturduktan sonra talimatımı bekledi.

"Pantolonunu indir."

Merrick dişlerini dudak piercingine geçirdi ve parmaklarıyla düğmeleri oynarken gülümsedi. "Ya biri bizi aramaya gelirse?"

Merrick kışını kaldırıp pantolonunu aşağı indirdiğinde, sertleşmiş penisi iç çamaşırına baskı yaparken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Şu anda umurumda değil."

Merrick alçak sesle güldü ve pantolonunu yana doğru tekmeledi. Göz teması kurarken, onun heyecanını vücudumda elektrik gibi hissedebiliyordum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Elimi onun kalınlığı üzerinde gezdirdim ve Merrick titredi, gözlerini kapattı. "Siktir, evet..." diye fısıldadı.

"Hala sana kızgıyım," diye bağırdım.

Aşağıya baktı ve eli yanağıma kaydı. "Biliyorum... Özür dilerim." Dudakları seğirdi. "Belki de bu sandalyede oturan sen olmalısın, böylece sana kendimi affettirebilirim?"

Dudaklarımı ısırdım, sonra iç çamaşırını aşağı çektim. Merrick'in ağır penisi karın kaslarına çarptı ve o haftalar boyunca onunla birlikte olmanın ne kadar mükemmel olduğunu anında hatırladım. Eğildim, piercingli penisini öptüm, sonra dilimi penisinin ucundaki çıkıntı boyunca gezdirdim. O metal halkayı takip ederek.

Merrick inledi, penisim dilimin her geçişinde zonkluyordu. Gözlerimi kaldırıp onun yoğun bakışlarıyla buluştum. "Ya da belki de tam olarak istediğim budur," diye mırıldandım, dilimi onun hassas kenarında yavaş, işkence verici daireler çizerek gezdirdim.

Merrick'in kalçaları daha fazlasını istemek için havaya kalktı. "Ah, anladım," diye nefes nefese güldü. "Beni işkence ediyorsun."

"Hmm?" Masumiyet takındım ve ereksiyonunu tekrar yalamaya başladım. "Hoşuna gitmedi mi?"

Merrick'in elleri sandalyenin tutamaçlarını kavradı, ben de testislerini emmeye başladım. "Bunu *sevdiğimi* biliyorsun," diye inledi.

Emmeye devam ederken onu okşamaya başladım, hareketlerimi aceleye getirmeden. Merrick başını geriye eğdi ve kalçalarını hafifçe yukarı doğru itmeye başladı, penisi sıkı tutuşuma sürtünüyordu. Hızlı sürtünmeyi arzuluyordu, ama onu bekletecektim.

Sadece biraz daha, çünkü onu boğazıma almak için can atıyordum,

Merrick'in kararmış bakışları, dilim geri dönerken daha fazlasını istiyordu. ve ileri geri, her lezzetli damar ve barbell üzerinde kayarak. Uçundan sızan nem damlasını yaladıktan sonra, sonunda onu ağzıma aldım.

Boğazımın arkasına çarptığında düşük bir homurtu çıkardı ve ben onu emdim, sesler dağınık ve düzensizdi. Merrick sandalyeyi ölümcül tutuşundan bıraktı, parmak uçları saçlarımı okşadıktan sonra sıkıca kavradı ve tam da sevdiğim gibi çekti. Tükürük yüzümden, onun uzunluğu ve testislerinden aşağıya aktı ve onun penisiyle boğulan gözyaşlarımın makyajımı mahvetmesi umurumda değildi - saçlarımın onun çekmesiyle dağınık olması da umurumda değildi.

Parçalanmak üzere hissettiğimde beni bir arada tutabilecek tek şey oydu.

Merrick yukarı doğru itti ve yüzümü sertçe sikti. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu ve ben öğürünce, penisi dışarı fırladı. Merrick, avucunu penisine götürürken gözleri şehvetli arzuyla doluydu. Her vuruşunda çıkan ıslak, tekrarlayan ses, elbisenin altında klitorisimi aramama neden oldu.

Gözleri, elim kumaşın altında çalıştığı yere indiğinde arzuyla parladı. "Ne yapıyorsun, Era?"

Dudaklarımı ısırdım, parmağım daha iyi zevk almak için külotumun altına kaydım. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Kafasını salladı, sesi şehvetle doluydu. "Söyle bana."

Yanaklarım kızardı ve yumuşak bir sesle "Klitorisimle oynuyorum" dedim.

klitorisimle oynuyorum."

Merrick yavaşça, titrek bir nefes verdi. "Bir prenses için ne kadar pis bir ağız

"Dudaklarımın üzerine tükürüğüyle ıslanmış sikini kaydırıldı. "Aç."

O, piercingli penisini dilime vururken ben de gülümseyerek itaat ettim.

"Tanrılar," diye nefes nefese fısıldadı, erkekliğini dilimin, dudaklarımın, yüzümün her yerine kaydırarak. "Bunu çok özlemişim." Penisini yavaşça bir yanağımdan diğer yanağıma kaydı.

"Ben de özledim." Ellerim onun uyluklarını kavradı. "Geriye yaslan."

Merrick, isteğimin nereye varacağını anlamadığından kaşlarını çatı, ama itiraz etmedi. Tekrar eğildim, ellerimle kalçalarının altını kavrayıp hafifçe kaldırarak bacaklarını daha da ayırırken, testislerini ağzıma aldım.

"Era..." diye başladı, sonra dilim daha aşağıya indiğinde nefesini tuttu. Hareket etmeye çalıştı, ama bacaklarını sıkarak hareketlerini durdurdum. "Ne yapıyorsun..."

Merrick'in çenesi gevşedi, ben dilimi arka girişine kaydardım. "Kendini okşa," emrettim.

Genişlemiş gözleri hızla kırıştı, yanakları kıpkırmızı oldu, ama ben kıcını okşamaya devam ederken itiraz etmedi. Hayır, bunu kabul etti, kendini okşarken nefes nefese inlemeler çıkardı, gözleri manzaradan kopamıyordu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve neden yapmadığımı da bilmiyordum, çünkü Merrick'in bu şekilde zevk almasını görmek büyüleyiciydi. Bağımlılık yapıcıydı. Gerçekten bundan zevk alıp almadığını merak ederek endişelenirdim, ama bakışlarımız kilitlendiğinde ve o yeteneğini kullandığında, onun hissettiği dayanılmaz şehvet beni tüketti.

O bunu çok *seviyordu*.

Parmağımı ağzıma soktum ve onun kenarını izlemeye başladım.

"Era..." Sesi kesildi, gözleri ağırlaşmış, avucuyla kızarmış ucunu okşuyordu. Ritmi hızlandı, mastürbasyon yaparken çıkan ıslak sesler kaygan ve dağınıktı.

Parmağımı nazıkçe içeri ittim. "Merrick," diye mırıldandım.

Nefes alışması kesik kesik oldu, parmağımla onu siktiğimde hareketleri yavaşladı. "Siktir... siktir, bu beni boşaltacak," diye nefes nefese konuştu.

Parmağımı daha derine sokup çıkardım, vücudu sıkıca tutunuyordu. "O zaman benim için boşal."

Hızla başını salladı, inlemeleri daha yüksek ve daha çaresiz hale geldi. "İhtiyacım var... önce seni tekrar hissetmem lazım."

"Hmm... bunu hak ediyor musun?" Onun uzunluğunu elimde tuttum, kendi eli geriye düştü. Ve sonra parmağım tekrar tekrar içeri girerken onun sikini emmeye başladım.

"Siktir..." diye tısladı. "Era... Ben... Ben..."

Titredi, sesi yüksek ve ihtiyaç dolu bir iniltiyle kırıldı, penisi zonkladı, boşalması boğazımın arkasına fışkırdı. Hepsini açgözlülükle aldım, dilimin üzerine dökülen her damlayı yuttum.

Merrick, parmağını nazıkçe çıkarırken, ucuna son bir öpücük verirken nefes nefese kalmıştı.

"Seni sapık," diye azarladı, nefesini toplayarak. "Seni sikmek istedim."

Ağzımı sildim, dudaklarım gülümsemeye çekildi. "O zaman daha fazla kendine hakim olmalıydın, ha?"

Gülümsemeyi bastırarak başını salladı. Sonra öne atıldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Şu lanet masaya uzan, hemen," demek için yeterince uzaklaştı.

Başımı eğdim, onu öptüm ve fısıldayarak, "Zorla beni," dedim.

Merrick beni kolaylıkla kollarının arasına aldı, kapının yanındaki duvara yaslanmış masaya doğru ilerledi ve masanın üzerindeki her şeyi sertçe yere attı, biblolar yere çarparak gürültü çıkardı.

"Merrick!" diye azarladım, ama gülmemi engelleyemedim. Beni zorla yatırdı, sırtım tahtaya çarptığında elbisesini kaldırdı. İç çamaşırımın üzerinden beni öperken, daha fazlasını isteyen çılgın bir şekilde kalçalarımı döndürdü.

"Seni de işkence etmeli miyim, Prenses?" diye alay etti, dilini kumaşın üzerinde gezdirirken.

Gümüş rengi saçlarını tuttum. "Lütfen... Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Merrick nemli kumaşı yana çekti ve burnunu ıslak cinsel organıma sokarak derin bir nefes aldı. Sonra yaladı, ben de avucumu ağzıma götürerek inlemelerimi bastırmaya çalıştım.

"Uzun süre dayanamayacağım," diye itiraf etti dilini gezdirirken. "Ama senin içine girmem lazım, bebeğim."

"Lütfen," diye yalvardım, "ben de buna ihtiyacım var."

Merrick beni hızla ters çevirdi, masanın üzerine eğdi, geceliğimin katmanlarını birer birer kenara itti ve sonra popoma sert bir şaplak attı. Sonra da sikini içime soktu.

[illegible]

Bana acımasızca vuruyordu, her vahşi itişinde testisleri klitorisime çarpıyordu, ben onun adını haykırıncaya kadar tekrar tekrar, o kadar sert boşaldım ki çığlığımı bastırmak için ön kolumu dişlerimle ısırdım.

Başı geriye düştü, sırtıma yaslandı ve boşaldı, tohumlarını içime döktü.
"Seni seviyorum," diye fısıldadı nefes nefese.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama kapı kolu dönmeye başlayınca
ikimiz de donakaldık.

dönmeye başladığında ikimiz de donakaldık.

"Ne oluyor?" diye mırıldanan bir ses, kilitli kapı kolunu tekrar çevirdi.

"Hey, içeride kim var?"

Yüzüm soldu, endişeyle ona baktım ve Merrick işaret parmağını
dudaklarına koydu.

"Lanet olsun," diye homurdandı ses ve ayak seslerinin uzaklaştığını
duyduk.

Hızla ayağa kalktım ve külotumu giydim, sonra Merrick iç çamaşırlarını
ve pantolonunu alırken saçımı düzeltmeye çalıştım. "Buradan çıkmalıyız,"
diye güldü.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum, sakın görünmeye çalışarak.

Merrick, pantolonunu ilikleyerek bir cevap bulmaya çalışırken
dudaklarını büzdü. "Şey..."

Omuzlarım düştü, içim cız etti. "O kadar mı kötü?"

Aceleyle yanıma geldi ve başparmaklarını gözlerimin altına sürttü. "Çok
güzelsin. Biri sorarsa ağladığını söyle."

"Ama..."

Kapı açıldığında ikimiz de döndük. Kismet durdu, bizi görünce ağzı açık
kaldı.

Sinirli bir şekilde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı m ve Merrick,
muhtemelen titremesini gizlemek için ellerini cebine soktu.

"Uh..." diye başladı.

"Göründüğü gibi değıl!" diye patladım.

Kismet'in karanlık bakışları ikimiz arasında gidip geldi, sonra masaya
kaydı... yere atılmış her şeye. "Tamam..." Başparmağını arkasına koydu. "Ben
gidiyorum."

Merrick ve ben aptal gibi orada dururken, o hızla geri çekildi ve kapı
kapandı.

"Tanrım," diye haykırdım, yüzümü kapattım. "Bu çok utanç vericiydi."

Merrick, tabii ki, kahkahayı patlattı. Parmaklarımın arasından gizlice
baktım,

ona kaşlarını çattım ve sonra dayanamayıp yanını çimdikledim.

Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve beni kucakladı. "Hiçbir şey
söylemediğim için üzgünüm," dedi sessizce. "Ne olduğunu bilmek, bir
müdahale gibi geliyor.

Herkes her zaman böyle hisseder. Bu beni çok kötü bir duruma sokuyor." Onu daha sıkı sarıldım. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Bir süre daha öyle kaldık. "Seni istiyorum, Era."

Kalbim hızlandı ve geri çekildim, kömür rengi gözlerine baktım. "O onu seviyor, sen beni seviyorsun..."

Merrick'in güçlü olduğunu ve birçok yönden büyücülerin insanlara göre avantajlı olduğunu biliyordum. Ama Silas'ın acımasızlık kapasitesini de biliyordum. Grubumuz hala birlikte seyahat ederken ikisinin de zarar görme riskini almak istemedim. Elbette, Silas Lena'yı seviyordu, ki bu, birbirlerini sadece birkaç aydır tanıdıklarını düşünürsek, akıl almaz bir şeydi.

Ama ben de Merrick'i seviyordum ve onu da aynı süreden beri tanıyordum.

Ama Silas da hala beni seviyordu. Ve onun arkasında, benim için değil, Merrick için yaptığım şeyi keşfettiğinde ortaya çıkacak sonuçlara hazır değildim.

Onun incinmesini düşünmeye dayanamazdım.

"Henüz değil," diye fısıldadım. "Ben... Yapamam, Merrick." Yüzü düştü ve acı dolu bir iç çekiş bıraktı.

"Tamam. Peki. Neyse," diye mırıldandı, sonra odadan fırlayarak beni yalnız bıraktı ve midem bulanmaya başladı.

Ertesi gün Merrick'le konuşmadık, bu da beni çok kötü hissettirdi. Silas'la da konuşmadık, yan yana uyuduk.

Ne berbat bir durumdu bu.

Temple Tithara'ya ulaşmak için yarım gün süren yolculuk, aramızdaki mesafeyi daha da artırdı. Gerçeğin ortaya çıkması halinde onun güvenliğinden endişelendiğimi anlamıyor muydu?

Kismet bize bakıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Bunun için minnettardım.

O da olayların bağlantısını kurmamış olamazdı.

"Oda tapınağın altında, su altında. Bizi oraya götürecek bir geçit var," diye açıkladı Kismet, grubumuz tapınağa girerken. Altar odasına indirildik, Merrick'in eli yeni bir bölgeye girerken tedirgin bir şekilde arbaletinin kayışını sıkıyordu

Her birkaç saniyede bir gözleri benimkilere takılıyordu, ama hiçbir şey söylemiyorduk.

"Bütün tapınaklarda gizli geçitler var mı?" diye sordu Elowen, elini Edmund'un karbonado eliyle sıkıca tutarken, biz de sunak odasındaki koridordan geçiyorduk.

"Tüm tapınaklar birbirine benzer, ama hepsinin kendine özgü özellikleri vardır," diye açıkladı Valter önümüzde. "Geçitler, belki yoktur. Ama hepsinde özel bir şey vardır."

İlerlerken ağzım açık kaldı, etrafımızı çevreleyen duvarlar cama dönüşerek okyanusun ve sayısız balığın inanılmaz manzarasını sunuyordu.

"Vay canına," dedi Dani. "İnanılmaz..."

Hepimiz manzaraya hayranlıkla bakakaldık, ta ki nihayet varış noktamıza, devasa, dairesel bir odaya ulaşana kadar. Zemin mor, parlayan bir pentagram deseni oyulmuştu.

Dani, Kismet'e kaşlarını çattı. "Pentagram mı?"

Kismet nazikçe gülümsedi. "Burada olması o kadar şaşırtıcı mı?"

Lena dikkatini Valter'a çevirdi. "Kafam karıştı. Dün benim büyücü büyüsünü kullanma yeteneğime şaşırmış gibiydin."

Kaşlarımı çattım. Bu konuyu özel olarak konuşmuş olmalılar.

Kismet ikisi arasında şaşkınlıkla baktı. "Warlock büyüsünü kullanabilir misin?"

Bakır saçlı Yüce, pentagramı işaret etti. "Uh, evet?"

Pentagramlar, büyüler... tüm o şeyler."

"Pentagram, büyücülere aittir," dedi Valter. "Ama Titharan dili... onu nasıl çözeceğimizi veya konuşacağımızı hiç bilmedik."

"Yani, bu Oda konuşulan kelime büyülerini kullanmıyor mu?" Dani, mavi kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır," dedi Kismet, ince kollarını kavuşturarak. "Bir yükleme ve bir hatıra gerektirir."

"Hatıra, bağdır..." diye mırıldandı Lena, sonra çantasından Igon'un pusulasını çıkardı. Bakışları, yuvarlak odanın iki yanındaki heykellere kaydı. "Kutsal emanetler de öyle. Büyüye gerek yok."

Dani öne çıktı ve heykellerin üzerindeki sembolleri inceledi. "Bize değerli bir nesne verin," diye okudu, sonra diğer kalıntıya doğru yürüdü.

"Ve gerçek sizi özgür kılacak."

"Pentagram ne diyor, Dani?" diye sordu Viola.

Büyücü diz çöktü ve ellerini betona kazınmış yazının üzerinde gezdirdi.

"Bana başka bir zaman göster."

"Bu tam olarak nasıl işliyor?" Merrick, Dani'ye şaşkın gözlerle bakan Kismet'e sordu.

"Pentagramın ortasına bir hatıra koyarsın ve rahipler illüzyon büyülerini kullanırlar. Bu sana görüntüler sağlar."

Dani ayağa kalkarken kaşlarını çatı. "Bence... Bence büyüü okursak, sadece görüntülerden daha fazlasını göreceğiz." Göz bebekleri olmayan mavi gözleriyle sualtı odasını inceledi. "Bu oda camdan yapılmış değil, değil mi?"

"Öyle," diye cevapladı bir rahip. "Berrak kuvarsla kaplanmış cam."

Dani küfretti, sonra kullandığı dil için özür diledi. "Berrak kuvars, enerjiyi güçlendiren bir ana kristaldir." Lena'ya döndü. "Bence bu büyü sadece vizyonlar sağlamayacak. Kuvarsın yansımasıyla, sanki gerçekten oradaymışız gibi vizyonları bize gösterecek."

"Bu saçma," diye başladı Kismet, ama pentagramdaki gizemli dili gördükten sonra iç geçirdi. "Peki. Rahipler kabul ederse deneyebiliriz."

"Sen Tithara dilini konuşuyorsun," rahiplerden biri Dani'ye dedi. "Biz büyücüler için kaybolmuş kelimeler. Eğer bu işe yararsa, bize öğretmeni rica ediyoruz."

Dani başını salladı. "Elbette."

Lena pentagramın önüne diz çöktü, pusulayı ortasına koydu ve vücudu hareketsiz kaldı. "Silas," diye fısıldadı, omzunun üzerinden ona bakarak. Sonra rahiplere baktı. "Birden fazla hatıra kullanılabilir mi?"

İçlerinden biri başını salladı. "Elbette. Anılar birbiriyle örtüşürse, birlikte oynatılırlar. Aksi takdirde, zaman çizelgesinde oynatılırlar."

O telepatiyi izlerken kaşlarını çatıldı. Torrin, altın rengi gözleri büyüyen Silas'a baktı ve sonra Lena'ya döndü.

Neler oluyordu?

Birkaç saniye geçti ve Lena, "Bir şey buldum. Kraliçe Ryia'nın kolyesi," dedi.

Ne? Lena neden Otacian Kraliçesi'nin mücevherine sahipti?

Gözlerim Silas'a kaydı, ama o bana bakmaktan kaçındı. Bütün bu zaman boyunca biliyor muydu? Neden buna izin verdi?

"Bu Otacia Kraliçesi'nin miydi?" diye sordu

Valter. "Öyleydi."

"Ne zamandır bu senin elinde?" diye sordu başka bir rahip. "Beş yıldan fazla," diye cevapladı kadın, mücevherleri avuçlarında tutarak.

"Bu, muhtemelen bu hatırayı da kazıdığın anlamına gelir," diye uyardı rahip. "Yani, grubun görmesini istemediğin bazı anıların da ortaya çıkabilir."

Gergin bakışları Silas'a yöneldi ve Silas ona başını sallayınca, beni bir korku dalgası sardı.

Ne oluyor lan?

"Eğer bize Kraliçe'ye ne olduğunu anlatacaksa, o zaman buna değer," dedi Lena sessizce. Dani, onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu.

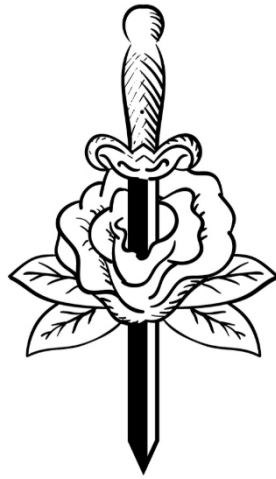
Lena gümüş ve safir kolyeyi parlayan pentagramın ortasına yerleştirirken ben kollarımı kavuşturdum. Grubumuz desenin içinde dururken, rahipler çevresini sardı.

"Sen büyüyü okurken, biz de çembere büyümümüzü aktaracağız, Büyücü."

Dani derin bir nefes aldı. ***"Ostende mihi aliud tempus. Ostende mihi aliud tempus. Ostende mihi aliud tempus."***

Etrafımızdaki parıltı büyüdü ve çevremizi değiştirdi.

Ve öğrendiğim şey için hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

On Dokuzuncu Bölüm

ERABELLA - ŞİMDİ

Aman Tanrım.

Aklım, o kadar büyük bir inanamama ve aşağılanma hissiyle doldu ki, bayılacağımı sandım.

Silas'ın annesi hayattaydı. Ulric, büyücüydü. Bunun en önemli bilgi olduğunu biliyordum. Ama tanrılar, kendimi lanet olası bir aptal gibi hissettim.

Bakışlarım yavaşça Silas'tan Lena'ya kaydı. "Siz... siz ikiniz..." Yavaşça geri çekildim. "Aman Tanrım. Ben bir aptalım."

Lena'nın gözleri yaşlarla doldu, bu da beni daha da kızdırdı. "Era," diye başladı. "Çok üzgünüm..."

Avuç içimi kaldırıp yüzüne tokat attım.

Silas hemen bileklerimi yakaladı. "Bana kız," diye ısrar etti. "Ona değil."

Yüzüm tiksinti ile buruştu, sonra kızarmış yanağını tutan Lena'ya baktım. "Seni arkadaşım olarak görüyordum," dedim. "İkiniz de cehenneme gidin."

Merrick'e son bir kez baktım, yüzünde suçluluk duygusu vardı. Silas'ın Lena'yı sevdiğini değil, onların uzun bir geçmişi olduğunu da biliyordu.

Biliyordu. Ve geçmişimin parçalarını öğrendikten sonra, ona zihnimi, bedenimi ve ruhumu verdikten sonra, bunu benden sakladı.

Umarım benim hissettiğim tüm o korkunç duyguları o da hissetmiştir. Tek kelime etmeden, öfkeyle dışarı çıktım.

Ellerim balkonun porselen korkuluğunu sıkıca kavradı. Kafam intikam duygusuyla zonkluyordu, kalbimle hangisinin bana daha fazla acı vereceği konusunda yarışıyordu.

Aptaldım. Bunu görmemekle aptaldım.

Merrick'in bana söyleyeceğine inandığım için aptaldım. Beni karanlıktan kurtaracak, bu bilgiyi bana emanet edecek kadar seveceğine inandığım için aptaldım. *Benim* duygularımı öncelikli tutacağına inandığım için aptaldım.

"Era," dedi Merrick nazikçe, parmakları kolumu okşayarak.

Onu itekledim. "Sen biliyordun," dedim boğuk bir sesle, ona dönerek bulanık bir bakış attım. "Sen bunca zaman boyunca biliyordun. Vadide olan her şey... suçluluk duyduğun için miydi?"

"Ne?! Tabii ki hayır," diye ısrar etti ve ellerimi tuttu. Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım, ama o sadece tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Gözleri bana yalvarırcasına, "Bu sırrı saklamak için büyük çaba sarf ettim, özellikle de senden," dedi.

Öfke bedenimi sardı, Merrick parmaklarını benimkilerle birleştirirken başım zonkluyordu.

Ona bakamıyordum. Bunların hiçbirine inanamıyordum. Duygularımı kontrol edemediğim için kendimden nefret ediyordum, gözlerimden yaşlar süzülürken, bakışlarımı parıldayan okyanus dalgalarına çevirdim.

"Orada mahsur kaldığımızda sana söylemiştim, sen gerçek bir şeyi hak ediyorsun, sadece karşılıklı bir anlaşmayı değil."

Hiç komik bulmasam da güldüm. "Peki ne?" Gözlerim delik açabilecek güçte olsaydı, Merrick'in yüzü yanmış olurdu. Ellerimi çekip uzaklaştırdım. "Seni hak ediyorum mu? Silas'tan ne kadar iyisin ki? Benimle yattıktan sonra Viola'nın yanında kalmaya devam ediyorsun?"

Yutkunurken boğazı hareket etti, ağır ağır nefes aldı.

Sessizliği üzerine kollarımı kavuşturup denizi seyrettim. "Hepiniz aynısınız," mırıldandım.

Merrick elini belime koyduğunda, vücudumda istenmeyen bir sıcaklık hissederek tüylerim diken diken oldu. "Sen de benim gibi sadakatsizdin," diye fısıldadı. "Kime aşık olacağını kontrol edemezsin, bu yanlış olsa bile. Onu elde edemesen bile."

Kalbim atladı, ilk kez seviştikten sonra ona söylediğim sözlerin aynısı olduğunu hatırladım.

"*Ben varım, Era,*" demişti.

Kalbim, sevgi isteyen, sıcaklık ve ilgi isteyen, "*Bana sahipsin, Merrick*" demek isteyen tarafım.

Ama ben kızgındım. Acı çekiyordum. Bu yüzden, ona dönmeden yalan söyledim. "Sana aşık değilim."

Sertçe dişimi sıktım, kanımın tadını alırken o kulağıma yumuşakça fısıldadı, "Yalan söylediğini anlarım, Erabella."

Lanet olsun ona. Mutlu sonlara inanmamı sağladığı için lanet olsun ona. Hayallere.

Aşka.

Yavaşça döndüm, göğsümde öfke yanıyordu.

Tüm gücümle onu ittim ve o şok içinde geriye doğru sendeledi. Bir kez daha ittim ve göğsüne tekrar tekrar yumruk attıkça çığlıklarım hıçkırıklara dönüştü.

Bana yalan söylediği için lanet olsun! Beni önemsemediğine inandırdığı için lanet olsun!

LANET OLSUN!

Duygularım beni ele geçirdiğinde saldırılarım zayıfladı ve sonra yıkıldım, ellerimle gözlerimi kapatıp ağladım.

Saldırıma rağmen, Merrick beni kucakladı ve sırtımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Beni sevmiyorsun," diye göğsüne ağlayarak bağırdım.

"Evet, evet, seviyorum," diye mırıldandı, başımın üstüne öpücük kondurarak. "Balodan hemen önce Viola'yla ilişkiyi bitirdim."

Başımı kaldırıp hıçkırarak ağladım. "Öyle mi?"

Merrick nazikçe başını salladı ve ben onu incelemek için biraz geri çekildim. "Neden?"

Nedenini sormak aptalcaydı. Merrick'in ona karşı hissettiklerinin arkadaşlık olduğunu biliyordum.

"Neden derken ne demek istiyorsun? Ben seni seviyorum." Parmakları saçlarımı okşarken yüzüm düştü, bu his öfkemle karışınca dayanılmaz derecede hoş bir his uyandırdı. "Ben seni istiyorum," diye fısıldadı. "Bunu bilmelisin."

Sesim kırıldı ve "Beni sevseydin, bana söyledin" dedim.

Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Hiç fikrin var mı?

Kömür gibi gözleri benimkilere kilitli kalmıştı ve ben kafamı tutmaktan kaçındım. Beynim zonkluyordu ve neredeyse acıyı dikkatimi dağıtacak bir şey olarak kabul ediyordum. Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum, Era," diye ısrar etti, sesinde pişmanlık vardı. "Bu yüzden bu beni öldürüyor. Bu hatayı yaptığım için kendimi öldürüyorum." Yine başımın üstüne öptü ve dudaklarını bir an orada tuttu. "Sana yardım etmekten çok zarar vereceğimden korkuyordum. Ama bu bir mazeret değil. Sana söylemeliydim."

"Balodan ayrıldığımda, Silas ve Lena arasında bir şeyler olduğunu nihayet fark ettiğimde beni bulduğunda bile bana söylemedin."

Bana söylemedi, ama benim ağzımın tadını çıkarmakta hiçbir sakınca görmedi. Vücudumun.

"Onun Lena'dan hoşlandığını duyunca mutlu olacağını düşündüm... çünkü bu, benimle olabileceğin anlamına geliyordu."

"Lena için bana yalan söyledin," kıskançlık ve öfkeyle mırıldandım.

Bunu itiraf edebilirdim. Kıskançtım. Bir şekilde tüm bu erkekleri parmağında oynattığı için kıskançtım.

Onda benim sahip olmadığım ne vardı? Benim neyim vardı?

Merrick uzaklaşırken kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. "Lena'yı seviyorum, Era. Gerçekten."

Dudaklarım kıvrıldı ve tekrar dönmek üzereyken Merrick kollarımı tutarak beni yerinde tuttu. "Ama ona olan duygularım, platonik de olsa, sana olan duygularımla kıyaslanamaz bile. Yakınından bile geçmez."

Buna inanmak istedim. Bunun doğru olmasını istedim. Ama doğru olmadığını biliyordum.

"Silas'ın yaptığı gibi sen de onu seçtin," dedim acı bir şekilde. "En tatlı sözleri söyleyebilirsin, ama günün sonunda, eylemlerin bana benim hakkımda ne hissettiğini tam olarak gösterdi. Şimdi bırak beni!" diye bağırdım.

"Güvenini geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle, yapacağım. Bana bağır, vur, istediğini yap. Ama beni dışlama." Elleri bileklerime uzandı ve sıkıca sıktı. "Bana ne istersen sor, doğru olup olmadığını anlayacaksın. O gücü sana Vadide gösterdim. Bunu yapabildiğimi hiç kimseye göstermedim."

"Bırak beni!" diye bağırdım. Vadiyi düşünmek istemiyordum. O kulübeyi. Hiçbirini.

"Hayır! Beni yine dışlama!" Sesi kırıldı. "Lütfen, Era. Artık istemiyorsak sahip olduğumuz şeyi saklamak zorunda değiliz." "Gitme" diye fısıldarken yüzündeki ifade kalbimi parçaladı.

"Seninle benim aramda hiçbir şey yok. Hiçbir şey, Merrick."

Gözleri parladı, ağzını açıp kapattı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonra beni bıraktı.

Ben bir anlığına donakaldım, sonra hızla içeriye geri döndüm.

Yalnız kalabileceğim bir yer ararken şakaklarımı ovuşturdum. Onun yanında olmak istemiyordum, hala onu arzuluyor olsam da.

Uygun bir yer bulduğumda, yere kayarak dizlerimi göğsüme çektim.

"Masallar, hepsi bu, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

Bu sözler kafamda yankılanıyor, beynimin her atışında beni eziyordu. Bu bir masaldı, değil mi? Birinin beni bu kadar çok sevebileceğine inanmak.

Bunu hak ettiğime inanmak.

Koridorda ayak sesleri duyulana kadar kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Silas olduğunu biliyordum. "Konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım, ona bakmak istemiyordum.

"Era..." Yanıma oturup başını duvara yaslayarak iç geçirdi. "Her şeyi mahvettim. Kötü kararlarımın ortasında kaldığın için üzgünüm."

Evet. Onun içine sikini sokarken gerçekten üzüldüğüne eminim.

Tanrılar. Ben bir ikiye bölünmüşüm, değil mi?

Bunu söylemek yerine, sadece alay ettim ve sonra sordum: "Neden beni geride bırakmadın? Neden kaleden ayrılmadan önce beni ortadan kaldırmadın?"

Silas başını geriye attı. "Seni ortadan kaldırmak mı?" İnanamıyormuş gibi başını salladı. "İster inan ister inanma, seni seviyorum Era."

Hah. Beni seviyor. Erkekler bu kelimeyi sanki hiçbir şey değilmiş gibi kullanmaya bayılırlar, değil mi?

Boğazımdan çıkan kahkaha eğlenceden kaynaklanmıyordu ve Silas elini elime koyduğunda çenem sıkıştı.

"Lena hayatıma geri döndüğünde ne hissedeceğimi bilemedim," diye açıkladı. "O benim ilk aşkımdı..."

"Evet, her şeyi gördüm, hatırladın mı?" diye acı bir şekilde mırıldandım.

"Sen parçaları gördün, evet. Ama hiçbirisi onunla benim ne kadar yakın olduğumuzu yansıtmıyordu." Diye iç geçirdi. "Seni asla geride bırakmazdım, birincisi seni seviyorum, ikincisi Kral'ın sana ne yapacağını bilmiyordum. Senin güvende olmanı istedim."

"Evet, bu yolculuk gerçekten çok güvenliydi. Aferin, Majesteleri."

"Bu durumda iyi adam olmadığımı biliyorum, Era. Sana sadık değildim."

Ruhum suçluluk duygusuna yenik düşmek üzereydi. Ona kızmaya hakkım yoktu. Yine de kendimi tutamadım.

"Aldatmadan önce bile iyi bir koca değildin," diye fısıldadım, öfkem kalp kırıklığına dönüştü.

"Biliyorum." Beni teselli etmek için başparmağını elimde gezdirdi. "Bütün bu zaman boyunca benden daha iyisini hak ettin."

Daha iyisini hak etmiş miydim? Sadakatsiz bir kadın olduğumu kanıtladıktan sonra mı? Hayatımdan nefretimi, kalbimi elinde tutan tek adama yönelttikten sonra mı?

Mabel'e yaptıklarımın sonra?

"Evlendiğimizde birbirimizi seviyor değildik," dedim sessizce. "Bunu biliyordum. Ama *'Beni tanırsa, belki beni sevebilir'* diye düşünmüştüm, ama senin kalbin... çoktan başkasına aitti."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye ısrar etti. "Sen mükemmel bir eştin."

Sen yanlış bir şey yapmadın.

Başımı ileri geri salladım, öfkem artarken elimi çekip uzaklaştırdım. Başımı dizlerime gömdüm, bir top gibi kıvrılıp buradan kaybolmak istedim. Kendi zihnimden kaybolmak istedim.

"Gerçekten, Era. Ben sadece... yaşadığım her şey kafamı karıştırdı," dedi yumuşak bir sesle. Üzüntüyle. "Lena'ya karşı hissettiğim şeyi bir daha asla hissetmek istemedim. O kadar yakınlık istemiyordum. Çünkü onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum."

Aramızda sessizlik devam etti, ta ki ben sessizce "Sırtına ne oldu?" diye sorana kadar. Cevap vermediğinde başımı kaldırdım ve gözlerimi onun gözlerine dikerek "Bana ne olduğunu anlat Silas" dedim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bacaklarımı kaldırıp dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. "Kral, öldürme konusunda herhangi bir duygu gösterdiğimde beni dövdürdü. Ne zaman şefkat, empati veya korku göstersem. Beni aylarca işkenceye maruz bıraktı."

Ona karşı hala beslediğim azıcık sevgi -ki bu gerçekten istediğimden fazlasıydı- onun zarar gördüğünü hayal ettiğimde kalbimi sıkıştırıyordu.

"Ve... bunun işe yaradığını hissettin mi?"

Titrek bir nefes aldı. "Beni ceza olarak tecavüze uğratana kadar insanlığımı kaybetmemiştim."

Kalbim durdu, ağzım açık kaldı, gözlerim büyüdü. Ulric ona...
tecavüz ettirdi mi?

O benim bakışlarımı yakalayıp, "Üç adamını tutsak olarak tuttu ve bunu yapmalarını sağladı. Aylarca her hafta bunu yaptı" dediğinde bacaklarım yere çöktü.

Tanrım...

"Kendimi kaybettim, Era. Ben... Ben hep böyle değildim. Eskiden iyi bir adamdım."

Ben her zaman böyle değildim.

Acı boğazımı yakıyordu, Silas gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu.

Eskiden iyi bir adamdım.

Kendimi kaybettim.

"Bana bu hiç olmamış olsaydı..." dedi, sesi sessizdi, "Sanırım seni hak ettiğin gibi sevebilirdim. Sanırım açık olabilirdim, sana geçmişimi anlatabilirdim. Hayatıma devam edebilirdim. Ama sanki gerçek ben, tüm o ölümlerden, işkencelerden, tecavüzlerden önce var olan Silas..." Titreyen dudaklarını ısırdı. "Onu o kadar derine gömdüm ki, artık var olduğundan emin değildim."

"Sonra onu gördün," diye fısıldadım.

O başını salladı. "Ve sanki benim bu iki versiyonum savaşıyordu. Gerçek ben geri dönmek istiyordu. Ama bu acı veriyordu..." Gözlerimden daha fazla yaş aktı ve o fısıldayarak, "O olmak acı veriyor..." dedi.

Silas'ın ağladığını daha önce hiç görmemiştim. Hiç bu halde görmemiştim. Utançla bakışlarını indirdi.

Hâlâ öfkeliydim. Hâlâ incinmişim. Ama tüm bunları duyunca, hem fiziksel hem de zihinsel olarak ne kadar işkence çektiğini anlayınca...

Elimi nazikçe onun elinin üzerine koydum. "Bunları yaşadığın için çok üzgünüm," dedim şefkatle.

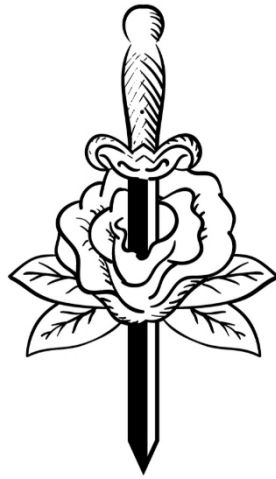
Sesi samimiydi, "Seni incittiğim için üzgünüm. Yalan söylediğim için üzgünüm. Sen çok daha fazlasını hak ediyordun. Gerçek beni hak ediyordun." Bana attığı küçük gülümseme kalbimi çarptırdı. "Onu seveceğini düşünüyorum."

"Seni olduğun gibi sevdim," dedim dürüstçe, nazikçe. "Senin bu kadar kapalı olmanı sevmedim... bu kadar soğuk olmanı sevmedim. Ama yine de seni sevdim. Beni ailemden kurtardın. Bunun için sana her zaman minnettar olacağım." Elim çektim. "Ben... sadece zamana ihtiyacım var, tüm bunlara alışmak için zamana."

"Anlıyorum."

Zihnimde bir başka acı dalgası yayıldı. Bu baş ağrıları gittikçe kötüleşiyordu. Tüm bu stresin de hiç yardımı olmadığı kesindi. "Sakıncası yoksa şimdi yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldandım, şakaklarımı ovuşturarak, ama bu hiç rahatlatmadı.

Anlayışla başını salladı ve ayağa kalkarak beni yalnız bıraktı.

Yirminci Bölüm

ERABELLA - ŞİMDİ

O günden sonra kimseyle pek konuşmadım. Nereida'daki kaleye geri dönüp Lucretia'ya öğrendiklerimizi anlattık. Kismet, Yüce'yi ikna etmede çok başarılıydı ve Nereida'nın davamıza katılacağına karar verildi. Deniz Perileri, Dani ve Valter'in ana karaya dönmelerine izin verdi ve grubumuz şimdi Ravaiana Tapınağı'nda bulunuyordu.

Merrick bana yaklaşırken kollarımı kavuşturmuştum.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadı. Grubumuz yerleşmekle meşguldü, kimse konuşmamıza dikkat etmiyordu.

Kollarımı sıkıca kendime doğru çektim. "Konuşacak bir şey yok."

"Sadece..." Sinirli bir nefes verdi. "Bana bakabilir misin?"

Başım zonkluyordu. Onun suçluluk dolu yüzünü görmek istemediğim için reddettim. Herkesin önünde ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum.

Benden hiç gelmeyen bir bakış bekledi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sesindeki çaresizliği duyunca göğsümde korkunç bir boşluk oluştu. Ben de aynı şeyi söylemek istedim, ama incinmişliğim, lanet olası egom, sözleri içimde tuttu.

Gözümün ucuyla omuzlarının çöktüğünü fark ettim ve o uzaklaşırken beynim kanamaya başlamış gibi hissettim.

Onun dokunuşunu istedim. Kucaklamasını. Ama henüz değil. Yapamazdım.

"Burada kendimi... farklı hissediyorum," dedi Silas, tapınağın pencerelerinden birine bakarken.

Roland yanına yaklaşarak ona şaşkın bir bakış attı. "Bir şey mi hissediyorsun?"

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Lena ve ben içimden yanakımı ısırdım, gözlerim onun ona doğru hareket ettiği yere kaydı.

"Belki de kafamda bir yanılsama, ama neredeyse bir... uğultu hissediyorum." Dikkatini duvarlardaki eski dildeki yazılara verdi. "Lena, bunları okuyabilir misin?"

Dani'nin ona verdiği kitabı çıkardı ve metni çevirmeye çalıştı. metni çevirmeye çalıştı.

"Bu gece burada kalmak güvenli mi sence?" diye sordu Merrick, pencereden dışarı bakarak.

. Onu görme şansını değerlendirdim, yakışıklı yüz hatlarını incelerken göğsüm kabardı. "Ulric'in bizi bir şekilde bulacağından korkuyorum."

"Buranın başka yerlerden daha güvenli olduğuna eminim." Elowen kardeşine gülümsedi. "Ayrıca burası Yaşam Tanrıçasının evi. Elbette bizi koruyacaktır."

Hendry'nin uzun boylu vücudu duvara yaslanmış, uyumsuz gözleri batan güneşe karşı kısılmıştı. "Bu gece ateşimiz için odun toplamalıyız. Karanlık basmadan."

"Ben de gelirim," dedi Edmund, Elowen'a hızlıca bir öpücük vererek. Merrick'in bana bakmak üzere olduğunu hissettiğimde, başımı çevirip, bir dalga daha geldiğinde şakaklarımı ovuşturdum.

"Ben de gelirim," diye mırıldandı Merrick.

Ona bakmadım, ama gözümün ucuyla başının düştüğünü, omuzlarının çöktüğünü gördüm. Edmund ve Hendry tapınaktan ayrılırken onların arkasında kaldı.

Onun giderek uzaklaşması göğsümü sıkıştırıyordu.

Viola, Lena'nın çevirisini seslendirmeye başladı. "Ravaiana'nın çocukları diğer tanrılar mı? Bir kızı ve bir oğlu..."

"Ve Azrae'nin kızı da diğeri..." Lena parmak uçlarıyla yere vurarak, düşünceli bir şekilde etrafına bakındı. Ayağa kalkarak tebeşirini gömleğinin cebine geri koydu. "Ama onlar kim? Onları nerede bulabiliriz?"

"Ravaiana'nın krallığı Oquerene, değil mi?" diye sordu Silas. "Belki de orada yaşıyorlar."

Ona döndü, kaşlarını çatarak. "Sence bu kadar kolay olacak mı?"

"Oquerene'ye ulaşmanın kolay olacağını sanmıyorum, ama belki oraya vardığımızda işler bizim için daha kolay hale gelir." Kızıldan göründüm, o Lena'nın saçını kulağının arkasına koyup yüzünü avuçladığında yumruklarımı sıktım. "Gel. Çok yol kat ettik. Yorgun olmalısın. Sabah bizi dağa geri götürürken gücüne ihtiyacın olacak."

Lena'nın gözleri yumuşadı, sonra yanağını avucuna dayayıp ona sanki her şeyiymiş gibi bakarken parladı.

Ve o anda öfkem doruğa ulaştı, çünkü bu manzara bana öfkelenmemin gerçek nedenini kabul etmemi sağladı. Silas'ın aldattığı için değil. Lena'nın onunla aldattığı için değil. Onların sahip olduğu şeyi istediğim için. Ben de o kadar derin, o kadar tutkulu, o kadar güvenli bir aşk istiyordum. Onlardan nefret ediyordum, ama aslında değil. Kendim için buna sahip olmadığımı için nefret ediyordum.

Ve acım daha da arttı, çünkü bunun doğru olmadığını biliyordum. Lena'nın Silas'a baktığı gibi bana bakan birinin olduğunu biliyordum. Onu kendimden uzaklaştırdığım için aptal olduğumu biliyordum.

"Sizi böyle görmek hala çok garip," diye mırıldandı Viola ve Lena arkadaşına bakarak hafifçe güldü. Ama gözlerimiz buluştuğu anda ifadesi ciddileşti ve öfkeli bakışımı fark etti.

Lena hemen Silas'ın kollarından kurtuldu ve eski metni çantasına geri koydu, öfkeli yüzümün ondan çok kendime yönelik olduğunu bilmiyordu.

Kendimi çok kötü hissediyordum ve bunun sebebi sadece bu korkunç migren değildi. Ona karşı soğuk davrandığım için kendimden nefret ediyordum. Acaba o da bunu hissetmiş miydi?

Ama rol yapmaktan bıktım.

Sadece onun ateşiyle oynamak istemiyordum, çalıntı bakışlar ve gizli dokunuşlarla onun kalbinin ateşini beslemek istemiyordum. Hayır, onun ateşinin beni *tüketmesini* istiyordum. Onun alevlerinin bacaklarımı yalamasını, beni acımasız sıcaklığıyla sarmasını, kaçmamam, kurtulmamam için beni hapsedmesini istiyordum.

Çünkü benim gerçekten ihtiyacım olan buydu, değil mi? Onun közlerinin benim için bu seçimi yapmasına *ihtiyacım vardı*, benim irademi elimden almalarına ihtiyacım vardı, çünkü kendimi ısıtmaya çok korkuyordum. Yanmaktan çok korkuyordum.

Ama ateş söndü, değil mi? Çakmaktaşı ve çeliği çarpıştırmaya çok korkuyordum... ve bu yüzden soğukta yatmayı tercih ettim.

Belki de donmayı hak etmiştim.

Ama Merrick Astair'in özelliği buydu. Buz onu asla korkutmazdı. Aslında, her soğuk davranışında, her suçluluk duygusuyla dolu bağırışında beni sevmiştii. Sabırlı, nazik ve sadıktı.

Beni sevmiştii. Beni hiç kimsenin sevmediği, kucaklamadığı ve değer vermediği kadar sevmiş ve kucaklamıştı. Kocamdan daha fazla. Kendi annemden daha fazla. Ve ben onu bilgi sakladığı, korkunç bir duruma düştüğü için cezalandırmıştım.

Şakaklarımı ovuşturdum, bakışlarım kucağıma dönerken iç geçirdim.

Özür dilemem gerekiyordu. Onu hak etmiyordum, onun affını hak etmiyordum... ama o benim affımı hak ediyordu. Onu kollarımda tutmak

ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini duymak istedim. Ve ona ben de onu sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Çünkü onu, hayatımdaki herkesten daha çok seviyordum.

Bu kin duygusunun beni yönetmesini istemiyordum. Lena yıllarca Silas'a yalan söylemişti ve o onu affetmişti. Çünkü birini sevdiğinde yapman gereken budur. Affedersin.

Onun dönmesini beklerken dakikalar saatler gibi geçti. Koşarak ona sarılır, kollarımı gövdesine dolardım. Gözlerine bakarak, sözlerim bunu yapmadan önce pişmanlığımı, sevgimi hissettirirdim. Ve sonra, izin verirse onu öperdim.

Diğerlerinin görmesi umurumda değildi. Yargılamaları, aptal gibi görünmem umurumda değildi. Tek istediğim Merrick'in mutlu olmasıydı, onun ne kadar değerli olduğunu bilmesiydi.

Yataklar hazırlanıyordu, ama ben huzursuzdum, onun dönüşünü haber verecek ayak seslerini bekliyordum.

Ve ayak sesleri duyuldu.

Aceleci ayak sesleri. Panik içindeki ayak sesleri.

Ben bankta döndüm, Edmund merdivenleri koşarak çıktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese kalmıştı.

Kanlar içinde.

Kanlar içindeydi.

"Ne oldu lan?" diye bağırdı Roland ve Elowen sevgilisinin yanına koşarak yaralarını kontrol etti.

Göğsü inip kalkıyordu, nefes almakta zorlanıyordu. "Üzgünüm," sesi kırıldı, yüzü buruştu. "Onları kurtaramadım..."

Her şey durdu.

Hayır.

Viola ve Roland pencerelere koştular, gözleri dışarıya kayarak tehlike olup olmadığını kontrol ettiler. "Kurtarmak mı?" Lena alçak sesle sordu.

"Merrick nerede?" Elowen'in sesi titriyordu, omuzlarını kavradı. Telepatın yüzü buruştu ve El'in büyük mavi gözleri Edmund'un yüzünde bir cevap aradı. "Merrick nerede, Edmund?!" diye bağırdı, onu sallayarak.

"El... onlar... boğazını kestiler..." Edmund hıçkırarak boğuldu ve Elowen'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hayır.

Hayır.

Hayır

Lena göğsünü tuttu. "Öldü mü?!"
Çığlık atmak istedim, kederim boğazımdan çıkmak için can atıyordu.
"Hayır... hayır..." Elowen yere yığıldı, yürek parçalayan bir çığlık attı.
ondan kaçmak.
"Zaman yoktu," diye ısrar etti.
Onu terk ettiği için Edmund'u öldürmek istedim.
"HAYIR!" diye acı içinde haykırdı.
Kaçmak, Merrick'i bulmak istedim. Onu
kurtarmak için. Hayatta olmalıydı.
Edmund yanılmıştı.
Edmund yanılmıştı.
"Çok üzgünüm, El..." Edmund koluna dokunmak için uzandı, ama o geri
çekildi ve ona öfkeyle baktı.
"Onu kurtarabilirdim!" diye bağırdı ve kolları buz gibi soğumaya başladı.
"Beni alabilirdin ve..."
"Vakit yok," diye bağırdı Edmund, Elowen'in donmuş ellerini tutarak.
"Elowen, gitmeliyiz! Geliyorlar!"
"Hendry nerede?" diye sordu Silas.
Edmund, prensin gözlerine baktığında gözyaşları yanaklarından süzüldü.
"Onu öldürdüler."
Merrick'e ne kadar üzgün olduğumu söylemek zorundaydım, öfkemi
ondan çıkarmak adil değildi. O sırları benden saklamasının nedenini
anladığımı, beni asla incitmek istemeyeceğini bildiğimi söylemek
zorundaydım.
Onu sevdiğimi söylemek
zorundaydım. Ona söylemem
gerekiyordu!
Ama hareket etmek, dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istediğimde...
yapamadım. Başımda bir ağrı belirdi ve tüm vücuduma yayıldı. Uzuvarım
kaskatı kesildi, kaslarım hareket etmeyi reddetti.
"Hayır," diye fısıldadı Roland, bakışlarını pencereden ayırarak. "Hayır.
O... o iyi olmalı..."
"Bir ok göğsünü delip geçti!" diye bağırdı Edmund. "İkisi de öldü!
Gitmeliyiz!"
Tek yapabildiğim gözlerimi kırpma ve yüzümden gözyaşları akıtmaktı.
Dayak yediğim, dünyadan uzak tutulduğum hayatıma geri dönecektim.
Eretesia'da, on dört yaşındaki bir kızı diz çöktürmeye çalışan yırtıcı bir
prensle, sevgisiz bir evliliği kabul edecektim.

Üvey babamın esiri olarak, o evde kilitli kalırdım. O dolapta.

Eğer bu onun geri dönmesi anlamına gelseydi, o anda hayatıma son verirdim.

Zaten hayatıma son vermek istiyordum.

Hayatımda ilk kez, kalp kırıklığını gerçekten tanıdığımı söyleyebilirdim — kalbimin parçalandığını, amaç duygumun yok olduğunu hissedebilirdim.

Merrick... Merrick olmadan yaşayamam...

"Onu kurtarmalıyız," diye ağladı Elowen. "Kurtarmalıyız..."

Etrafımdaki her şey değişmeye başladı, oda rengini kaybetti. Bir ok pencereden içeri girerken zaman durdu, cam çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Hareket edemiyordum.

Neden hareket edemiyordum?!

Mor toz havada dağılmaya başladı ve bedenimi hareket ettiremesem de, hala aklım başımdaydı ve durumun boka sardığını biliyordum. Tamamen boka sarmıştı.

Lena yanıma koştu ve yanımdaki bankta duran bıçağı almaya çalıştı. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi, bir iblis beni ele geçirmiş gibi, onun bileğini sertçe tutup silahı almasını engelledim.

Öfkeli gözleri benimkilere dikildi. "Ne yapıyorsun?!" diye tısladı.

Gözlerimle iletişim kurmak için elimden geleni yaptım, "*HAREKET EDEMİYORUM!*" diye bağırarak istiyordum.

Ama askerlerden biri kılıcının kabzasıyla onu bayılttığında hiçbir şey yapamadım.

Sanki bir kabusu hapsolmuş gibiydim, arkadaşlarım kafalarına aldıkları sert darbelerle baygın hale gelirken ben hiçbir şey yapamıyordum. Halstedian askerleri bana tereddütle bakıyor, sonra omuz silkip başlarını sallıyorlardı. O lanet kelepçeleri her birinin bileğine takıyorlardı.

Bana ne oldu?! Neden beni de bağlamıyorlar?

Bir teori oluşturmaya, bir açıklama bulmaya çalıştım. Ama tek düşünebildiğim Merrick'ti ve cehennemin derinliklerine doğru sürüklendim, görüş alanımın kenarları karardı.

Vücudum rüya alemine sürüklenirken ben orada boş boş oturuyordum, ama bu gerçeklikte mutluluk verici hiçbir şey yoktu. Arkadaşlarım tek tek uyandılar, ama boğazlarına bir bıçak dayandığını gördüler. Her biri bana şok içinde baktı, bu şok hızla öfkeye dönüştü.

"Neler oluyor?" Lena en son uyandığında tısladı.

Bir asker cevapladı: "Prensese bize nerede olduğunuzu söyledi." Bana işaret etti. "O zamandan beri sizi takip ediyorduk."

Ne?!

"Ne... nasıl..." Başını salladı, sulu gözleri bana bakarken benimkilere takıldı. "Yapmadın. Yapmazdın."

Yapmadım!

"O yaptı." Adam askerlerden birine işaret etti ve Silas'a bıçak dayayan asker onun kolunu tutup ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lena. Ona odanın başındaki sunak önüne oturmasını emrettiler.

"Neden bize saldırdınız?" Silas, durumuna rağmen sakin bir sesle sordu. Birkaç basamak yukarı çıkarıldı ve tahta sunaklara itildi.

"Kral Ulric'ten emir aldık."

Lena dişlerini gösterdi ve ayağa kalkmaya çalışırken, onu tutan adam kılıcını boğazına daha da bastırdı.

"Kıpırdama Lena," diye emretti Silas. Yanındaki askerin çektiği kılıcın ucunda karanlık gölgeler dönüyordu.

Ulric.

"Ne yapıyorsun?!" Lena tekrarladı.

"Silas La'Rune, bu vesileyle vatana ihanetle suçlanıyorsun," dedi asker, kılıcını Silas'a doğrultarak. "Cezan idamdır." Silahını eğdiğinde, gölgeler kılıcın üzerinde dans etti. Kötü, sefil bir büyü. "Ölümsüzlerin laneti bu kılıca dokundu. Hiçbir cadı seni kurtaramaz."

"HAYIR!" Lena çığlık attı ve onu tutan adama karşı direndi. "Lütfen, lütfen bunu yapma..."

Silas hareket etmeye çalıştı, ona yardım etmek için, ama bıçağını boynuna dayayan adam, "Bir şey yapmaya kalkışırsan, boğazını keseriz," dedi.

Ama Silas, benim Merrick'i sevdiğim gibi Lena'yı seviyorsa, ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Silas, hayır!" Silas'ın vazgeçtiğini anlayınca Lena haykırdı.

"Ona dokunma!" diye bağırdı
Roland. "Yapma!" diye hıçkırdı
Viola.

Lanetli bıçağı tutan Halstedian zırhlı adam bıçağı eğdi, gözleri prene kaymadan önce karanlık büyüü inceledi. "Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

İçimden çığlık attım, zihnim uyanık mı yoksa uykuda mı olduğuna karar veremiyormuş gibi hissediyordum.

Kıpırdayın, lanet olsun!

"LÜTFEN!" Lena, askerin pençesinden kurtulmaya çalışırken kıvranarak yalvardı. "Tanrılar, onun yerine beni öldürün! Onun yerini alacağım, lütfen..." Daha da yüksek sesle ağladı. "Lütfen, ona zarar vermeyin!"

Adam sadece sadistçe bir sırıtış attı ve Silas'ın göğsünü bıçakladı.

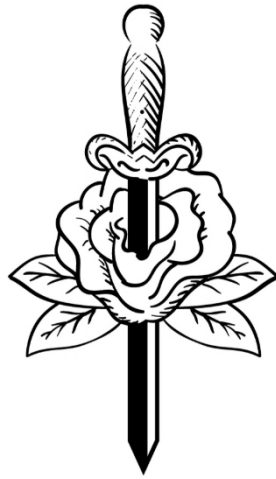
HAYIR!

Kıvrandım, tekmeledim ve elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. Ama dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı, vücudumdaki hiçbir kas hareket etmedi.

Yine de gözyaşlarım akıyordu ve yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarının hissi, sahip olduğum tek teselliydi.

Lena ağlarken, Silas kan kaybederken, zihnim Merrick'e giderken, geçmişimden aynı sözler tekrarlandı.

Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella. Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella. Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella. Ve sonra görüşüm karardı.

Yirmi Birinci Bölüm

ERABELLA - ON BİR YIL ÖNCE

"Bir planım var," diye fısıldadı Mabel.

Vera hareketsiz kaldı, kaşları çatıldı. "Nedir?"

Derin bir nefes aldım ve ardından gelecek sözlere hiçbir şey beni hazırlayamazdı. "Onu öldüreceğiz."

Yavaşça nefesimi tuttum ve Vera birkaç saniye boyunca kız kardeşimize bakakaldı. "Aklını mı kaçırdın?" diye tısladı ve sanki biri duyacakmış gibi yatak odasının kapısına gergin bir bakış attı.

"O burada olduğu sürece asla iyileşmeyecek. Bu istismara daha fazla dayanamıyorum." Mabel'in gözleri yaşlarla doldu. "Sen nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum."

Vera, cevapları bulmak için yere bakarken omuzları gerildi. "Senin fikrin ne?" diye sordu bir süre sonra sessizce.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dur," diye fısıldadım. "Bunu gerçekten düşünüyor muyuz?!"

Mabel yorumumu dikkate almadı. "Sen onun dikkatini dağıtırken... ben onu bıçaklayacağım."

Midem bulandı, panik içinde bakışlarım kız kardeşlerim arasında gidip geldi.

Vera'nın dudağı titredi, gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Mabel'in yüzü buruştu. "Bunu hiç konuşmuyoruz. Ama sana ne yaptığını biliyorum. O yaşamayı hak etmiyor, Vera."

"Ya başarısız olursak? O zaman ne olacak? Bu her şeyi daha da kötüleştirecek," diye ısrar etti Vera, elinin tersiyle yüzünü silerek. "Peki onun cesedini ne yapacağız?"

"Sana yaptığı kötü muamele, bunun meşru müdafaa olduğunu kanıtlamaya yeter."

Vera kırık bir fısıltıyla konuştu. "Sence annem beni gerçekten savunur mu?"

Mabel'in bakışları sertleşti, sesi titremez bir şekilde kendinden emin bir şekilde konuştu: "Eğer savunmazsa, onu da öldürürüz."

Göğsüm yükselip alçaldı, ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Gerçekten anne babamızı öldürecek miydik?

Mabel gözlerini bana dikti. "Bu senin için çok zorsa Era, saklan. Ama bizi durdurmaya çalışmayacaksın."

"Saklanmayacağım," diye ısrar ettim. "Yardım edeceğim."

"Era," dedi Vera yumuşak bir sesle, sırtımı okşayarak. "Bunu yapmanı beklemiyoruz."

"Yardım etmeliyim," diye açıkladım. "En azından bunu yapabilirim." Ve böylece, birkaç saat içinde planımızı oluşturduk.

Altı gün sonra...

O gün dersin her anında kalbim göğsümde çarpıyordu. Üvey babamızı öldüreceğimiz gün. Vera, okuldan sonra saldırı için silah yerleştirmek üzere "hasta" olduğunu söyleyerek evde kaldı.

Yarın Lord Achard, Vera'yı götürmek için gelecekti. Onu ondan uzak tutmak için tek şansımız buydu.

Mabel ve ben, ebeveynlerimizin programını iyi bildiğimiz için aceleyle eve gittik. Ragnall işinden bu saatlerde dönecekti, aynı saatlerde annem de bodrumda kafayı bulacaktı.

Sessizce tuğla evimize girdik ve çantalarımızı dikkatlice yere bıraktık. Annemiz elinde piposuyla oturma odasından geçip bodruma doğru gidiyordu. Tam zamanında.

Mabel ve ben hiçbir şey söylemedik, sonra onun cam gibi bakışları yavaşça bize kaydı. "Yukarı çıkmayın," dedi ve bodrumun kapısını arkasında kapattı.

Mabel'in geniş bakışları bana kaydı, kaşları birbirine yaklaştı.

Bu, Ragnall'ın çoktan eve geldiği anlamına geliyordu.

Yukarıdan sesler geliyordu. "Siktir, bunu hemen yapmalıyız!" diye bağırdı Mabel.

Annemize itaatsizliğimizi fark ettirmeden olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıktık. Ragnall'ın odasına doğru attığımız her adımda mide bulandırıcı sesler daha da yükseliyordu.

Mabel ve ben odasına girdiğimizde titriyorduk ve o yatağının altında sakladığı hançeri aldığı anda adrenalini vücudumu kapladı.

"Bunu yapabiliriz, Era," diye fısıldadı Mabel ve ben gözlerim yaşlarla dolarken hızla başımı salladım.

Dikkatli adımlarla Ragnall'ın yatak odasına yaklaştık. Mabel, sırtını koridor duvarına dayayarak derin bir nefes aldı ve sonra bana aceleyle başını salladı.

Zamanı gelmişti.

Mabel'in yapması gerekeni yapabilmesi için ben dikkatini dağıtacağım. Soğuk kapı kolunu kavradım ve içeriye bakmak için kapıyı yavaşça araladım.

Ve sonra donakaldım.

Önümde olanları kavradığımda, mide bulantısı dalgası o kadar şiddetli vurdu ki dizlerim neredeyse tutunamadı.

Bu odada sadece Vera ve Ragnall yoktu.

Hayır, durum çok daha kötüydü.

Gördüğüm manzarayı kabullenemedim, kız kardeşimin bir grup erkeğin önünde tecavüze uğradığını, hepsinin de kendilerini okşadığını kabul edemedim. İzleyenler yetişkinlerdi, ama ona tecavüz eden çocuk... onunla yaşıt gibiydi. Yüzü kızarmış, yanaklarından gözyaşları akıyor, gözleri sıkıca kapalıydı.

Gözlerimi başka yere çevirmek istedim, ama yapamadım. Gözlerim Vera'nın yüzünde kaldı. Şoktaydım, boğazıma kusmuk geliyordu, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Era!" Mabel koridordan tısladı, kız kardeşimize ne olduğunu henüz görmemişti.

Bunun hastalıklı olduğunu biliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum.

Telifisi imkansız olduğunu biliyordum. Annem.

O buna izin verdi.

Bunu *destekledi*.

"Yukarı çıkma."

Kendi kızı. Kendi kanından, kendi canından.

Mabel sonunda koşarak geldiğinde, gözleri fal taşı gibi açıldı ve öfkeyle kör oldu. Annemi Ragnall'dan kurtarmak istemiştik... ama o, kızının bedenini sadece ona değil, onunla çalışan elit gruba da seve seve sunmuştu. Çocuğun yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da orada olmak istemiyordu.

Vera'nın kırık gözlerine bakmaya devam ederken midem şiddetli bir şekilde kıvrıldı. Yüzünün buruşuk, ağlayarak ve kaderinden kurtulmak için çırpınarak olmasını beklerdiniz.

Hayır... Boş, kayıtsız bir bakıştı, sanki başka bir yere gitmiş gibi. Sanki beni göremiyordu bile.

"V-Vera?" Mabel zar zor sesini çıkardı.

Çocuğun gözleri birden açıldı, bizi kapıda gördüğünde yüzünde derin bir utanç ve umutsuzluk ifadesi belirdi.

Hayır... O da kesinlikle orada olmak istemiyordu.

Ragnall'ın dikkati dağıldı ve öfkeyle kapıya koştu ve kapıyı çarparak kapattı.

Başım dönüyordu, düşecekmişim gibi, altımdaki zemin çöküyormuş gibi hissettim. "B-bizim yapmamız gereken..."

Mabel, hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladı, annemizin kesinlikle olacağı yere doğru. Bodruma.

İlk adımlarım ağırdı, sanki bataklığa saplanmış gibiydim, çaresiz kız kardeşimin o kapının arkasında mahsur kaldığını biliyordum. Ama sonra Mabel'i takip ettim.

Plan suya düşmüştü. Şimdi ne olacaktı?

Mabel merdivenlerden aşağı koşarken bıçağı tutan eli titriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bodrumun girişine yaklaşırken fısıldadım.

Mabel cevap vermedi, sadece omzuyla kapıyı itti ve bir saniye sonra merdivenlerden aşağı koştu.

Hava küf, ıslak taş ve yanmış kimyasalların kokusuyla doluydu. Bunun için cezalandırılacağımızı bildiğim için buraya gelmekten kaçınmışım. İçeri girdiğimizde nedenini anlayabildim.

Birkaç cam şişe, açık yeşil kristallerle (tiloksal) ve daha önce hiç görmediğim çeşitli ekipmanlarla doluydu.

Ailelerimiz sadece kullanmıyordu... onlar bunu yaratıyordu.

"Sen buna izin verdin!" diye bağırdı Mabel, yüzü buruşarak, başını sallayarak etrafına bakındı. "Belki de başka seçeneğin yoktu diye düşündüm. Bir şekilde, sen de bizim kadar çaresizdin. Kendi kızın kocan tarafından tecavüze uğrarken, senin için BAHANELER uydurdum. Defalarca, defalarca, defalarca!" Merdivenlerden aşağı süzüldü. "Vera ısrar etmişti. *Annem bizi seviyor, derdi.*" Sesi kırıldı ve bağırdı, "AMA SEN BUNU İZLEDİN!"

Annem yavaşça gözlerini kırıştırdı, duvarın çatlağına dalmış bir halde. "Neden bahsediyorsun?"

Mabel ağlarken burnundan sümük akıyordu. "Kendi çocuğun," diye fısıldadı, annesinin dalgın yüzü ona bakmak için dönmüştü. "Nasıl kendinle yaşayabiliyorsun?"

Annenin kayıtsız ifadesine karşılık, Mabel ileri atıldı ve hançerle kolunu kesti. Annem geriye düştü, duvardaki ahşap masaya çarptı ve cehennem kristalleriyle dolu bir şişeyi devirdi. Annemin gözleri çılgına döndü ve "SENİ KALTAK!" diye bağırdı.

Kız kardeşimi yere attı, Mabel'in başı duvarın köşesine yüksek bir sesle çarptı.

Silah yere düştü.

Annemin öfkeli mavi gözleri bana takıldı ve midelerini bulandıran, şeytani bir kahkaha göğsünden yükseldi. Sesi alçaldı, neredeyse şeytani bir tona büründü. "Siz ikiniz buraya beni öldürmeye mi geldiniz? Zavallı küçük Vera'nın intikamını almak için mi?" Başını salladı, gözleri kanayan kafatasını tutan Mabel'e kaydı. Annem tsk diye ses çıkardı, hoşnutsuz bakışları benimkilere takıldı. "Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen sadece acınası, akılsız bir kızsın, dolaba sığmaktan başka bir işe yaramazsın. Seni dövmek için harcanacak enerjiye değmezsin, sikilmeye de layık değilsin."

Onun çarpık sözleri bedenimin geri çekilmesine neden oldu.

"Günlüğünü gördüm, küçük notlarını. Bir prensin gelip seni kurtarmasını diliyorsun." Bir başka kötü, acımasız kahkaha. "Masallar, hepsi bu, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

"Sen sadece acınası, akılsız bir kızsın, dolaptan başka bir şeye uygun değilsin."

Annem Mabel'e doğru yaklaşırken, kız kardeşimin saçlarını o kadar sertçe tuttu ki, kız kardeşim inilti çıkardı.

"Seni dövmek için harcadığım enerjiye değmezsin, sikilmeye de layık değilsin."

Sayısız kırbaç darbeleri, Mabel'in sürekli morlukları. Ebeveynim dediğim iki kişi kanepede uyukluyor, o mide bulandırıcı sesler. İnlemeler.

"Masallar, hepsi bu, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

Ama Vera'nın gözleri, tecavüze uğradığı sırada boş bakışları, beni hançere koşmaya itti.

"Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella."

Artık

yeter.

Artık

yeter.

HAYIR.
ARTIK.

Adrenalin patlamasıyla ayaklarım hareket etti. Annem Mabel'e saldırmaya o kadar odaklanmıştı ki, elimdeki soğuk metali fark etmedi. Bıçağı ileri doğru saplayana kadar arkasında olduğumu fark etmedi. Tam belinin altına sapladım.

Bıçak etini deldiğinde, boğulma sesi de çığlık da olmayan korkunç bir ses çıkardı. Mabel'in kahverengi saçlarını tutan eli gevşedi ve ben tüm gücümü kullanarak bıçağı vücudundan çıkardım, yaradan kıpkırmızı kan akıyordu.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken, annem yavaşça dönerek gözlerini genişletti ve yüzü kabus gibi bir ifadeye büründü.

O bana saldırırken çığlık attım, vücudumuz yere çarptığında bağırdım, silah elimden düştü. Annemin elleri boğazımı sardı, nefes borumu sıkarken sıkıca sıkı.

Küçük ellerim onun ön kollarını tırmaladı, gözlerim şişti, beynim zonkluyordu, her saniye nefes alamıyordum.

Bu kadar mıydı? Ölecek miydim?

Mabel, annemin kafasına bir lamba sallayarak onu benden uzaklaştırdı. Kız kardeşim, alnını kaparken başı dönüyordu, yüzünden kan akıyordu.

Tepki vermek için sadece birkaç saniyem vardı. Karar vermek için birkaç saniye.

"Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella."

Ama ben başarısız olmayacaktım. Ne Mabel'i, ne de Vera'yı.

Dolapta hapsedilmek yerine, bir kez olsun bir şeyler yapacaktım.

Hançere doğru koştum, sonra annemin çırpınan vücudunun üzerine atladım.

Ve sonra göğsüne bıçağı sapladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı.

"KIZ KARDEŞLERİME ZARAR VERDİN!" diye haykırdım, gözyaşlarım yüzünü bulanıklaştırıyordu. "BİR DAHA ASLA!"

Ağlayarak, histerik bir şekilde hıçkırarak göğsünü bıçakladım. Tekrar tekrar. Yaralarından fışkıran kan, yüzümü, ellerimi ve gövdemizi kırmızıya boyadı.

Bıçakla. Bıçakla. Bıçakla.

"Era!" diye bağırdı Mabel. "O öldü! Dur!"

Ama yapamadım. Yapamadım çünkü Vera'nın gözleri beni rahatsız ediyordu. Çünkü Mabel'in çılgınlıkları beni mahvetti.

"Bunlar masal, Era. Buradan asla kurtulamayacaksın."

Her şeyin durmasını istedim.

Yeter

artık!

Yeter

artık!

Yeter

artık!

"NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?!" Ragnall bağırdı ve merdivenlerden aşağı koşarken, ben parçalanmış annemin üzerine çöktüm, gözlerim onun cesedine kilitlenmiş, bıçağı acımasızca göğsüne saplıyordum.

Ragnall saçımı sertçe tutup beni annemin üstünden attı. Omzum taş zemine çarptı ve gerçeklik hissi beni sardı.

Nefes nefese, başımı çevirip Mabel'in ağladığını, Ragnall'ın annemin cesedine bakakaldığını gördüm.

Onu öldürdüm.

Tanrılarım, annemi öldürdüm.

"Sen," diye öfkeyle bağırdı Ragnall, parmağını kız kardeşime doğrultarak. "Onu bu duruma sen soktun, değil mi?"

Mabel yüzündeki kanı silmeye çalıştı ve ona öfkeyle baktı. "Öldüğüne seviniyorum," diye tükürdü. "Keşke sen de onunla birlikte yerde kanlar içinde yatıyor olsaydın."

Ragnall, annemin cesedinin üzerinden sendeleyerek geçip Mabel'i odanın köşesine sürüklerken kükredi.

"HAYIR!" diye bağırdı, Ragnall onun kollarını yere bastırırken.

Kollarım titriyordu, tüm gücümü döktüğüm kan için harcamıştım. Onu bıçaklamaya çalışırsam, yeterince derine saplayabileceğimi bilmiyordum. Gözlerim panik içinde etrafta dolaştı ve arkamdaki rafa takıldı. İçinde düzinelerce cam şişe vardı, içinde ne olduğunu bilmiyordum.

Gözlerine bir şey atıp, onun dikkatini dağıtırsam, Mabel'i kurtarabilirdim!

En yakınımıdaki şişeyi kaptım, kapağını çevirdim ve döndüm. "Gözlerini kapat, Mabel!" diye bağırdım.

Ragnall bir saniye erken çekildi ve bana öfkeyle baktı.

Hayır!

Şişenin içeriği omzunun üzerinden koluna ve kız kardeşimin yüzüne döküldü.

Mabel çığlık attığında, elleri yanaklarına uçarken, sıvı cildine sıçrayarak yanık ve buhar oluştururken, tüm vücudum şok geçirdi ve kaskatı kesildi.

Ragnall da kimyasalın yakıcı etkisiyle kolunu tutarak çığlık attı. "Ondan uzak dur!" diye bağırdım.

Ragnall geriye düştü, sırtı duvara çarpana kadar sürünerek, koluna bakakaldı.

kolu

na Mabel acınacak bir şekilde ağladı, kaşı ve saçlarının bir kısmı eriyip baka gidiyordu. Ben bunun sadece bir şişe sıvı olduğunu düşünmüştüm, belki rak. bir temizlik maddesi, gözlerini tahriş etmeye yetecek kadar.

Ama asitmiş.

Bilmiyordum! Bilmiyordum!

"Ne oluyor?!" Bir çığlık duyuldu. Üst kattaki adamlardan biri, o iğrenç domuzlardan biri, merdivenlerden aşağı koştu, ama önündeki manzarayı görünce aniden durdu.

Annemin cesedi. Mabel, yanmış yüzünü tutarak hıçkırarak ağlıyordu. Ragnall, mide bulandırıcı bir öfkeyle bana baktı, sonra bakışları yavaşça merdivenlerdeki adama kaydı. "Bundan kimseye bahsetme," dedi Ragnall sessizce. "Ben senin en yüksek ücretli müşterinim. İşimi kaybetmek istemiyorsan, bundan kimseye bahsetme."

Adam — muhtemelen onlara thiloxal sağlayan kişi — annemin kanayan cesedine baktı, sonra bodrumun etrafına göz gezdirdi. "Görünüşe göre kendi işini kurmaya çalışıyordun, değil mi?"

"S-Sadece deniyordum..."

Adam elini kaldırarak Ragnall'ın acınası kekemeliğini susturdu. Dikkatlice aşağı indi, kaliteli botlarıyla annemin cesedinin üzerinden, sanki o bir hayvan pisliğiymiş gibi geçti. Adam eğilip Ragnall'ın yüzünü sertçe kavradı. "Aynı miktarda çalışmaya devam edeceksin," diye homurdandı. "Aynı programla. Ama tüm ekipman ve malzemeler benimle gelecek." Ragnall'ın yüzünü sertçe salladı. "Toplanmaya başla."

Ragnall dudağını ısırdı ama çabucak başını salladı. Mabel yerde titriyordu, cildi asit yanığından sızıyordu.

Adam yavaşça uzaklaştı, koyu renkli gözleri benimkilere kaydı. Ne kadar hareketsiz olduğumu, yüzümdeki hiçbir kasın hareket etmediğini fark etmemiştim.

Merdivenlerden yukarı çıkarken hiçbir şey söylemedi. Ragnall, o adamların arabalarına bizim evde de başlatmaya çalıştığı operasyona ait her şeyi yüklemelerine yardım ederken, ben sadece bazı fısıltıları hatırlıyorum. Mabel'e, sonra anneme bakarken çok sersemlemiştim. Mabel, sonra annem. İleri geri, ileri geri.

"O küçük kız yetişkin bir kadını öldürmeyi başardı! İnanabiliyor musun?"

"Nesi var onun? Hareket etmiyor."

"Tanrım, diğer kızın yüzü. Çok çirkin. Hiçbir erkek onu istemez." "Lord Achard, bunu görmelisiniz."

Kalbim durdu, gözlerim en üst basamakta duran, gözleri fal taşı gibi açılmış çocuğa kaydı, Vera da hemen arkasındaydı. O anda annemin sözleri aklıma geldi.

"Bir hafta sonra Lord Achard ile buluşacak."

Evlenmesi gereken adam... kendisi de henüz bir çocuktü. Ve bir gün erken gelmişti.

Vera annemize bakarken ağlamadı, ama Mabel'in şekli bozulmuş yüzünü görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Vera," diye başladı Lord Achard, sesi yumuşaktı. Ama Vera sadece aceleyle öne doğru ilerleyip Mabel'i kucakladı. Bilincini kaybedip geri kazanıyordu, bunun nedeni kafasını sehpa vurması mıydı yoksa asit yanıkları mıydı, bilmiyordum.

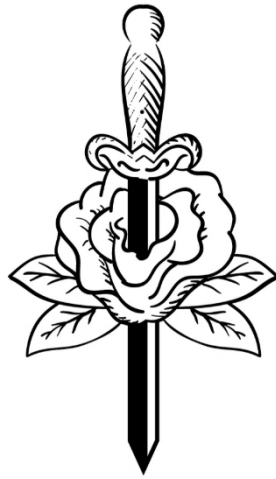
Hâlâ hareket edemiyordum.

Beni şaşırtan şey, çocuğun aceleyle kız kardeşimin yanına koşup elini sırtına koymasıydı. Onu teselli etmek için.

"Era..." Vera, Mabel'i göğsüne sıkıca sararak, dehşet dolu gözleriyle odayı taradıktan sonra benimkilere bakarak yumuşak bir sesle ağladı. "Ne yaptın?"

Cevap veremedim. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Aklımda sadece annemin sözleri vardı.

"Seni seven herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun, Erabella."

Yirmi İkinci Bölüm

ERABELLA

Otuz gün sonra...

"Onun nesi var?" diye sordu askerlerden biri endişeli bir bakışla beni La'Rune Kalesi'nin merdivenlerine kadar eşlik ederken.

Yanındaki Otacian askeri ona yaklaşarak fısıldadı, ama ben yine de duyabiliyordum: "Kral Ulric onun için bir plan yaptı."

"Anlıyorum. Ama o çok... hareketsiz."

"Ben de ihanet etseydim öyle olurum."

Her gün bulanık bir uçurum gibiydi, bilincim gelip gidiyordu, ama uzuvlarım her zaman kontrolüm dışında kalıyor, kendi kendilerine hareket ediyorlardı. Uyku gibi huzurlu değildi, daha çok bitmeyen bir kabus gibiydi.

Ulric, Silas'ı öldürttü, ama yine de beni kaleye götürüyordu. Nedenini bilmiyordum. Sadece ölümümün çabuk olmasını umuyordum. Merrick'i yakında tekrar göreceğimi umuyordum, ama öbür dünyada benim yerimin onunkinden farklı olacağını biliyordum.

Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu, hissedebiliyordum. Karanlık zihnimi kapladı ve onu düşünmemeye çalıştım. Ne zaman onu düşünsem, o kadar özel birini kaybetmenin acısıyla tamamen bayılıyordum.

Bunun yerine, taht odasına yaklaşırken her adımın sesine odaklandım. Cildime dokunan havaya, göğsümdeki düzenli kalp atışlarına odaklandım.

Neredeyse bitti.

Ulric görünüşe göre benim gelişimi bekliyordu. Ben geniş odaya itilirken, o dik durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Adamlarına gitmelerini emretti ve bizi tamamen yalnız bıraktı.

Kralın ürpertici bakışları vücudumu taradı. "Nasıl hayatta olduğundan emin değilim," dedi bir süre sonra. "Ölümün Silas'ı mahvetmesi gerekiyordu. Ama anlaşılan o ki, onun ilgisi Ames'in Yüce'sini becermekti, sen değildin, sevgili Erabella."

Elini kaldırdı ve uzuvlarım gevşerken keskin bir nefes aldım. Kaşlarım çatıldı, ellerim yüzümü okşarken gözyaşlarım akmaya başladı.

Özgür.

"Senin aracılığınla pek bir şey göremedim ya da duyamadım, ama kim olduğumu bildiğinin farkındayım. Öyleyse, işimize bakalım, olur mu?"

Uzun bacaklarıyla bana doğru ilerlerken, "Bana... bana ne yaptın?" diye nefes nefese sordum. Başımı kaldırıp, onun aşağıya doğru bakan gözlerine baktım. "Nasıl..."

"Damarlarında sihir mi akıyor?" diye sordu, uzun boylu vücudu etrafımda dönüyordu. "Bir insana bulaşan enfekte kan, çoktan ölümüne yol açmalıydı."

Ellerim yavaşça aşağı indi. "Enfekte kan mı?" Elowen'in annesinin beni yakaladığı, boynumu kestiği ve Celluna Tapınağı'nda kendi kara kanla lekelenmiş ağzıyla öptüğü anı hatırlayarak donakaldım. "Benim sihrim yok."

Derin bir homurtu çıkardı ve arkamda olduğunu hissedince kaskatı kesildim. "Seni takip ederken, yavaş bir yozlaşma, yavaş bir ölüm olması gerekiyordu." Elini yanağıma dokundurdu, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ama şimdiki haline bak," dedi yumuşak bir sesle. "Senin içinde de bir karanlık var, değil mi?"

Dudaklarım titredi, ağlamamaya çalışırken göz kapaklarım kapandı. Half-Life Pass'ta Merrick'e daha önce hiç kimseyi öldürmediğimi söylemiştim, ama bu onun hiç fark etmediği tek yalandı. Yalanları ortaya çıkarmaktan çok beni teselli etmeye odaklanmıştı. Yıllar önce kendi anneme yaptıklarımı kabul etmek istemiyordum... Benim doğamda bir şeylerin yanlış olduğunu, bu kadar korkunç bir şey yapabileceğimi kabul etmek istemiyordum.

Hayatta kalmamın sebebi yozlaşmış ruhum muydu?

Gözlerim yanıyordu, o bana tekrar karşı çıktığında ona nefretle bakıyordum. Ulric'in karanlık bakışları beni baştan aşağı süzdü, sonra merakla başını hafifçe eğdi. Avını inceleyen bir avcı gibi. "Bu insan kız nasıl ölümden kurtuldu?"

"Neden?" diye fısıldadım. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Bu çok önemli bir soru, değil mi? Ama cevap senin anlayabileceğinden çok daha karmaşık."

"Deneyin bakalım," dedim sertçe.

Bu noktada kaybedecek neyim vardı ki? Ölümüm kaçınılmazdı. En azından gerçeği öğrenerek ölecektim.

Ağız yine seğırdi ve ben geriye doğru sendeledim, bileğı kırıldı, görünüşü gerçek haline dönüştü, yakışıklı kral gerçekte olduğı canavara dönüştü: derinliğı olmayan siyah gözler, soluk ten ve mürekkep gibi damarlar.

"Yüzyıllar önce," ipeksi ama ruhsuz bir sesle konuşmaya başladı, "bir büyücü, yeteneklerini kullanarak ilk Undead'i diriltti." Bir adım geri çekildi, tahtına oturdu ve devam etti. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Bu tarih herkesin bildiğı bir şeydi: büyücülerin zulmünün başlangıcı.

"Peki nasıl durdurulduklarını biliyor musun?"

"Öldürüldüler mi?"

Ulric başını salladı. "Bize öyle söylendi. Ama o büyücünün ölümü, halka açık bir yakma veya göğsüne saplanan bir kılıçtan çok daha karmaşıktı." Koltuğına yaslandı, ön kollarını tahtının kolçaklarına dayadı. "Ondan sonra, necromancy yeteneğine sahip diğerleri de avlandı ve neredeyse soyları yok edildi. Ama insanların fark etmediğı şey, necromancerların Undead yaratamayacağıdır. Doğal olarak değil. Korkuları tamamen haksız değildi, ama yanlış nedenlerden kaynaklanıyordu."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Yani... sen bir tanrı olduğun için mi onları yaratabiliyorsun?"

Yine başını salladı ve elini kaldırarak, kolundan yukarı doğru siyah gölgeler kayarken elini döndürdü. "Cesaretin gücü bana gölge verir. Bana güç verir. Ruhları yozlaştırma yeteneğı değil." Gölgelelerin kolundan yavaşça aşağı kaymasına izin verdi, gölgeler zeminde sürünerek bana doğru geldi. "Ayrıca, eğer nedeni bu olsaydı, geçmişteki büyücüler de tanrı olurlardı, ama değillerdi."

Gölgeler bacaklarımda dönmeye başladığında sinirlerim gerildi, ama sakın kalmak için elimden geleni yaptım. "Cevabı biliyor musun? Yoksa aradığın şey bu mu?"

O acımasız gülümseme daha da büyüdü ve "Oh, cevabı biliyorum. Ama aradığım şey çok daha karmaşık." dedi.

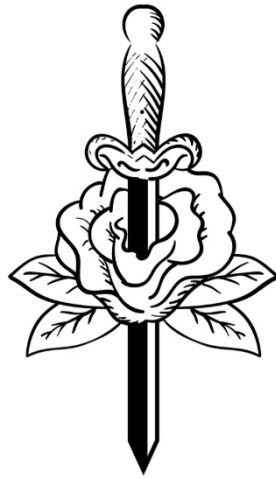
Gölgeler gövdemizi sararken buz gibi soğuktu, ama bakışlarım onun üzerinde kaldı. "Silah mı?"

"Silah, çok karmaşık bir yapbozun sadece bir parçası." Parmaklarını açtı ve gölgeler beni acımasızca sardı, "Ve sen onu bulmama yardım edeceksin."

Beynime sıvı ateş dökülürken yapabileceğim hiçbir şey yoktu, boğazımdan çıkan çığlıklardan başka. Ulric'in gücü alnıma kazındı, aldatmanın işareti onu efendim ilan etti. Karanlık büyüsü damarlarımı doldururken, bilincim onun esiri oldu, bedenim onun isteği doğrultusunda hareket eden bir kukladan başka bir şey değildi.

Düşüncelerim sakinleşirken, kötülüğün örtüsü kişiliğimi boğarken, arkadaşlarımı düşündüm. Halsted'de tutsak olduklarını. Beni ihanet ettiğime inandıklarını. Tek umudum, onların kaçabilmeleri ve benim de kaçabilmemdi.

Ve eğer ölüm özgürlüğe giden tek yolumsa, bunu seve seve kabul ederdim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

MERRICK - YİRMİ DOKUZ GÜN ÖNCE

"Endros'tan bir büyücü insanlarla seyahat ediyor..." diye mırıldandı bir erkek, zarif ve yumuşak ses tonu beni uyandırdı. "Çok şaşırtıcı."

"Soltis'tekiler er ya da geç başka bir savaşa gireceklerdi," başka bir adamın sesi aynı aksanla, daha yüksek ve daha sabırsız bir şekilde konuştu. "Ama Yüce nerede?"

Gözlerim ağır ağır açıldı, boğazımdaki yanma hissi tuhaf ve hoş olmayan bir duyguydu. Bir yataktaydım, bunu biliyordum, üzerime ince bir battaniye örtülmüştü.

İlk fark ettiğim kişi, beni uyandıran meraklı ve heyecanlı sesli adamdı. Kahverengi, dalgalı saçları boynunun hemen altında kesilmişti, tek bir bukle alnına düşmüştü. Kollarını kavuşturduğunda, parmaklarını süsleyen çeşitli yüzükler karanlık ışıktaki parıltıyordu.

"Oh, bak, uyanıyor," dedi diğer ses alçak sesle. "Harika, Calias. Senin keskin sesin onun uykusunu bozdu."

Bakışlarım, odanın diğer ucunda somurtan önümdeki büyücüye odaklandı. "Ben gayet hoş bir ses tonuyla konuşuyordum," diye karşılık verdi. Koyu renkli gözleri bana doğru yöneldi. Başını yana eğdiğinde, sağ kulağından sarkan tek bir yakut kolye omzuna değdi. "İnsanların sizin türünüzü kendi dünyanızda avladığını sanıyordum." Dudakları hafifçe gülümsedi, bakışları arkamdaki kişiye döndü. "Buna inanabiliyor musun, Judas? *İnsanlar*, büyücüleri kendi dünyalarında korkutuyor mu?"

Adım sesleri geniş alanda yankılandı. "Bu çok tuhaf," diye onayladı. "Onların insanları bizimkilerden daha güçlü olmalı. Ya da daha zeki."

Başım dönmesine rağmen, diğer adam görünür hale geldiğinde gözlerim yuvalarından fırladı ve acı bir şekilde nefesimi tuttum. O sadece ruhani bir görüntü değildi

—parlak, bronz tenine zıt soluk mavi gözleri, altın sarısı saçları ayrıca kanatları da vardı.

Melek kanatları.

Tanrım. Öldüm.

Düşüncelerimi toparlayıp, kabarık, beyaz tüylerin şaşırtıcı görüntüsünü sindirirken, sesim cızırdadı ve "Nasıl?" diye sordum.

"Ah, ah, ah," dedi Melek, parmağını sallayarak. "Bir süre sesini kullanmamanı tavsiye ederim."

Kaşlarımı çattım ve koyu saçlı büyücü gözlerini devirdi. "Boğazın kesilmişti. Ses tellerin için pek iyi değil."

Boğazım... doğru.

Sesim kısılmıştı. "Öldüm mü?"

Büyücü Calias gözlerini kısarak baktı. Göz kapaklarında bulunan hafif kahverengi gölgenin makyaj mı yoksa doğal bir güzellik mi olduğunu anlayamadım. Her ikisi de göksel bir güzelliğe sahipti. "Eğer ölmüş olsaydın, neden sana sağlık konusunda tavsiyede bulunalım ki?" diye sordu, sanki ben aptalmışım gibi.

"Hadi ama Calias," dedi Melek yarı gülümseyerek. "Onu rahat bırak. Eminim tüm bunlar ona rüya gibi geliyor." "

"O zaman uzak durmalı mıyım?" diye sordu narin, şeker gibi tatlı bir ses. "Onu korkutmak istemem."

Calias'ın gözleri yana kaydı. "Kendi iyiliğin için fazla şefkatlisin, Nathaira. *Kimsenin* senden korkacağını sanmıyorum." Yüzük takılı parmağını kaldırarak Nathaira'ya benim yatağımın önüne gelmesini işaret etti.

"Sanmıyorum..." diye başladı Judas, ama boğuk bir çığlık atarak onu kesip, ağzımı açık bıraktım.

Calias'ın omzuna konmadan önce, soluk mavi tenli, minik bir kadın uçarak geldi. Her hareketinde, yanardöner kanatlarının arkasında hafif bir parıltı bırakıyordu. Kısa lacivert saçlarını düzelttikten sonra bana tatlı bir gülümseme gösterdi.

Bu da ne lan?!

"Dikkat et, sinekleri yakalayacaksın," dedi

Calias düz bir sesle. Ağzım kapandı.

"Nathaira bir peri," diye açıkladı Judas, sonra Calias'a somurtkan bir bakış attı, ama büyücünün ifadesi kayıtsız kaldı. "Ve tamamen iyileştiğinde öğrenecek çok şey var."

Pixie'nin koyu renkli saçları topuz yapılmıştı, göz bebekleri olmayan gözleri bir büyücününkine benziyordu ve beni merakla izliyordu.

Bakışlarımı Judas'a çevirip onu biraz daha inceledim. Melek, yanındaki erkek büyücüden farklı giyinmişti. Bir omzuna dökümlü fildişi ipek giysi giymiş, belinde altın kurdeleyle bağlanmış, ince ve kaslı kolları ve göğsü gözler önüne serilmişti; kanatları kadar dikkat çekici olmasa da, kesinlikle onunla rekabet edebilecek kadar.

ama kesinlikle onunla rekabet ediyordu. Calias ise, göğsündeki ince kasları gösterecek kadar dekolte ve uzun bacaklarını vurgulayacak kadar dar bir pantolonlu, koyu renkli, dar bir takım elbise giymişti. Melek arkadaşı kadar güçlü değildi, hatta ben kadar da güçlü değildi. Ama ikimizden de uzun görünüyordu.

Farklılıklarına rağmen, ikisi arasında aynı olan bir şey vardı: başlarını saran, yaprak ve asmaları andıran desenlerle parıldayan altın taçları.

"Sen... kimsin?" diye sordum.

Sarışın Melek avucunu göğsüne koydu, gülümsemesi samimi görünüyordu. "Benim adım Judas Aethra, Azure Prensi." Parlak bakışları, gece kadar karanlık gözleriyle beni inceleyen solgun adama kaydı. "Bu da kardeşim Calias." Judas bana dönünce gülümsemesi genişledi ve sonraki sözlerini söylediği anda kalbim durdu.

"Oquerene'ye hoş geldin."

Teşekkürler

Merrick, sen ne adamsın böyle. (Hadi ama, onu gerçekten öldüreceğime inanmadın, değil mi?)

Merrick 2017'den beri benimle birlikte ve onun hikâyesini öğrenmek ve anlatmak çok iyileştirici bir yolculuk oldu. Kendi annem de birçok ruh sağlığı sorunu yaşıyordu, en büyüğü depresyonda ve Merrick gibi hissettiğimi hatırlıyorum — karanlık bir evde kapana kısılmış, tamamen yalnız hissediyordum. Annem hayatı sona ermeden iyileşemedi ama denedi. Birçok kez denedi.

Yaptığı son gönderilerden birinin son satırı, yıllardır depresyonda olduğunu ve hayatını iyileştirmeye hazır olduğunu duyururken, "Bu kadar kırık olduğum için üzgünüm" idi. O gönderiyi her okuduğumda ağlıyorum. Ayana için bu, pes ettiği an olsa da, annem için ise iyileşmek için son denemesi olsa da, bu cümleyi Merrick'in hikayesine eklemek uygun geldi. Keşke başarabilseydi.

Çoğumuz ruh sağlığımızla mücadele ediyoruz. Depresyon çok zor bir şey. Ben bile teşekkürlerimi yazarken bununla mücadele ediyorum. Devam etmek, sağlıklı başa çıkma mekanizmaları seçmek ve karanlığın sizi yönetmesine izin vermemek çok fazla güç gerektirir. Eğer herhangi biriniz mücadele ediyorsanız veya geçmişte mücadele ettiyseniz, yalnız olmadığınızı bilin. Lütfen devam edin.

Erabella. En nefret ettiğim, en yanlış anlaşılan karakterlerimden biri. Silas'ın karısı fikrini ilk kez düşündüğümde, o sadece öyleydi: diğer kadın. Nefret edilecek bir karakter. Yanlış anlamayın, diğer kadının önemsiz bir karakter olduğu kitapları da sevebilirim. Ama bu hikaye için doğru gelmedi. Asla başka bir karakterin hikayesi için bir karakter yaratmak istemem. Karakterlerin kendi benzersiz kişilikleri, hedefleri ve hırsları olmasını istiyorum.

Ev hayatım Era'nınki kadar korkunç olmasa da, bağımlılığın olduğu bir evde yaşamamanın ne kadar kötü olduğunu bilirim. İstismarın olduğu. Umutsuzluğun olduğu. Birinin gelip seni kurtarmasını hayal etmenin, kendini sevilmemiş ve kusurlu hissetmenin ne demek olduğunu bilirim.

Era hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar çok sevmeye başladım... Merrick de öyle. Viola, Merrick'in aşk ilgisi için ilk aklıma gelen karakterdi, ama bir gün her şey değişti. Merrick, onun asil ve soğukkanlı kişiliğinin ötesini gördü, o da onun karamsar ve alaycı maskesinin ötesini gördü. Onların aşkını yazmak çok güzel ve duygusal bir deneyimdi.

Bu iki karaktere kendimden parçalar kattım ve benimle ve onlarla benzer deneyimler yaşayanlarınızın kendilerini anlaşılmış hissetmelerini umuyorum. Umut hissetmelerini.

Bu yolculukta benimle birlikte olan ve kitaplarıma şans veren her okuyucuya çok teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanındaki insanların bu karakterleri tanıması hala benim için inanılmaz.

Bu serideki son bağımsız kitabımı düzenleyen editörüm Allison'a teşekkür ederim. Şimdiye kadar üç kitapta birlikte çalıştığımız için çok minnettarım! The Lies of Lena için aldığım ilk geri bildirimi asla unutmayacağım. Teşviklerin ve detaylara gösterdiğin özen gerçekten bir armağandı.

İlk günden beri en büyük destekçilerimden biri olan Ashley @ravenhoodjunkie1'e çok teşekkür ederim. Seni gerçekten çok seviyorum ve sosyal medya sayesinde yollarımızın kesiştiği için çok minnettarım. Sen bir hazinesin!

Sevgili Libby! @bookmarkedbylibby Bu kitaplar için ilk dövme yaptıran kişi olduğun için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM, gerçekten çok onur duydum.

Sonsuz desteğin için teşekkür ederim. Seninle şahsen tanışmak çok güzeldi, kişiliğini çok seviyorum! Her şey için teşekkür ederim.

Bu kitapları defalarca övdüğü için Sue @suegainz'e en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. (Keşke binlerce ağlayan emoji ekleyebilseydim!) Tüm desteğin için TEŞEKKÜR EDERİM, benim için gerçekten çok anlamlı. Harikası.

Bir başka teşekkür de Emma @emmaread.reads'e, tüm paylaşımlarınız ve bu seriyi denemeleri için pek çok kişiyi ikna ettiğiniz için! Sosyal medyada sizinle bağlantı kurmak büyük bir zevkti ve okurken verdiğiniz tepkileri izlemek çok hoşuma gitti. Çok teşekkür ederim.

Street Team'imdeki tüm harika insanlara, bu kitapların tanıtımını yaptıkları ve bu hikayeye bu kadar değer verdikleri için teşekkür ederim. Hepinize sonsuza kadar minnettarım.

Ve bazı eski dostlarıma: Dewi, Isabella, Jillian, Anna, Alannah, Harli, Regan, Tiffany, Ashley H., Megan, Heather, Amanda B., Princess, Brittany, Alexis, Cara, Peyton, KaLee, Shayna, Jessica P., Britney, Kaitlyn, Jade, Stephanie, Kendra, Kaela, Jamie, Danyele, Charlotte, Tabitha, Sky,

Danyele, Rita, Taylor H., Josie, Taylor B, Whitney, Amanda L., Carly, Jestine, Samantha, Danielle, Chelsey, Jessica M., Mallory, Destinee, Skylar, Raquel, Stacy ve Bryanna—bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Dürüst olmak gerekirse, teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki, çevrimiçi olarak bağlantı kurduğum o kadar çok insan var ki, saymaya devam edebilirim. Hayatımda sizlerin olması benim için büyük bir şans.

The Secrets of Enid'i bitirmek için sabırsızlanıyorum... ve bundan sonra ne olacağına dair teorilerinizi duymak için çok heyecanlıyım.

Yazar hakkında

Kylie Snow, Illinois'da yaşayan bir anne ve hikaye yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda, iki yaramaz kız çocuğunu büyütür, fantastik ve karanlık romantizm romanları okur, resim yapar, oyun oynar veya bir sonraki dövmesini planlar.

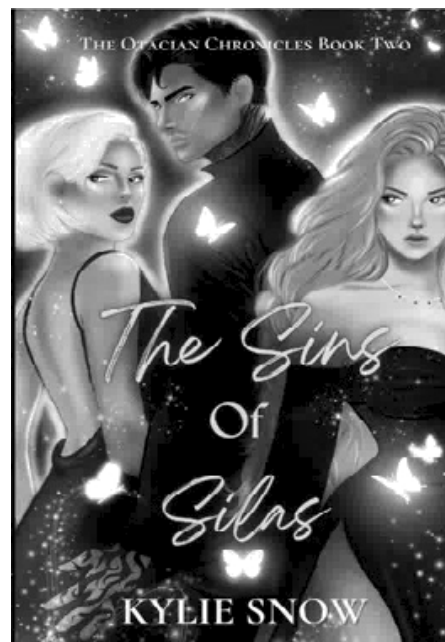
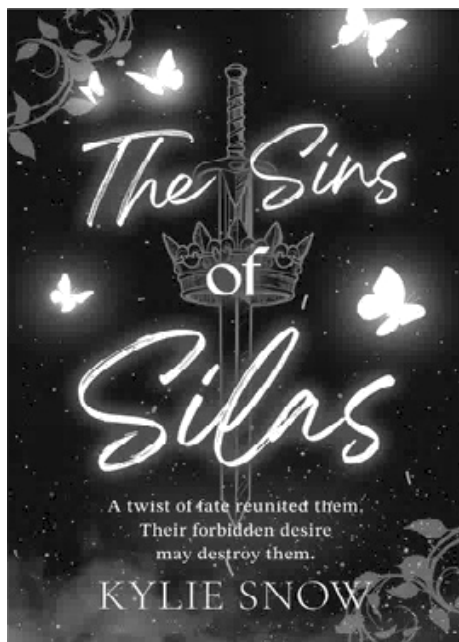
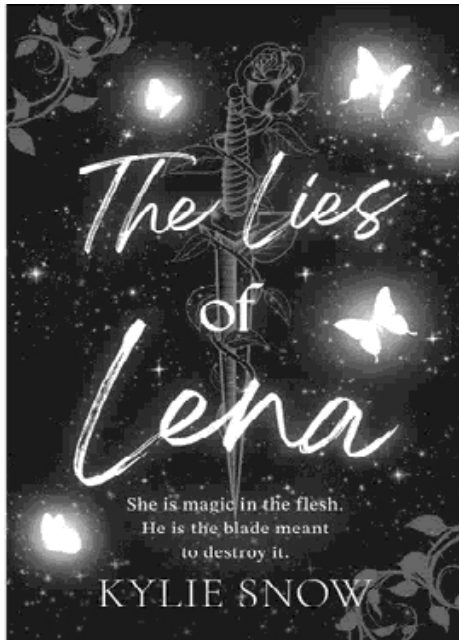
Sosyal medya hesapları:

TikTok: @kyliesnowauthor IG:

@kyliesnowauthor Web sitesi:

www.kyliesnow.com

7'çLSO BY IÇćLIE 3BíOW

İçindekiler

[HARİTA](#)

[ÇALMA](#)

[LİSTESİ](#)

[PRON 1](#)

[PRON 2](#)

[Adanma](#)

[İÇERİK UYARILARI](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Birinci Bölüm](#)

[3. İkinci Bölüm](#)

[4. Üçüncü Bölüm](#)

[5. Dördüncü Bölüm](#)

[6. Beşinci Bölüm](#)

[7. Altıncı Bölüm](#)

[8. Yedinci Bölüm](#)

[9. Sekizinci Bölüm](#)

[10. Dokuzuncu Bölüm](#)

[11. Onuncu Bölüm](#)

[12. On Birinci Bölüm](#)

[13. Onikinci Bölüm](#)

[14. On Üçüncü Bölüm](#)

[15. On Dördüncü Bölüm](#)

[16. On Beşinci Bölüm](#)

[17. On altıncı bölüm](#)

[18. On Yedinci Bölüm](#)

[19. On sekizinci bölüm](#)

[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[21. Yirminci Bölüm](#)

[22. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[23. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[24. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Tam sayfa resim](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

